

ဘုန်းကြွယ်

အမုန်းခံပေဒါ

ထိ ခံ ခံ ကျိ ကျ င် ဝ ဝ :

ဒုတိယပိုင်း
ဇာတ်သံမ်းပိုင်း

BURMESE
CLASSIC
COM

ဘုန်းကြွယ်

အမုန်းခံလေဒါ

(ဒုတိယပိုင်း-ဇာတ်သိမ်း)

BURMESE
CLASSIC
COM

ကံကောင်းခြင်း

ပါဖိုးနှင့် ကျားညီနောင်တို့ ရယ်မောနေကြသည်။
ကျီချူး ပြေးမလွတ်နိုင်တော့သည့် အဖြစ်မို့ သူတို့ ကျေနပ်
သွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။
ကျီချူး အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ...
“ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကျုပ်ဟာ ရန်ငြိုးရန်စ ရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး၊
ဘာကြောင့် ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးချင်ကြတာလဲ”
ဟု မေးလိုက်၏။
ပါဖိုးက...
“ငါပြောပြီးပြီလေ၊ မင်းတို့ကို ဖမ်းပေးရင် ချန်အန်းမြို့စား
က ဆုငွေတစ်သိန်းပေးမှာပေါ့ကွ”

၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“သူဟာ ငါ့အတွက်ပဲ”

ကျားကြီးက ဝင်ပြောသည်။

ကျိချူးက ကျောက်ခဲနှင့် ပစ်ပေါက်လိုက်၍ ရထားသည့်
နဖူးမှဒဏ်ရာမှာ ယခုတိုင် အထင်းသား ပေါ်လွင်နေဆဲပင်။

ကျားလေးက...

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်လေးက ကျုပ်အစ်ကိုအတွက်ဗျ”

ဟု ပြော၏။

ပါဖိုး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ရပါတယ်ဗျာ ရပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ သူ့ကို ကြိုက်သလို
လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆုငွေကိုတော့ အညီအမျှ ခွဲဝေပေးရမှာ
ပဲ”

ကျားကြီးက...

“ဆုငွေအတွက် ဘာမှမပူနဲ့ ဒီခွေးလေးကို ဆုံးမရရင် ကျုပ်
ကျေနပ်ပြီ”

“ခင်ဗျားသဘောပါပဲဗျာ”

ပါဖိုးက မသိမသာ နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်၏။

ကျားကြီးက ရှေ့တိုးလာသည်။

သူသည် ကျိချူးကို အခဲမကျေ ဖြစ်နေသည်။

ကျိချူးကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇

“ခွေးကောင်လေး သေဖို့သာပြင်”

အော်ငေါက်ကာ ရုတ်ခြည်း ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေ
သည်။

ကျိချူးက အတွင်းအားကို လက်ဝါးနှစ်ဘက်၌ စုစည်းလိုက်
သည်။

ထို့နောက် သတိကြီးစွာထားရင်း ကျားကြီးအား ပြန်လည်
တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိလျှင်...

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျားကြီး နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်ရ၏။

ကျိချူးက ဒေယီးဒယိုင်ဖြင့် ခြေလေးငါးလှမ်းမျှမက ဆုတ်
လိုက်ရလေသည်။

“ဟား...ဟား”

ကျားကြီး သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခွေးကောင်လေး၊ မင်း ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ၊ သေဖို့သာ
ပြင်ထားပေတော့”

ပြောကာ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်သည်။

ကျားကြီးအား မယှဉ်နိုင်မှန်း သိသော်လည်း ကျိချူး

❖ ဘုန်းကြွယ်

ဇွဲမလျှော့ဘဲ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကျားကြီး၏လက်ဝါးရိပ်များသည် ကျိချူး၏တစ်ကိုယ်လုံး
လွှမ်းမိုးသွားလေသည်။

မရှေးမနှောင်းတွင်...

“ဝုန်း”

“အား”

ကျယ်လောင်သော အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျိချူးမှာ အနောက်ဘက် လွင့်စဉ်ကာ မြေပေါ် လဲကျသွား
လေသည်။

ကျားကြီးက ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားပြီး ကျိချူး၏ရင်
ဘတ်ပေါ် ခြေထောက်ဖြင့် ဖိနှင်းထားလိုက်၏။

ကျိချူး မထနိုင်တော့ချေ။

သူ၏နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေးများ ယိုစီးကျနေ၏။

ကျားကြီးက အားစိုက်ပြီး နင်းထား၍ အသက်ရှူမွန်း
ကြပ်လာ၏။

လွတ်မြောက်ရန် ရုန်းကန်ကြိုးစားပါသော်လည်း မလွတ်
မြောက်နိုင်ပါချေ။

ကျားကြီးက...

“ခွေးကောင်လေး၊ မင်းကို တစ်ခွံစိမ့် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ပြီးမှ

အမုန်းခံစေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖

၉

ကိစ္စတုန်းပစ်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရက်ရက်စက်စက် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်းတွင် ပျော်မွေ့သူ

ဖြစ်မှန်း သိနိုင်ပေတော့သည်။

ကျားကြီးက...

“ညီလေး ဓားပေးစမ်း၊ ဒီကောင်ကို ငါ့အကြောင်းသိအောင်

ပြရလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျားလေးက ဘာမှမပြောဘဲ ရှေ့တိုးလာပြီး ဓားပါးက
လေးတစ်လက် လှမ်းပေးလေသည်။

ကျားကြီးက ဓားကိုယူကာ ကျိချူး၏မျက်နှာ အနီးတွင်
ကပ်လိုက်ပြီး...

“ငါ့ကို စော်ကားခဲ့တာ မင်းနှောင်တရစေမယ်”

ပြောရင်း ဓားဖြင့် ကျိချူး၏ပါးပြင်ကို ချိန်စွယ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“အစ်ကို ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း၊ ချယ်ရီပန်းတောကို တွေ့တယ်
မဟုတ်လား”

ချိုလွင်သာယာသော စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ
သည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

၁၀ ❖ တုန်းကြွယ်

ကျားကြီး တုန်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

ဓားကိုင်ထားသည့် လက်ကို ပြန်ရုပ်ကာ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ပါဖုံးနှင့် ကျားလေးတို့လည်း အံ့သြသွားကြပြီး စကားသံ ထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအခါ လုလင်တစ်ယောက်နှင့် မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက် တို့ ခပ်သွက်သွက် ပြေးလွှားလာနေကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

အမုန်းခံပေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁

မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် လုလင်တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

လုလင်မှာ အသက်သုံးဆယ်ခန့် ရှိမည် ထင်ရသည်။

အပြာရောင်အဝတ်အစားများ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်ထား၏။

ယောက်ျားပီသစွာ ရုပ်ရည်ချောမောခန့်ညားသူ ဖြစ်ပေသည်။

သူ၏ခါးတွင် ရွှေရောင်ဘိတ်ဖိတ် တောက်ပနေသည့် ဓားတစ်လက် ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

မိန်းကလေးမှာ အဖြူရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသည်။

အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့် ရှိဦးမည် ထင်ရ၏။

လွန်စွာမှပင် ချောမောသူကလေး ဖြစ်ပေသည်။

သူမ၏ခါး၌မူ ငွေရောင်ဓားတစ်လက် ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

မိန်းကလေးသည် ချယ်ရီပန်းတောရှေ့သို့ ရောက်လာလျှင် ကျီချူးတို့ အဖြစ်အပျက်ကို တွေ့မြင်သွားရာ...

“ဒါက ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

၁၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ပါဖုံးက လှည့်ပြီး ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

သူက မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့်...

“မိန်းကလေး၊ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘဲ ဝင်မရှုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့၊ ဒီနေ

ရာက အေးအေးဆေးဆေး ထွက်သွားပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သူ၏စကားကြားလျှင် မိန်းကလေး နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်လေ

သည်။

ပါဖုံးအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဘာလဲ.. ဒီနေရာဟာ ရှင်ပိုင်တဲ့နေရာမို့လားရှင့်”

ဟု နှုတ်လှန်ထိုးလိုက်လေသည်။

ပါဖုံး မကျေမနပ် ဖြစ်သွား၏။

မိန်းကလေးနှင့် လုလင်တို့၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို ကြည့်ကာ

သိုင်းသမားများ ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိသည်။

သူတို့၏လက်ထဲမှာ ကျီချူးအား အတင်းဓမ္မ လုယူသွား

မည်ဟု ထင်မိသည်။

ထို့ကြောင့် ပို၍ ဒေါသထွက်သွားပြီး...

“မင်းတို့ ဒီနေရာက ထွက်သွားမလား၊ မသွားဘူးလား

ပြောစမ်း”

ဟု ငေါက်လိုက်လေသည်။

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃

မိန်းကလေးက လုလင်ဘက် လှည့်ကာ...

“အစ်ကို သူတို့ စော်ကားနေတာကို ဒီလိုပဲ လက်ပိုက်ကြည့်
နေတော့မှာလား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လုလင်က...

“ဒါ လွယ်ပါတယ်”

စကားဆုံးလျှင် ရုတ်ခြည်းပင် ရှေ့သို့ ခုန်ထွက်လာကာ ပါဖုံး
၏ပါးကို လက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

ပါဖုံး ရင်ထိတ်သွား၏။

ကပ္ပာကယာ ရှောင်တိမ်းရန် ကြိုးစားလိုက်၏။

သို့သော် မည်သို့မျှ ရှောင်၍ မရဘဲ...

“ဖြန်း”

ပါးရိုက်ခံလိုက်ရလေတော့သည်။

ပါဖုံး နောက်သို့ ဒဿိဒယိုင် ဖြစ်သွားသည်။

လုလင်သည် ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ

နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်သွား၏။

သူက မိန်းကလေးကို ကြည့်ကာ...

“ညီမ သည်မှာ ကြည့်စမ်း”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

၁၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မိန်းကလေး ကြည့်လိုက်ရာ လူလင်၏လက်ထဲတွင် သံကွင်း
တစ်ခု ကိုင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

လူလင်က...

“သိုင်းလောကမှာ ‘သေမင်းသံကွင်း’ဆိုတဲ့ သိုင်းသမားတစ်
ယောက် ရှိတယ်၊ အခြောက်တိုက် နာမည်ကြီးနေတဲ့သူပေါ့”

ပါဖိုး မျက်လုံးပြူးသွား၏။

လူလင်နှင့် မိန်းကလေးကို ထိတ်လန့်စွာ ကြည့်မိ၏။

မည်သို့မျှ မယှဉ်နိုင်ကြောင်း ကောင်းစွာ နားလည်သဘော
ပေါက်သွား၍ ဖြစ်လေသည်။

မိန်းကလေး၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

“သေမင်းသံကွင်းတဲ့လား၊ နာမည်က ကြောက်စရာ
ကောင်းသလောက် လူက ရယ်ဖို့ ကောင်းနေပါလား၊ အစ်ကို.. အဲ
သည် သံကွင်း ညီမကို ပေးမလား”

“ညီမ သဘောပဲ”

လူလင်က မိန်းကလေးအား ပေးလိုက်၏။

မိန်းကလေးက ယူပြီး ပါဖိုးထံ ရိပ်ခနဲ ပစ်လွှင့်လာ၏။

“ရှင်သံကွင်းကို ရှင်ပြန်ယူပြီး သည်က ထွက်သွားပေတော့”

ဟု ပြောကာ လက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်လေသည်။

သံကွင်းသည် ပါဖိုးထံ ရိပ်ခနဲ ပစ်လွှင့်လာ၏။

အမုန်းခံပေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅

ပါဖိုး အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ ဖမ်းယူရန် ကြိုးစားလိုက်၏။

သံကွင်း လက်ထဲရောက်လာလျှင် ပြင်းထန်လွန်းသော
အရှိန်ကြောင့် လက်ဖဝါးတစ်ခုလုံး အက်ကွဲသွားမတတ် နာကျင်သွား
၏။

လက်ဝါးမှာ အတွင်းကြေ ကြေသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိ
လေသည်။

သံကွင်းကို ကိုင်မထားနိုင်တော့သဖြင့် မြေပေါ် လွှတ်ချ
လိုက်ရ၏။

မိန်းကလေးက...

“ရှင့်ပစ္စည်းတောင် ရှင် မလိုချင်တော့ဘူးလား”

ဟု မေးလေသည်။

ပါဖိုးက...

“မိန်းကလေး သတ္တိရှိယင် မင်းရဲ့နာမည် ပြောပါ”

“ဘာရှင်၊ ရှင်ဟာ ကျွန်မနာမည် ပြောပြရလောက်မယ့်လူ
မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နားလည်ထားစမ်းပါ”

“တောက်”

ပါဖိုး မကျေမနပ်ဖြင့် တက်ခေါက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ချာခနဲလှည့်ကာ ပြေး
ထွက်သွားလေသည်။

၁၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မိန်းကလေးနှင့် လုလင်တို့က ဟန့်တားခြင်း မပြုကြပါချေ။
ကျားညီနောင်သည် ပါဖုံးကို အရေးမစိုက်တော့ချေ။

မိန်းကလေးတို့ဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“မင်းတို့က ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ဘဲ ဘာကြောင့် ဝင်ရှုပ်ရတာလဲ
ဟု ပြောလိုက်၏။

မိန်းကလေးက...

“ဘယ်သူက ဝင်ရှုပ်နေလို့လဲရှင့်”

“ဘာ..”

“ရှင်တို့သာ ကျွန်မတို့ သွားမယ့် လမ်းမှာ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်
လုပ်နေတာ မဟုတ်လား”

“ဘာ..ဘာပြောတယ်၊ သည်လမ်းဟာ မင်းတို့ သွားမယ့်
လမ်း ဟုတ်သလား”

“ဟုတ်တယ်”

လုလင်က ကြားဝင်ပြောလာလေသည်။

“ညီမ.. ဘာမဟုတ်တဲ့ လူတွေနဲ့ စကားပြောနေတာ ဝေ
ကုန်ပါတယ်”

“ဘာကွ”

ကျားကြီး ဒေါသချောင်းချောင်း ထွက်သွားလေသည်။
လုလင်နှင့် မိန်းကလေးတို့ မခေကြကြောင်းကို နားလည်

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇

ထားပါသော်လည်း စိတ်ကို မထိန်းနိုင်သဖြင့်...

“သေပေတော့”

အော်ငေါက်ကာ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လေသည်။

လုလင်က ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

စိတ်ပျက်သွားသည့်ဟန်ဖြင့်...

“သည်လူတွေက အသိဉာဏ် မရှိကြဘူး၊ သူတို့ကို ဆုံးမ
ပေးမှ နားလည်တတ်ကြမှာ”

ပြောရင်း မြေပေါ်မှ ခဲလုံးလေးတစ်လုံးကို ခြေထောက်ဖြင့်
ဆတ်ခနဲ ကန်လိုက်၏။

“ခွ”

ခဲလုံးလေးမှာ အပေါ်မြောက်တက်သွားပြီး ခုန်ဝင်လာ
သည်။

ကျားကြီး၏မျက်နှာတည့်တည့်သို့ တိုးဝင်သွားလေသည်။

ကျားကြီးက လက်ငှေ့ယမ်းယမ်းကာ ရိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်ပါ

သော်လည်း မမီလိုက်တော့ချေ။

“ခွပ်”

“အား”

စူးရှကျယ်လောင်သော အသံနှင့်အတူ ကျားကြီး မြေပေါ်
ဘုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားတော့၏။

၁၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“အစ်ကိုကြီး”

ကျားလေး အထိတ်တလန့် ခေါ်ကာ ကျားကြီးအား ပြေး၍
ဖေးမလိုက်၏။ ကျားကြီး လူးလိမ့်သလိုက်၏။

ကျိချူး၏လက်ချက်ကြောင့် နဖူး၌ ဘုကြီးထနေသလို လူ
လင်၏လက်ချက်ကြောင့် နှာခေါင်းရိုးကျိုးကာ သွေးချင်းချင်း နီရဲနေပြီ
ဖြစ်လေသည်။

ပါဖိုးသာမက ကျားကြီးပါ မရှုမလှ ခံလိုက်ရသည်ကို တွေ့
ရသောအခါ ကျားလေး ထိတ်လန့်အံ့သြနေတော့သည်။

သူတို့ထက် များစွာ ယေရယ်သည့် လူငယ်နှင့် မိန်းမပျိုတို့
သည် သိုင်းပညာမြင့်မားနေကြောင်း လက်တွေ့ သိလိုက်ရပြီ မဟုတ်
ပါလား။

ကျားကြီးက...

“မင်းတို့ သေဖို့သာ ပြင်ထားကြပေတော့”

အော်ငေါက်ကာ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်ရင်း ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ကျားလေးက သူ၏လက်ကို ဆွဲထားလိုက်၏။

“သူတို့ကို သွားပြီးတိုက်ရင် အစ်ကိုကြီးပဲ သေသွားလိမ့်

မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျားကြီး ဒေါပွသွား၏။

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉

ကျားလေးကို ငေါက်ရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ ဘာမှမပြောဘဲ
နေလိုက်လေသည်။

ကျားလေးက...

“ဒီက အမြန်ဆုံး ထွက်သွားတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လူလင်နှင့် မိန်းကလေးတို့ ပြုံးလိုက်ကြသည်။

လူလင်က...

“အခြေအနေကို နားလည်တဲ့သူဟာ အသက်ရှည်ရှည် နေရ
တတ်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျားကြီးက လုံးဝမကျေနပ်နိုင်ပါချေ။

သို့သော် ဆက်နေလျှင် သူတို့သာလျှင် ဒုက္ခရောက်ရမည်
ဖြစ်သည်ကိုကား ဆင်ခြင်မိခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် စောဒက တတ်မနေတော့ ကျားလေး ခေါ်
ဆောင်ရာ နောက်ကို လိုက်ပါသွားလေသည်။

ထိုအခါ မြေကွက်လပ်ပေါ်တွင် လဲကျနေသည့် ကျိချူးတစ်
ယောက်တည်းသာ ကျန်ရန်ခဲ့လေတော့သည်။

၂၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျိချူးသည် မြေပေါ် လဲကျနေ၏။

ကျားကြီး၊ ကျားလေး၊ ပါဖုံးတို့ကား ထွက်ပြေးသွားကြပြီ
ဖြစ်လေသည်။အသက်ဘေးအန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်သွားပြီ ဖြစ်သော်
လည်း ကျိချူး ဝမ်းမသာနိုင်ပါချေ။ကျားညီနောင်နှင့် ပါဖုံးတို့ထက် ပို၍ သိုင်းပညာ ထက်မြက်
သူနှစ်ယောက် ရောက်နေသည် မဟုတ်လား။ထိုလူလင်နှင့် မိန်းကလေးသည် သူ့အား ရှာဖွေဖမ်းဆီးရန်
ရောက်လာသူများသာ ဖြစ်မည်ဟု ယုံကြည်နေမိတော့၏။မြေပေါ်မှ လူးလိမ့်ထကာ တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထား
လိုက်၏။

သူ၏အဝတ်အစားများ ညစ်ပတ်ပေကျနေသည်။

နှုတ်ခမ်းပေါက်ပြီကာ သွေးများ ထွက်နေ၏။

သူ၏ပုံသဏ္ဌာန်ကို ကြည့်ကာ မိန်းကလေး နှာခေါင်းရှုံ့
လိုက်လေသည်။

လူလင်ကလည်း ကျိချူးကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်း မသွားသေးဘူးလား”

ဟု ငေါက်လိုက်လေသည်။

ကျိချူး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၁

“ဘာဗျ”

“မင်း သေချင်ပြီ ထင်တယ်”

လူလင်က ထပ်မပြောဘဲ ဖိ၍ ငေါက်နေသည်။

မိန်းကလေးက...

“အစ်ကို ကျွန်မတို့ရဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်တွေကို ဘာမဟုတ်

တဲ့ လူတွေနဲ့ ဖြုန်းပစ်လိုက်တော့မှာလား”

ဟု ပြော၏။

လူလင်က...

“စိတ်ချ”

တိုတိုတုတ်တုတ်ပြောပြီး ကျိချူးထံ လှမ်းသွား၏။

ကျိချူး အံ့ကြိတ်ထားလိုက်သည်။

သူ၏ပုံသဏ္ဌာန်ကို ကြည့်ကာ မိန်းကလေး မျက်နှာမဲ့လိုက်
သည်ကို ကျိချူး မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်သေး၏။သူ့အား လွန်စွာမှပင် အထင်သေးနေသည့် သဘောဖြစ်
ကြောင်း ကောင်းစွာ ရိပ်မိခဲ့လေသည်။သူ့အား လိုက်လံဖမ်းဆီးရန် လာနေသူများ ဖြစ်သည်ဟု
ယူဆနေခြင်းကြောင့် ကျိချူးက...“ကျုပ်ကို အသက်ရှင်လျက် ဘယ်တော့မှ မရဘူးလို့ မှတ်
ထားပါ”

၂၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟု အော်ပြောလိုက်၏။

သူ၏စကားကြောင့် လုလင် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

ကျီချူးကိုတစ်လှည့်၊ မိန်းကလေးကိုတစ်လှည့် လှည့်ကြည့်
လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

“ဘယ်သူတွေ ဒီမှာ လာပြီး ဆူညံဆူညံ လုပ်နေတာလဲ”

စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ
လေသည်။

ကျီချူး ရင်ထိတ်သွား၏။

အနောက်ဘက်သို့ ချာခနဲလှည့်ကာ ကြည့်လိုက်လေ
သည်။

ထိုအခါ ချယ်ရီပင်များကြား၌ လူတစ်ယောက် ရပ်နေသည်
ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

လုလင်သည် ကျီချူးအား အရေးမစိုက်တော့ပါချေ။

ချယ်ရီပင်များ ရှေ့သို့ ပြေးသွား၏။

မိန်းကလေးကလည်း ချက်ချင်းရှေ့သို့ တိုးလာသည်။

သူတို့သည် ချယ်ရီတောအတွင်းမှ လူကို အကဲခတ်ကြည့်
လိုက်ကြ၏။

လုလင်က...

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၃

“ခင်ဗျားက ပန်းဒေဝီကျင်းဝှား မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

သူ၏စကားသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ကျီချူး ရင်ထိတ်သွား၏။

“ပန်းဒေဝီကျင်းဝှား ဆိုပါလား”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်မိသည်။

ပန်းဒေဝီကျင်းဝှားသည် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်
ကျော်ခန့်က သိုင်းလောက၌ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားခဲ့သူ
ဖြစ်ကြောင်း သူ့ကြားခဲ့၏။

သူက မှတ်မိနေသည်မှာ ပန်းဒေဝီဆိုသော ထူးခြားသည့်
နာမည်ကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ပန်းဒေဝီကျင်းဝှားသည် သိုင်းပညာ တစ်ဖက်ကမ်းခတ်
တတ်မြောက်ထားပြီး စိတ်သဘောထား အလွန်ထူးဆန်းသူဟု ထင်
ရှားခဲ့ပေသည်။

ပန်းဒေဝီ သိုင်းလောက၌ ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့စဉ်က ကျီ
ချူးသည် ကလေးအရွယ်မျှသာ ရှိပေဦးမည်။

လုလင်၏စကားကို ကြားလျှင် ချယ်ရီပန်းတောထဲမှာ
လူရိပ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

“မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ”

၂၄. ❖ ဘုန်းကြွယ်

ခက်ထန်သော လေသံဖြင့် မေးလာသည်။

ချယ်ရီပန်းတော အပြင်ဘက်သို့လည်း ရိပ်ခနဲ ခုန်ထွက်လာလေသည်။

မြေကွက်လပ်သို့ ရောက်လာမှ ထိုလူသည် အသက်ငါးဆယ်နှီးပါးရှိ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုအမျိုးသမီးကြီးသည် ကျီချူး၊ လူလင်နှင့် မိန်းကလေးတို့အား ပြန်ကြည့်လိုက်၏။

“မင်းတို့က ငါ့နာမည်တောင် သိထားကြပါလား၊ ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း၊ မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာကိစ္စ ဒီနေရာကို ရောက်လာကြတယ်ဆိုတာ ပြောစမ်း”

ဟု ငေါက်လိုက်၏။

ထိုအမျိုးသမီးကြီးမှာ လွန်စွာမှပင် မာန်မာကြီးလှပေသည်။

လူလင်နှင့် မိန်းကလေးတို့မှာလည်း လူတစ်ဖက်သားအပေါ် မတူမတန်ဆိုသည့် မာနစိတ် ထားရှိကြသူများ ဖြစ်သည်။

မာနကြီးသူအချင်းချင်း ဆုံတွေ့မိသည် ဖြစ်ရာ ကျီချူး သဘောကျသွားလေတော့၏။

မသိမသာ နောက်ဆုတ်နေလိုက်၏။

အမုန်းခံပေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၅

ကျင်းဝှား၏စကားကို ကြားလျှင် လူလင်က...

“ကျုပ်တို့ ဒီနေရာကို ရောက်လာတာဟာ ခင်ဗျားရဲ့ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ပါပဲဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဘာ.. ငါ့ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ပြောစမ်းပါဦး”

“ခင်ဗျားရဲ့ ချယ်ရီပန်းဝင်္ကံပါမှာ လိုအပ်နေတာတွေကို ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ လာခဲ့တာပါ”

“ဘာ...ဘာ”

ကျင်းဝှား၏ခန္ဓာကိုယ် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေပေတော့သည်။

လူလင်က...

“ချယ်ရီပန်းဝင်္ကံပါကို ဘယ်သူမှ မဖြတ်နိုင်ဘူးလို့ ခင်ဗျား ထင်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားထက် သာတယ်ဆိုတာ လက်တွေ့ပြဖို့ လာခဲ့တာပဲ”

ကျင်းဝှား ဒေါသထွက်လာလေတော့သည်။

“တောက်.. မင်းတို့ တော်တော်ကြီးကျယ်ပါလား၊ ဒုက္ခရောက်ချင်ပြီ ထင်တယ်”

၂၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟု ငေါက်လိုက်၏။ ဤတွင် မိန်းကလေးက...

“ဒုက္ခရောက်မှာက ရှင်ပဲ”

ဟု ဝင်ပြောသည်။

ကျင်းပွားက...

“ကောင်းပြီ၊ မင်းတို့ကိုယ် မင်းတို့ သိပ်တော်ပြီ သိပ်တတ်ပြီ
ထင်ရင် ဝင်လာခဲ့ကြပေတော့”

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲလှည့်ကာ ချယ်ရီပန်းတောထဲသို့
ခုန်ဝင်သွား၏။

တစ်ခဏအတွင်းပင် မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက်သွားလေ၏။

လုလင်က မိန်းကလေးဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“ညီမလေး ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ဟု မေး၏။ မိန်းကလေး မှဲ့ပြုံးပြုံးကာ...

“ဝင်သွားရုံ ရှိတာပေါ့”

ဟု ပြော၏။

လုလင် ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ သွားကြမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ချယ်ရီပန်းတောအတွင်းသို့ လှမ်းဝင်
သွားကြလေတော့သည်။

အမုန်းခံပေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၇

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။

ချယ်ရီပန်းတောအတွင်းသို့ ပန်းဒေဝီ ပြန်ဝင်သွားပြီ ဖြစ်၏။

သူမက စိန်ခေါ်လိုက်သဖြင့် လုလင်နှင့် မိန်းကလေးတို့
သည်လည်း လှမ်းဝင်သွားကြသည်။

ချယ်ရီပန်းတောအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားကြပြီး မြင်ကွင်း
မှ ကွယ်ပျောက်သွားကြလေသည်။

ချယ်ရီပန်းတော အပြင်ဘက်ဝယ် ကျိချူးတစ်ယောက်သာ
လျှင် ငူငူကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အတော်ကလေးကြာမှ သတိဝင်လာသည်။

“ငါ အသက်ဘေးက လွတ်မြောက်လာခဲ့ပြီပဲ”

ထိုသို့ တွေးမိလျှင် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားလေသည်။

ကျိချူးသည် ပါဖုံးတို့သည်လည်း နောက်ထပ် လာဝံ့ကြ
တော့မည် မဟုတ်တော့ဟု တွေးမိလေသည်။

ယွမ်းကျင်းတို့ နောက်သို့ ခြေရာခံကာ လိုက်သွားနိုင်ပေ
မည်။

သူတို့လေးယောက် အန္တရာယ်ကင်းနေချိန်ဝယ် ဝေးရာသို့
ပြေးနိုင်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ယွမ်းကျင်းတို့လူစု မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိနေပါ
သနည်း။

၂၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျိချူး ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။
 ဤတွင် တူးခြားချက်တစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။
 ချယ်ရီပန်းတောရှေ့ဝယ် လမ်းညွှန်အမှတ်အသား သစ်
 ကိုင်းခြောက်တစ်ခုကို တွေ့ရခြင်း ဖြစ်၏။

ကျိချူး မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။
 မိမိမျက်စိ လျှမ်းခဲ့သည်ကို အားမလို အားမရ ဖြစ်လာ
 သည်။

“ငါက မျက်စိလျှင်တယ်ဆိုတာ ထင်သလောက်လဲ မဟုတ်
 ပါလား”

ညည်းညူကာ ချယ်ရီပန်းတောဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။
 ကျင်းဝှား နောက်သို့ လုလင်တို့ လိုက်သွားကြသလို လုံ
 လွေ၊ ဝမ်းစန်းနှင့် ယွမ်ကျင်းတို့သည်လည်း ချယ်ရီပန်းတောအတွင်း
 သို့ ဝင်သွားကြသည်မှာ ထင်ရှားနေပေသည်။

“ခုကွဲပဲ.. ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

ကျင်းဝှား၊ လုလင်နှင့် မိန်းမပျိုတို့နှင့် ဝေးရာသို့ သွားနိုင်ပြီ
 ဟု ဝမ်းသာခဲ့ရသမျှ သဲထဲရေသွန် ဖြစ်ရလေတော့၏။

ကျိချူးသည် အတုန်ကြာအောင် ငိုနေမိ၏။

သူက လိုက်မသွားလျှင် ယွမ်ကျင်းတို့အား တွေ့ရမည်
 မဟုတ်ဟု အသိဝင်လာသည့်အခါမှ...

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၉

“မထူးပါဘူး၊ ငါ ဝင်သွားရတော့မှာပဲ”

ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ ချယ်ရီပန်းတောအတွင်းသို့ လှမ်းဝင်
 လိုက်လေတော့သည်။

ချယ်ရီပင်များ စိတန်း၍ ပေါက်ရောက်နေသည်။

ပန်းများ အဆုပ်လိုက် အခဲလိုက် ပွင့်နေ၏။

လွန်စွာမှ သာယာလှပနေတော့သည်။

ကျိချူးသည် အတွင်းဘက်သို့ လှမ်းဝင်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

ချယ်ရီပင်များသည် တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် မတိမ်းမယိမ်း ရှိနေ

ပြီး တစ်ပုံစံတည်းလိုလို တူညီနေသည်ကို သတိပြုမိလိုက်၏။

သူက နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်မိသည်။

မည်သည့်နေရာမှ ဝင်လာမိခဲ့သည်ကို သူ မသိတော့ချေ။

ယခုမှ ဝက်ပါအတတ်ပညာဖြင့် စိုက်ပျိုးထားသည့် ပန်း

တောအတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေကြောင်း ကျိချူး နှိပ်မိသွားလေတော့
 သည်။

၃၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဒုက္ခပဲ.. အစ်ကိုကြီးယွမ်းကျင်းတို့ ဘယ်လိုနေကြမလဲ မသိဘူး”

သူတို့သည် ဝင်္ကပါပညာ တတ်ကျွမ်းမှု မရှိပါချေ။

ဝင်္ကပါပညာသည် လွန်စွာ သိမ်မွေ့နက်နဲလှရကား ထိပ်သီးသိုင်းပညာရှင်များမှသာလျှင် တတ်မြောက်နိုင်ကြပေတော့သည်။

ယွမ်းကျင်းတို့အတွက် စိတ်ပူသွား၏။

သို့သော် တစ်ဘက်မှ ကြည့်၍ ဝင်္ကပါထဲမှ ထွက်မရဘဲ ပိတ်မိနေမည်ဆိုပါက သူတို့အား ရှာ၍ တွေ့နိုင်ပေမည်။

ကျိချူး စိတ်လှုပ်ရှားလာသည်။

ချက်ချင်းပင် ရှေ့သို့ တိုးသွား၏။

တရွေ့ရွေ့ တိုးသွားရင်း အကြံတစ်ခု ရလာသဖြင့် ကျောက်ခဲတစ်လုံး ကောက်ယူကာ ချယ်ရီပင်များ၌ အမှတ်အသား ပြုလုပ်ထား၏။

တရွေ့ရွေ့ ဝင်သွားရင်း အတွင်းဘက် ရောက်သွားသော်လည်း ယွမ်းကျင်းတို့လူစုကိုလည်းကောင်း၊ ကျင်းဝှားတို့ကိုလည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။

“ဘယ်ရောက်ကုန်ကြပါလိမ့်”

တွေးရင်း ရှေ့ဆက်လျှောက်သွား၏။

မကြာပါချေ။

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၁

သစ်ပင်တစ်ပင်ဝယ် အမှတ်အသားတစ်ခု ပြုလုပ်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

“ဘာပါလိမ့်”

ကျိချူး ချက်ချင်း ချဉ်းကပ်သွားပြီး စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ.. ငါမှတ်ခဲ့တဲ့ အမှတ်အသားပါလား”

သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်စရာ မလိုဘဲ သူမှတ်ခဲ့သည့် အမှတ်အသား ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျိချူး မျက်လုံးပြူးသွား၏။

ပြီးလိုက်တာ...

“ငါက ခရီးမပေါက်ဘဲ တစ်လည်လည် ဖြစ်နေတာကိုး”

သူသွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်ကို အမှတ်အသား ပြုလုပ်သွား၏။

မကြာပါချေ။

ချယ်ရီပင်တစ်ပင်၌ အမှတ်အသားတစ်ခု တွေ့ရပြန်သည်။

သူမှတ်ထားခဲ့သည့် အမှတ်အသားပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအမှတ်အသားကို ကွေ့ရှောင်ကာ ဆက်သွားပြန်သော် နောက်ထပ် အမှတ်အမှတ်အသား တွေ့ရပြန်သည်။

“ဟာ”

၃၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျိချူး လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်သည်။

ဝက်ပါကို ဖြတ်ကျော်နိုင်မည့် နည်းလမ်းတော့ မတွေ့ရပါ။

ကျိချူး အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွားလေတော့၏။

သူက မြေပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချကာ အမောဖြေ လိုက်သည်။

နဖူးပေါ်မှ ချွေးများ သုတ်ပစ်လိုက်ပြီး အသက်ပြင်းပြင်း ရှူရှိုက်လိုက်၏။

ယခုမှ ဗိုက်ကလည်း ဆာလောင်လာတော့သည်။

“ဒုက္ခပဲ၊ ဝက်ပါက မထွက်နိုင်ဘဲ တစ်သက်လုံး သည်လို နေရတော့မှာလား”

ဟု ညည်းညူမိ၏။

ယွမ်ကျင်းအတွက်လည်း တွေးတောကာ စိုးရိမ်ပူပန်လာ လေသည်။

ကျိချူး စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေစဉ်...

“ခြွမ်း...ခြွမ်း”

မလှမ်းမကမ်းဆီမှ ကျယ်လောင်သော အသံများ ထွက် ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ကျိချူး ငေါက်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

အသံထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ မျှော်ကာ နားစွင့်လိုက်၏။

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၃

နားပါးသည့် လုံလွေကို သတိရလာသည်။

လုံလွေသာဆိုလျှင် မည်သည့်နေရာမှ ထွက်ပေါ်လာ သည်။

မည်သို့သော အသံ ဖြစ်သည်ကို ကောင်းစွာ ပြောပြနိုင် မည် ဖြစ်ပေသည်။

နားစွင့်ကြည့်မှ ကြားရသော အသံသည် လက်နက်များ ထိတွေ့မိသော အသံ ဖြစ်သည်ဟု ဆင်ခြင်မိ၏။

ချယ်ရီပန်းတောထဲဝယ် တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေချေပြီ။

“ဘယ်သူတွေပါလိမ့်”

စဉ်းစားရင်း ကျင်းဝှား၊ လူလင်နှင့် မိန်းကလေးတို့အား သတိရလာသည်။

“ဟုတ်ပြီ.. သူတို့ ရင်ဆိုင်တွေ့ပြီး တိုက်ခိုက်နေကြတာပဲ ဖြစ်မယ်၊ သူတို့ကို တွေ့အောင် ရှာနိုင်ရင် ထွက်ပေါက်တွေ့မှာပဲ”

ကျိချူး ဝမ်းသာသွားသည်။

အသံဗလံများ ထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ ဦးတည်ကာ ခပ် သွက်သွက် လျှောက်သွားလိုက်လေသည်။

အသံဗလံများသည် ဝေးသွားလိုက်၊ နီးလာလိုက်၊ ဝဲဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာလိုက်၊ ယာဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာလိုက်ဖြင့် အမုန် တကယ် ထွက်ပေါ်လာသည့် နေရာကို မတွေ့နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

၃၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သို့သော်...

ကျီချူးသည် စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး သေသေချာချာ မှန်းဆ သွားရာ အတန်ကြာသွားမိလျှင် ချယ်ရီပန်းတောအတွင်း၌ လမ်း ကလေးတစ်ခု ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

လမ်းကလေးဟု ဆိုခြင်းမှာ ချယ်ရီပင်များကြား၌ ပန်းပင် များ စိတန်းစိုက်ပျိုးထားရာ ပန်းပင်များကြား၌ လမ်းကလေးအသွင် ရှိနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ကျီချူးက ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားလိုက်၏။

ပန်းပင်များကြားမှ ဖြတ်ကာ အရှေ့ဘက်သို့ ခြေလှမ်းသုံး ဆယ်ခန့် သွားလိုက်မိသည်နှင့်...

“ဟာ”

ကျီချူး လွတ်ခနဲအော်ကာ ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်လေ သည်။

အကြောင်းကား ချယ်ရီပန်းတောတစ်ဖက်သို့ ရောက်ရှိသွား ပြီး တစ်ဖက်၌ မြေကွက်လပ်တစ်ခု ရှိနေရကား။

မြေကွက်လပ်ပေါ်ဝယ် အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခု ရှိနေ သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ကျီချူး ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။

အတော်ကလေးကြာမှ သတိဝင်လာသည်။

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၅

ထိုအခါ အဆောက်အအုံရှေ့ မြေကွက်လပ်၌ တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပွားနေသည်ကိုပါ သတိပြု တွေ့မြင်သွားလေတော့သည်။

မြေကွက်လပ်တွင် တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

လူလင်တစ်ယောက်နှင့် မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်တို့သည် ကျင်းဝှားအား ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်နေကြလေသည်။

လူလင်၏လက်ထဲ၌ ရွှေရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပနေ သည့် ဓားတစ်လက် ကိုင်ဆောင်ထား၏။

သူက ဓားကိုဝှေ့ယမ်းလိုက်တိုင်း ရွှေရောင်ဝင်းလက် တောက်ပသွား၏။

မိန်းကလေးကမူ ငွေရောင်ဓားတစ်လက် ကိုင်ထား၏။

သူမ၏ဓားဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်သည့်အခါ ငွေရောင် အ လင်းတန်းများ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ပူးပေါင်းတိုက်ခိုက်လိုက်သောအခါ ဓား ကွက်များမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ပြင်းထန်ထက်မြက် နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျင်းဝှားသည် တောင်ဝှေးတစ်ချောင်းတည်းဖြင့် ပြန်လည်

၃၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တိုက်ခိုက်နေ၏။

သူ၏တောင်ဌေးသည် မြွေတစ်ကောင်ပမာ ဓားရိပ်များ ကြားမှ လူးလွန်ကာ ပြန်လည်ထိုးနှက်နေသည်။

သူတို့၏တိုက်ကွက်များကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ကျိချူး ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်နေမိတော့သည်။

ထိပ်တန်းသိုင်းပညာ တတ်မြောက်ထားသူတို့၏ တိုက်ပွဲကို တွေ့မြင်ရခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ကြည့်ရင်း...ကြည့်ရင်း...

“ငါသာ ဒီလို ထိပ်တန်းသိုင်းပညာ တတ်မြောက်ထားမယ် ဆိုရင် အမာရွတ်ကြီးကို မိအောင် ဖမ်းနိုင်မှာပဲ”

ဟု စိတ်ထဲတွေးမိသည်။

ထိပ်တန်းသိုင်းပညာ တတ်မြောက်လိုစိတ်များလည်း ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

တိုက်ပွဲကို ငေးကြည့်ရင်း တိုက်ကွက်များ ပေါ်လာလေသည်။

သေသေချာချာ လေ့လာမှတ်သားထားလိုက်လေတော့သည်။

တိုက်ပွဲသည် တစ်စထက်တစ်စ ပြင်းထန်လာသည်။

မြေကွက်လပ်တွင် လူရိပ်သုံးခု ရောထွေးသွားပြီး မည်သူ

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၇

မည်ဝါ မခွဲခြားနိုင်အောင် ဖြစ်သွား၏။

ကျိချူးမှာ သိုင်းကွက်များကို ဆက်၍ မမှတ်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရ၏။

ထိုစဉ်...

“ဝုန်း”

“အား”

စူးရှကျယ်လောင်သော အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။ လူရိပ်များ ကွဲသွားသည်။

ကျင်းဝား နောက်ဆုတ်သွားသံလို လုလင်နှင့် မိန်းမပျိုတို့ သည်လည်း နောက်ဆုတ်လိုက်ကြလေသည်။

ကျိချူး ရင်ထိတ်သွား၏။

“ငါ့ကို တွေ့သွားရင် မလွယ်ဘူး”

တွေးကာ ပုန်းကွယ်ရာ နေရာရှာလိုက်သည်။

သို့ပါသော်လည်း မြေကွက်လပ်၌ ရောက်နေသည် ဖြစ်ရာ ပုန်းကွယ်စရာ ရှာမတွေ့ပါချေ။

မထူးတော့ပြီ ဖြစ်ရာ သည်အတိုင်းပင် ရပ်နေလိုက်ရလေတော့သည်။

ကျင်းဝား၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

၃၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“မင်းတို့ ဆရာကို ပြောလိုက်၊ ငါ့ရဲ့ ဝက်ပါအတတ်ပညာကို
ဖျက်ဆီးပစ်ချင်တယ်ဆိုရင် သူ့ကိုယ်တိုင် လာမှ ရမယ်လို့”

လုလင်နှင့် မိန်းမပျိုတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်
လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် ဓားများ ပြန်လည်ရပ်သိမ်းလိုက်ကြပြီး...

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်တို့ ပြန်ပြောပြပါမယ်”

လုလင်က ပြော၏။

တစ်ဖန် မိန်းမပျိုဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“သွားကြစို့”

ပြောပြီး ပြေးထွက်သွား၏။

မိန်းမပျိုက နောက်မှ လိုက်သွား၏။

သူတို့သည် ချယ်ရီပန်းတောထဲ ဝင်ကာ တစ်ခဏအတွင်း
ပင် မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။

ကျီချူးကား မလှုပ်မယှက် ရပ်နေဆဲ။

ကျင်းဝား သူ့ဘက်သို့ လှည့်ကာ ရန်ရှာလာမည်ကို တွေး
ကာ ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေလေသည်။

ကျင်းဝားသည် သူ၏ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လာပါ၏။

သို့သော် သူမက ရန်ပြုလာခြင်း မရှိချေ။

ကျီချူးက တောင့်တောင့်ကြီးရပ်ကာ လေးကြည့်နေမိသည်။

အမုန်းခံပေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၉

ထိုစဉ်မှာပင်...

“ဝေါ”

ကျင်းဝား၏ခန္ဓာကိုယ် ယိမ်းယိုင်သွားပြီး သွေးများ အန်
ထုတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် မြေပေါ် အရပ်ကြိုးပြတ် လဲကျသွားသည်ကို
တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

လေပြည်လေညင်း ဝေယမ်း တိုက်ခတ်လာသည်။

အဝေးဆီမှ ငှက်ကလေးတို့၏ တေးသီကြွေးသံများ ထွက်
ပေါ်နေ၏။

မွှေးကြိုင်သင်းယုံသော ပန်းရနံ့များကို ရှူရှိုက်ရသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေလေသည်။

ကျီချူးသည် ပတ်ဝန်းကျင် သဘာဝ အလှအပများတွင်
စိတ်အာရုံ နစ်မြောနေနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပါချေ။

ကျင်းဝား မြေပေါ်၌ လဲကျနေသည်။

အတန်ကြာသည့်တိုင် တုတ်တုတ်မျှပင် မလှုပ်ပါချေ။

ကျီချူး မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

၄၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“သေများ သေသွားပြီလား”

ဟုလည်း တီးတိုးရေရွတ်မိသည်။

ကျင်းဝှားက မလှုပ်သဖြင့် အနည်းငယ် ရဲရဲတင်းတင်း ဖြစ်လာသည်။

ရှေ့သို့ တိုးလိုက်၏။ ဒဏ်ရာရနေသူ၊ ဒုက္ခရောက်နေရသူ ကိုတွေ့လျှင် မကူညီဘဲ မနေနိုင်သည်မှာ သူ၏ဉာဉ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ကျင်းဝှားအတွက် စိတ်ပူလာသဖြင့် ဘာမှ မတွေးတောနိုင်တော့ဘဲ ချဉ်းကပ်သွားမိလေတော့သည်။

ကျင်းဝှားကား ငြိမ်သက်နေဆဲ...

ကျိချူး အနီးသို့ ရောက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

“ဒေါ့ဒေါ့..ဒေါ့ဒေါ့”

သူက ခေါ်လိုက်သည်။

ကျင်းဝှား တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ချေ။

သူမသည် အတွင်းဒဏ်ရာ ရရှိသွားကြောင်း သိနိုင်၏။

လုလင်နှင့် မိန်းကလေးတို့၏ ပြင်းထန်သော ဓားခုတ်ချက် ကို တောင်ဝှေးဖြင့် ထိပ်တိုက်ခုခံလိုက်ရာမှ ဒဏ်ရာရသွားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျိချူး စိတ်ပူသွား၏။

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၁

ကျင်းဝှားကို ဖေးမလိုက်သည်။

သူမအား ဆေးဝါး အမြန်ဆုံး တိုက်ကျွေးနိုင်မှ ဖြစ်မည်ဟု တွေးမိ၏။

ကျင်းဝှား၏အင်္ကျီအိတ်ထဲ ရှာဖွေလိုက်ရာ ဆေးပုလင်းလေး တစ်လုံး တွေ့ရလေသည်။

ဆေးပုလင်းထဲဝယ် အနက်ရောင်ဆေးလုံးများ ရှိနေ၏။

ထိုဆေးလုံးများသည် အဆင်သင့်ဆောင်ထားသည့် အသက်ကယ်ဆေးလုံးများ ဖြစ်ရမည်ဟုတွေးကာ ဆေးလုံးတစ်လုံး ထုတ်ယူပြီး ကျင်းဝှား၏ပါးစပ်ထဲ ခွံ့ပေးလိုက်၏။

ဆေးလုံးလေးမှာ ကျင်းဝှား၏လျှာပေါ်ရောက်လျှင် ချက်ချင်း အရည်ပျော်သွားလေတော့သည်။

ကျိချူးက ကျင်းဝှားကို ပွေ့ထူလိုက်၏။

မြေပေါ်၌ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်သည့်အသွင် ပြုလုပ်လိုက်ပြီး ကျောပြင်ကို နှိပ်နယ်ပေးလိုက်၏။

လက်ဝါးပြင်၌ အတွင်းအားစုစည်းကာ သွေးလမ်း လေလမ်း ပွင့်သွားအောင် ပြုလုပ်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ကျင်းဝှား၏ခန္ဓာကိုယ်သည် တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်နေရာမှ တဖြည်းဖြည်း ပျော့ပျောင်းလာသည်။

အနည်းငယ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာပြီး...

၄၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဝေ့”

ပါးစပ်မှ သွေးများ အန်ထုတ်လိုက်လေသည်။

ကျိချူး ထိတ်လန့်ကာ နောက်ဆုတ်လိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ကျင်းဝှား မြေပေါ်မှ ခုန်ထလာသည်ကို တွေ့

မြင်လိုက်ရလေသည်။

ကျင်းဝှား၏မျက်နှာ ခက်ထန်တင်းမာနေသည်။

ကျိချူးကို မြင်လျှင်...

“သေပေတော့”

အော်ဝေါက်ကာ လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

သူမ၏အပြုအမူကြောင့် ကျိချူး ဒေါသထွက်သွား၏။

“ကျုပ်က စေတနာနဲ့ ခင်ဗျားအသက်ကို ကယ်ခဲ့ရတယ်၊ ခင်ဗျားက သက်သာလာတာနဲ့ ကျုပ်ကို သတ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားတော့တာပဲ၊ တော်တော်ကျေးဇူးကန်းတယ်”

ဟု အော်ပြောလိုက်လေသည်။

ကျင်းဝှား ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။

ကျိချူးကို မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းက ဝှိုအသက်ကို ကယ်ခဲ့တယ် ဟုတ်လား”

ကျိချူးက ဘာမှ မပြောဘဲ နေလိုက်၏။

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၃

ကျင်းဝှားသည် ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်ရင်း မြေပေါ်၌ ကျနေသည့် သူမ၏ဆေးပုလင်းကလေးကို တွေ့မြင်သွားလေသည်။

ဆေးပုလင်းကလေးကို တစ်လှည့်၊ ကျိချူးကို တစ်လှည့် ကြည့်လိုက်၏။

သူမအား ဆေးတိုက်ပြီး သွေးလမ်း လေလမ်း ပွင့်အောင် ဝပ်ပေးခဲ့မှန်း ရိပ်မိသွား၏။

ထို့ကြောင့် ရိုက်ချရန် ဟန်ပြင်ထားသည့် လက်ကို ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းလိုက်လေသည်။

ကျိချူးက...

“ကျုပ်သွားတော့မယ်”

ပြောပြီး ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“နေဦး”

ကျင်းဝှားက ဟန့်တားလိုက်၏။

ကျိချူး လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ကျင်းဝှားက...

“မင်းက ချယ်ရီဝက်ပါကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့တာလဲ”

ဟု မေးသည်။

ကျိချူးက...

၄၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ကံကောင်းလို့ပေါ့”

“ဘာ..”

“ကံကောင်းလို့ သည်ဘက်ကို ရောက်လာတာဗျ”

ကျင်းဝား မကျေမနပ် ဖြစ်သွား၏။

“ငါ့ရဲ့ဝက်ပါမှာ ချွတ်ယွင်းချက်တော့ ရှိနေပြီ၊ ငါပြန်ပြီး ပြု

ပြင်ရတော့မှာပဲ”

ဟု ညည်းညူလိုက်၏။

ကျိချူးက...

“ဒေါ်ဒေါ် ဘာပြောဦးမလဲ၊ ပြောစရာမရှိဘူးဆိုရင် ကျွန်

တော်သွားတော့မယ်ဗျ”

“နေဦး”

“ဒေါ်ဒေါ်မှာ ပြောစရာ ရှိလို့လား”

“မင်းက ဒီနေရာကို ဘာကြောင့် လာခဲ့ရတာလဲ မှန်မှန်

ပြောစမ်း”

ကျိချူး မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်အစ်ကိုတွေကို လိုက်ရှာရင်း ရောက်လာတာပါဗျာ၊

ဒီလောက်ခေါင်တဲ့ နေရာကို ဘာကြောင့် တကူးတက လာချင်ရမှာ

လဲ”

ဟု ခနဲလိုက်၏။

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၅

ကျင်းဝားက...

“မင်း ဘာကြောင့် သည်နေရာကို လာခဲ့ရတာလဲ၊ မှန်မှန်

ပြောစမ်း”

ဟု လေသံမာမာဖြင့် ထပ်မေးလိုက်လေသည်။

ကျိချူးက...

“ကျုပ်ပြောပြီးပြီဗျာ”

ကျင်းဝားက...

“မင်းတို့ သေပြေးရှင်ပြေး ထွက်ပြေးရင်း သည်နေရာကို

ရောက်လာကြတာ မဟုတ်လား”

“ခင်..ခင်ဗျား”

ကျိချူး ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

ကျင်းဝား ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါပြောတာ မှန်တယ် မဟုတ်လား”

“ကျုပ်..ကျုပ်က..”

ကျိချူး အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ ပြေးရင်းလွှားရင်း လူချင်းကွဲသွား

ကြလို့ ကျုပ်အစ်ကိုတွေကို လိုက်ရှာရင်း ရောက်လာတာ”

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံလိုက်ရတော့သည်။

ကျင်းဝားက...

၄၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“မင်းအစ်ကိုတွေ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“သူတို့မှာ မြွေကိုက်ခံထားရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါတယ် မဟုတ်လား”

ထိုစကားကြားလျှင် ကျိချူး၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။

ဝမ်းစန်း၏ လမ်းညွှန်အမှတ်အသားများသည် ချယ်ရီပန်းတောသို့ အဝင်ပြုပြီးနောက် ကွယ်ပျောက်သွားသည်။

ဝမ်းစန်းတို့ကို ဝင်္ကံပါထဲမှာ မတွေ့ရသည်မှာ အံ့ဩစရာကောင်းပေသည်။

ဝမ်းစန်းတို့ ပျောက်ဆုံးနေခြင်းသည်...

ကျင်းဝှားက ကျိချူးကို ကြည့်ကာ...

“ကျုပ်အစ်ကိုတွေကို ခင်ဗျားဖမ်းထားတယ် မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ကျင်းဝှားက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

“ခင်ဗျား...ခင်ဗျား”

“မင်း ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ မင်းက ငါ့အပေါ် စေတနာထားခဲ့လို့ ငါက မင်းတို့ကို ချမ်းသာပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ မင်းအစ်ကိုအတွက်

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၇

အဆိပ်ဖြေဆေးလဲ ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

သူမသည် မြွေကွက်လပ်၏ ဝဲဘက်တစ်နေရာဆီသို့ ညွှန်ပြကာ...

“အဲဒီဘက်မှာ လမ်းကလေးတစ်ခု ရှိတယ်၊ တည့်တည့်သာ လျှောက်သွားပါ၊ တောအုပ်အပြင်ဘက်ကို ရောက်သွားလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျိချူးက...

“ကျွန်တော့်အစ်ကိုတွေကော”

ဟု မေးလိုက်၏။

ကျင်းဝှား လက်ကာပြလိုက်သည်။

“မင်း ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ တောအုပ်အပြင်မှာ စောင့်နေပါ။

မင်းအစ်ကိုတွေ ရောက်လာပါလိမ့်မယ်”

ဟု ပြော၏။

ကျိချူး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

ဦးညွတ်ဂါရဝပြုပြီး ကျင်းဝှား ညွှန်ပြသည့် လမ်းအတိုင်း လျှောက်သွား၏။

မကြာပါချေ။

ချယ်ရီတောအုပ် အပြင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

၄၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျင်းဝှား၏စကား ယုံကြည်မိသည်မှာ မှားနေပြီလောဟု
တွေးမိသည်။

သို့သော် ကျင်းဝှားသည် လိမ်ညာမည် မဟုတ်ဟု ကိုယ့်ကို
ကိုယ် အားပေးကာ ရပ်စောင့်နေလိုက်၏။

မကြာပါချေ။

သူထွက်လာသည့် လမ်းအတိုင်းပင် လူသုံးယောက် ပြေး
လွှားလာနေကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူသုံးယောက်မှာ လုံလွေ၊ ဝမ်းစန်းနှင့် ယွမ်ကျင်းတို့
ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။

“အစ်ကိုကြီး”

ကျိချူး ဝမ်းသာအားရခေါ်ကာ ပြေးသွား၏။

သူတို့ ပြန်ဆုံမိကြပြီ ဖြစ်၏။

ယွမ်ကျင်းက...

“တို့တစ်တွေဟာ ညီလေးပေးတဲ့ အသက်ပဲ ရှိပါတော့တယ်”

ကွာ”

ဟု ပြောလေသည်။

ဝမ်းစန်း၊ ယွမ်ကျင်းတို့က ကျိချူးကို ဝိုင်းဝန်းပွေ့ဖက်လိုက်
ကြလေသည်။

သိုင်းလောက မဟာမိတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် လုပ်ကြံခံရ

အမုန်းခံစေခါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၉

သည့်ကိစ္စ ပေါ်ပေါက်လာပြီး နောက်ပိုင်းဝယ် သူတို့သည် ပထမဦး
ဆုံး အကြိမ်အဖြစ် လွတ်လပ်စွာ ရယ်မောနိုင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

ယွမ်ကျင်းက အဖြစ်အပျက်များကို မေးသည်။

ကျိချူးကလည်း ရှင်းလင်းပြောပြလိုက်လေသည်။

ယွမ်ကျင်းမှာ ကျင်းဝှား တိုက်ကျွေးသော အဆိပ်ဖြေဆေး
သောက်ရသဖြင့် ဝေဒနာ သက်သာပျောက်ကင်းသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ယခု သူတို့အားလုံး လွတ်မြောက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ပါဖိုးတို့လည်း ထွက်ပြေးသွားကြပြီ ဖြစ်ရာ ရှေ့ခရီး ဆက်
နိုင်ပြီ ဖြစ်သည်။

ယွမ်ကျင်းက...

“ကဲ... တို့ ဒီက ထွက်သွားကြစို့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လုံလွေက...

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ကို သွားမလဲ”

ဟု မေးလေသည်။

သူတို့အတွက် ပြေးစရာမြေ မရှိသည်ကို သတိရလာခြင်း
ကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ယွမ်ကျင်းက...

၅၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“လောလောဆယ်တော့ စုအော့ဆီကို ငါတို့ သွားကြမယ်၊
သူနဲ့ တွေ့ပြီးမှ ဘယ်ကို သွားရမယ်ဆိုတာဆက်ပြီး စီစဉ်ကြ
တာပေါ့”

ဟု ပြောသည်။

ကြောက်လန့်တကြား ပြေးလွှားနေခဲ့ကြသည်မို့ ဆေးကုသ
ရန် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် စုအော့ကိုပင် သူတို့ မေ့လျော့နေကြလေသည်။

ယွမ်ကျင်း၏စကားကြားမှ ပြန်လည်သတိရလာကြ၏။

ကျိချူး၏မျက်နှာ ပြုံးရွှင်သွား၏။

“ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုစုအော့ဆီကို သွားမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လုံလွေနှင့် ဝမ်းစန်းတို့လည်း ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်ကြ
လေတော့သည်။

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၁

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွား၏။

ရက်အတန်ကြာသောအခါ ဝေဒနာရှင်းရှင်း ပျောက်ကင်း
သွားလေသည်။

အနားယူအားမွေးရန် လိုသေးသည်ဟု သမားတော်ကြီး
ချောင်က တားမြစ်ထားခြင်းကြောင့် စုအော့ စိတ်ပျက်နေရတော့
သည်။

ချန်အန်းမြို့သို့ လိုက်မသွားနိုင်တော့ချေ။

သူသာ ဒဏ်ရာမရခဲ့ပါလျှင် ချန်အန်းမြို့၌ ပြုလုပ်မည့်
သိုင်းလောကမဟာမိတ်အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင် ယင်းထန်း၏မိန့်ခွန်းကို
နားထောင်နိုင်လိမ့်မည် ဖြစ်ပေသည်။

ယခုတော့...

စုအော့ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်
၏။

ထိုစဉ် လူတစ်ယောက် ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး လျှောက်
လာနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ ဆေးဆရာကြီးချောင် ဖြစ်လေသည်။

ချောင်သည် ရွာကလေး အနောက်ဘက် မိုင်ငါးဆယ်ခန့်
အကွာမှ မြို့ကလေးဆီသို့ သွား၍ ဘယဆေးများ ဝယ်ယူလေ့ ရှိ၏။

၅၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဆရာချောင် မြို့မှ ပြန်လာလေတိုင်း သိုင်းလောက်သတင်းများ ကြားရတတ်၏။

ဆရာချောင်က ထမင်းချက်တစ်ယောက်နှင့်အတူ နေသူဖြစ်၏။

မိသားစုမရှိဘဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေထိုင်သူတည်း။

“စုအော့...စုအော့”

ဆရာချောင်၏ခေါ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

စုအော့က...

“ကျွန်တော်ရှိပါတယ်”

ပြောပြီး ထွက်လာရာ နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြလေသည်။

ဆရာချောင် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေပါသည်။

သူ၏လက်ထဲ၌ စာရွက်ခေါက်ကလေးတစ်ခု ကိုင်လာသည်

ကို တွေ့ရသည်။

စုအော့ မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ဆရာချောင် ဘာများ ဖြစ်လာလို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ဆေးဆရာချောင်က...

“အခြေအနေ မကောင်းဘူး၊ ဟောဒီ ကြော်ငြာကို ဖတ်

ကြည့်စမ်းပါ”

ပြောပြောဆိုဆို စာရွက်ခေါက်ကို စုအော့လက်ထဲ ထည့်လိုက်၏။

စုအော့ ယူကာ ဖတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထို့ကြော်ငြာသည် ချန်အန်မြို့စားက ဗေဒါငါးဖော်အား ဖမ်းရန် ထုတ်ပြန်ထားသည့် အမိန့်ကြော်ငြာစာပင် ဖြစ်နေပေတော့သည်။

“ဟာ”

စုအော့ လွှတ်ခနဲ အော်မိလေသည်။

သူ၏မျက်နှာ သွေးဆုတ်သလို ဖြူဖွေးသွား၏။

ခန္ဓာကိုယ် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာသည်။

ဆေးဆရာချောင်ကို ကြည့်ကာ...

“ဒါ...ဒါ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဆရာချောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သိုင်း

လောကသားတွေဟာ မင်းတို့ကို မြေလှန်ရှာနေကြပြီကွ”

“ဒါ...ဒါ တမင်သက်သက် လုပ်ကြံဖန်တီးလိုက်တာဗျ၊ သိုင်းလောက မဟာမိတ်အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ကို အစ်ကိုကြီး

၅၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ယွမ်ကျင်းတို့ အဆင့်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ် သတ်ပစ်နိုင်မှာလဲဗျာ”

ဆေးဆရာချောင်က...

“ကျုပ်ဟာ ဆေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်လေတော့ သိုင်း
လောကကိစ္စတွေကို နားမလည်ပါဘူးကွာ၊ ကျုပ်ပြောချင်တာ တစ်ခု
ပဲ ရှိတယ်၊ မင်း ဒီက ထွက်သွားရင် မင်းရော၊ ကျုပ်ရော နှစ်ယောက်
စလုံး အန္တရာယ်ကင်းလိမ့်မယ်”

ဟု ပြော၏။

စုအေအု ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွား၏။

ဆေးဆရာချောင်ကို အပြစ်မတင်လိုပါ။

အဖြစ်အပျက်များသည် အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင်
ပင် ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး သူတို့အား သဲကြီးမဲကြီး လိုက်ရှာ
ပေတော့သည်။

ခြေရာခံလိုက်လာလျှင် ဆရာချောင်၏ နေအိမ်သို့ ဆိုက်
ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာကြမည် မလွဲချေ။

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော်သွားပါတော့မယ်”

စုအေအု ပြောလိုက်လေသည်။

သူကိုယ်တိုင်လည်း ထွက်သွားလိုပြီ ဖြစ်သည်။

ယွမ်ကျင်းတို့အား လိုက်လံရှာဖွေလိုစိတ်များ ပြင်းပြနေ

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၅

သည်။ ထိုစဉ်...

“ဆေးဆရာ...ဆေးဆရာကြီး”

အပြင်ဘက်မှ ဆူဆူညံညံ အသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဆေးဆရာချောင်က...

“ဘယ်သူလဲ”

ဟု ပြန်မေးသည်။ အပြင်ဘက်မှ...

“ဆေးဆရာကြီးကို တွေ့ချင်တဲ့ ဧည့်သည်တွေ ရောက်လာ

ကြပါတယ်”

“ဟေ”

ဆေးဆရာချောင် ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

စုအေအုကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

စုအေအု မျက်နှာပျက်သွားသည်။

ဆေးဆရာချောင်က...

“ဒုက္ခပဲ၊ ပြောရင်းဆိုရင်း လိုက်လာကြပြီ ထင်တယ်”

ဟု ညည်းညူလိုက်၏။ စုအေအုက...

“ကျွန်တော်သွားတော့မယ်၊ မရှိဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါ”

“အေး...အေး...မြန်မြန်ပြေး”

စုအေအုသည် အိမ်အနောက်ဘက်သို့ ဝင်ပြေးသွား၏။

အနောက်ဘက် ပြတင်းပေါက်တစ်ခုမှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက်

၅၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ခုန်ထွက်လိုက်၏။

အိမ်နောက်ဘေး ခြံစည်းရိုးအနီးရှိ သစ်ပင်ချုံပုတ်များကြား တိုးဝင်ပုန်းကွယ်လိုက်လေသည်။

စုအော့ ထွက်သွားမှ ဆရာချောင်က အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ လှမ်း သွား၏။

ရွာခံလူတစ်ယောက်က လိုက်ပို့သဖြင့် ရောက်လာသူ ငါး ယောက်သည် ပိုင်စိုးပိုင်နင်းဖြင့် အိမ်ထဲ ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုလူများသည် လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ထားသဖြင့် သိုင်းသမားများ ဖြစ်ကြကြောင်း သိနိုင်ပေတော့သည်။

ဆေးဆရာချောင်က စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ရင်း...

“မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာကြောင့် ခွင့်မတောင်းဘဲ ဝင် လာကြတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ သိုင်းသမားတစ်ယောက်က...

“ကျုပ်တို့က သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး အလိုရှိနေတဲ့ တရား ခံကို လိုက်ရှာနေကြတာ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ခွင့်တောင်းစရာ မလိုပါဘူး၊ ကဲ.. စုအော့ ဘယ်မှာလဲ ထုတ်ပေးပါ”

ဟု ခပ်မာမှာ ပြန်ပြောလာလေသည်။

အမုန်းခံပေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၇

“ဝုန်း”

“အား”

ကျယ်လောင်သော အသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

စုအော့၏ခြေလှမ်း တုန်ခန် ရပ်သွား၏။

အနောက်ဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။

ဆူဆူညံညံ အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်မှာ ဆေးဆရာ ချောင်၏အိမ်မှ ဖြစ်လေသည်။

စုအော့ မျက်နှာပျက်သွား၏။

“သူတို့က ဆရာချောင်ကို ဒုက္ခပေးနေကြပြီ ထင်တယ်”

သူ တွေးတောစဉ်းစားနေစဉ်မှာပင်...

“အမယ်လေး သေပါပြီဗျ”

စူးစူးရှရှ အော်ဟစ်သံကြီး ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“တောက် လူယုတ်မာတွေ ဘာမှမဆိုင်တဲ့ ဆေးဆရာကို ဒုက္ခပေးရက်ကြတယ်”

သူသည် ထွက်ပြေးသွားရန် မစဉ်းစားတော့ပါ။

သူ့ကြောင့် ဆရာချောင် ဒုက္ခရောက်ရမည်ကိုလည်း မလို လားတော့ပါ။

ထို့ကြောင့် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လာခဲ့လေတော့၏။

ဆရာချောင် အိမ်အနီးသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေသည်။

ခြံစည်းရိုးကို အသာဟကာ ချောင်းကြည့်လိုက်လျှင် အိမ်ရှေ့ မြေကွက်လပ်တွင် ဆရာချောင်အား လူငါးယောက်အနက် တစ်ယောက်သောသူက...

“တိတ်စမ်း၊ ခင်ဗျားဝှက်ထားတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့သိတယ်၊ ကဲ အသက်အသေခံမလား၊ စုအော့ ရှိနေတဲ့ နေရာကို ပြောမလား”

ပြောပြောဆိုဆို ခါးမှစားကို ဆွဲထုတ်ကာ ဆရာချောင်၏ ရင်ဝ၌ ထောက်ထားလိုက်လေသည်။

ဆရာချောင်က...

“သူ့..သူ ထွက်ပြေးသွားပါပြီ၊ သူ ဘယ်မှာလဲဆိုတာ ကျုပ် မသိပါဘူး၊ ကျုပ် အမှန်အတိုင်း ပြောတာပါ”

ဟု တောင်းပန်နေ၏။

ကျန်လူများက...

“ကြာတယ်ကွာ၊ သူ့ကို ဆုံးမလိုက်စမ်းပါ”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ သူ့ပါးစပ်က အမှန်အတိုင်း ပြောလာအောင် လုပ်ပေးရမယ်”

“ချကွာ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောကာ ဆရာချောင်အား ဝိုင်းဝန်းထိုးကြိတ် ကန်ကျောက်ကြလေတော့သည်။

“ဝုန်း”

“ခွမ်း”

“အား”

ဆရာချောင် တောင်းပန်နေသည့်ကြားမှ မညာမတာ ထိုးကြိတ်ကန်ကျောက်မှု ခံလိုက်ရခြင်းကြောင့် မြေပေါ် ပုံလျက်သားလဲကျသွား၏။

လက်တစ်ဖက် ကျိုးသွားသလို မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးချင်းချင်း နီရဲသွားတော့သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မြင်ရလျှင် စုအော့ လက်ဝိုက်ကြည့်မနေနိုင်တော့ချေ။

သူ့ကြောင့် ဖြစ်ရသည်မို့...

“ရပ်လိုက်စမ်း”

အော်ငေါက်ရင်း ခြံစည်းရိုးကို ခုန်ကျော်ကာ အတွင်းဘက် ဝင်သွားလေသည်။

စုအော့ ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရလျှင် သိုင်းသမားငါးယောက်သည် ချက်ချင်း လူစုခွဲလိုက်ကြ၏။

ဓားကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ကာ စုအော့ကို ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေသည်။

စုအော့က ဆေးဆရာချောင်ထံ လှမ်းသွားပြီး ဖေးမလိုက်၏။

၆၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ကျုပ်ကြောင့် အခုလို ဖြစ်ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ”
ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ပြောလိုက်လေသည်။

ဆရာချောင်က...

“မင်း...မင်း ဘာဖြစ်လို့ ပြန်လာတာလဲ၊ ပြေးစမ်းပါ”

ဟု ပြေးရန် တိုက်တွန်းနေ၏။

စုအော့ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် မပြေးဘူး၊ လာမယ့်ဘေးကို ရင်ဆိုင်လိုက်တာ
အကောင်းဆုံးပဲ၊ ကဲ ဆရာချောင် ဘေးဖယ်နေလိုက်ပါတော့”

ဆရာချောင်သည် စုအော့ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

တို့နောက် မြေကွက်လပ်တစ်ဖက်သို့ ခပ်ကုပ်ကုပ်ကလေး
ထွက်သွားလေတော့သည်။

သိုင်းသမားငါးယောက်က သူ့အား တားဆီးခြင်း မပြုကြပါ

ချေ။

စုအော့ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေကြ၏။

စုအော့က သူတို့နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်၏။

သိုင်းသမားတစ်ယောက်က...

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလေသည်။

စုအော့က ရင်ကော့လိုက်ပြီး...

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၁

“ခင်ဗျားတို့ လိုက်ရှာနေတဲ့ စုအော့ဆိုတာ ကျုပ်ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သိုင်းသမားငါးယောက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေ
သည်။

စုအော့က...

“ကျုပ်က နေမကောင်းလို့ ဆေးကုနေတာ တစ်လလောက်
ရှိပြီ၊ ချန်အန်းမြို့ကို မရောက်ခဲ့ဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လူသတ်တရားခံ
ဖြစ်နိုင်မှာလဲ”

“မလိုချင်ဘူး၊ မင်းအဖမ်းခံပါ”

“ကျုပ်က လက်မခံဘူးဆိုရင်ကော”

သိုင်းသမားငါးယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ပြီးလျှင် စုအော့ဘက် လှည့်ကာ...

“ယား”

ညာသံများပေးကာ တရကြမ်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်
ကြလေတော့သည်။

၆၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

စုအော့ အံတင်းတင်း ကြိတ်လိုက်သည်။

လက်ဝါးနှစ်ဖက်၌ အတွင်းအားစုစည်းကာ ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

သူ့အား တိုက်ခိုက်လာသူ ငါးယောက်သည် အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်ပြီး သိုင်းပညာအဆင့် မနိမ့်ကြောင်း တစ်ခဏအတွင်း သိလိုက်ရ၏။

“ဝုန်း”

“အား”

လူတစ်ယောက်၏ ခြေထောက်ကန်ချက်သည် စုအော့၏ ရင်သို့ တိုးဝင်လာပြီး နောက်တစ်ယောက်၏ ဓားချက်သည် ပခုံးပေါ် ကျရောက်လာသည်။

စုအော့ စူးစူးရှရှ အော်ဟစ်ကာ အနောက်ဘက် လွင့်စွာ သွားတော့၏။

“စုအော့.. ပြေး...ပြေး”

ရှောင်ရှားရင်း အော်ပြောသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

စုအော့ ရင်ထိတ်သွားသည်။

ပရိယာယ်ဆင်ကာ တိုက်ခိုက်မှ ဖြစ်မည်ဟု နားလည်လာလျှင် ရုတ်တရက် မြေပေါ်ခြေဆောင့်ကာ အပေါ်ခုန်တက်လိုက်သည်။

အမုန်းခံဗေဒါ (၃-သိမ်း) ❖ ၆၃

လေထဲဝယ် ကျွမ်းပစ်ကာ ခြံစည်းရိုး အပြင်ဘက် ထွက်လိုက်၏။

“ဟာ”

သိုင်းသမားငါးယောက် လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်လေ၏။

စုအော့ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိလိုက်ကြလျှင်...

“ပြေးပြီဟေ့၊ ပြေးပြီ”

“လိုက်ကြ”

“မလွတ်စေနဲ့ဟေ့”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ဟစ်လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် ငြာသံပေးကာ ပြေးလိုက်သွားကြလေတော့သည်။

၆၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

စုအော့ ခပ်သွက်သွက် ပြေးသွားသည်။

သူသည် ဤရွာကလေး၌ တစ်လခန့် နေခဲ့ရသည် ဖြစ်ရာ ရွာလမ်းများကို ကောင်းစွာ သိရှိထားပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် နောက်မှ လိုက်လာသူများ အနီးသို့ရောက် မလာမီ လမ်းကြားတစ်ခုအတွင်းသို့ ပြေးဝင်နိုင်ခဲ့လေသည်။

သိုင်းသမားငါးယောက်က နောက်မှ လိုက်လာကြဆဲ...

စုအော့သည် ထိုလူများကို မည်သို့မည်ပုံ ရင်ဆိုင်ရမည်ကို တွေးတောစဉ်းစားလိုက်သည်။

အကြံတစ်ခု ရလာသဖြင့် လမ်းကြားကလေးများမှတစ်ဆင့် ရွာစွန်သနိုင်းဆီသို့ ဦးတည်ပြေးလွှားသွားလေသည်။

“ဟိုမှာဟေ့.. ဟိုမှာ”

သိုင်းသမားငါးယောက်သည်လည်း သူ့အား တွေ့မြင်သွား ပြီး ထပ်ကြပ်မကွာ ပြေးလိုက်လာကြပါသည်။

စုအော့ တရကြမ်း ပြေးသွားရာ သနိုင်းမြေသို့ ရောက်မှန် မသိ ရောက်လာ၏။

သူက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး ထိုးဝင် ထောင်ထောင် ရှိနေသည့် အုတ်ဂူများကြားသို့ ပြေးဝင်လိုက်သည်။

တစ်ခဏအတွင်းပင် မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက်သွားလေ တော့သည်။

သူပျောက်ကွယ်သွားပြီး မကြာမီ သိုင်းသမားငါးယောက် ရောက်ရှိလာကြ၏။

သူတို့သည် ခြေလှမ်းရပ်ကာ သနိုင်းမြေထဲ ဝင်ကြည့်လိုက် ၏။

သူပျောက်ကွယ်သွားပြီး မကြာမီ သိုင်းသမားငါးယောက် ရောက်ရှိလာကြ၏။

စုအော့၏အရိပ်အရောင်ကိုပင် မတွေ့ရတော့ချေ။

တစ်ယောက်က...

“ဒီကောင် ဝေးဝေးပြေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ သနိုင်းထဲမှာ ပုန်းနေတာ သေချာတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်..ဟုတ်တယ်”

ကျန်လူများက ထောက်ခံလိုက်ကြလေသည်။

“ဒါဖြင့် တို့လူခွဲပြီး လိုက်ရှာကြရအောင်၊ တွေ့တာနဲ့ အသံ ပြုလိုက်ကြဟေ့”

“ကောင်းပြီ”

လူငါးယောက်သည် တစ်ယောက်စီ ခွဲလိုက်ကြလေသည်။

ထို့နောက် သနိုင်းမြေထဲဝယ် လိုက်လံရှာဖွေကြလေ၏။

စုအော့သည် အုတ်ဂူတစ်လုံး နံဘေး၌ ပြားပြားဝပ်ကာ

၆၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ပုန်းနေပါ၏။

သိုင်းသမားတစ်ယောက်သည် သူပုန်းနေသော နေရာသို့
ဦးတည်လာနေပါသည်။

ထိုလူမှာ တစ်စထက်တစ်စ နီးကပ်လာသည်။

စုအောက မြေပေါ်မှ ခဲလုံးနှစ်လုံး ကောက်ယူလိုက်၏။

ခဲလုံးတစ်လုံးကို ဝဲဘက်နေရာသို့ ပစ်လွှင့်လိုက်၏။

“ဒေါက်”

ခဲလုံးကျသွားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လိုက်ရှာနေသည့် သိုင်းသမားက...

“ဘယ်သူလဲ”

မေးရင်း ဝဲဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

ဤတွင် စုအောသည် မြေပေါ်သို့ ခုန်ထကာ ထိုလူ၏
ဦးခေါင်းကို ခဲလုံးဖြင့် ပေါက်ချလိုက်လေသည်။

“ခွပ်”

“အား”

ထိုလူမှာ တစ်ချက်သာ အော်နိုင်လိုက်၏။

မြေပေါ် ခွေခနဲ လဲကျကာ သတိလစ် မေ့မြောသွားလေ
တော့သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ...ဘာဖြစ်တာလဲ”

အမုန်းခံစေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၇

စကားသံများ ဆူဆူညံညံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျန်လူများသည် ချက်ချင်းပင် ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြ
သည်။

သူတို့အဖော် မြေပေါ် လဲကျနေသည်ကို တွေ့ရလျှင် ဒေါသ
ခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားလေတော့သည်။

“တောက်.. ခွေးကောင်၊ လက်ဦးသွားပြီ”

“ဒီကောင်ကို တွေ့ရင် လက်မနှေးစေနဲ့”

“ရှုပ်ပါတယ်ကွာ၊ တစ်ခါတည်း ရှင်းပစ်လိုက်တာပေါ့”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် လူစုခွဲကာ လိုက်လံရှာဖွေကြပြန်သည်။

ထိုအချိန်တွင် စုအောသည် သင်္ချိုင်းမြေအတွင်းရှိ သစ်ပင်
တစ်ပင်ပေါ်၌ ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

အနက်ရောင်အဘိုးအို

သိုင်းသမားတစ်ယောက်သည် ဓားကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်ခြည်မပြတ် အကဲခတ်ကြည့်ကာ လှမ်းလာနေသည်။

ထိုလူသည် စုအော့ ပုန်းနေသည့် သစ်ပင်အနီးသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာ၏။

ထိုစဉ်...

“ဖုတ်”

မြေပေါ်သို့ တစ်စုံတစ်ခု ပြုတ်ကျသွားသည့် အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ထိုလူ ငိုကြည့်လိုက်၏။

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖

စုအော့ အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ ထိုလူအပေါ်သို့ ခုန်ချလိုက်၏။

သူ၏ခြေထောက်သည် ထိုလူ၏နားထင်ကို ကန်ကျောက်လိုက်မိရာ...

“ခွပ်”

“အင့်”

ထိုလူမှာ မသဲမကွဲ ညည်းညူကာ မြေပေါ် လဲကျသွားတော့၏။

“ဟေ့ ဘာဖြစ်တာလဲ”

အခြားသိုင်းသမားတစ်ယောက် ချက်ချင်းပြေးလာသည်။

စုအော့သည် သစ်ပင်အနီးရှိ ချုံပုတ်တစ်ခုအတွင်းသို့ ကပ္ပာကယာ ပုန်းကွယ်လိုက်ရ၏။

ထိုလူသည် စုအော့ကို မမြင်ဘဲ လဲကျနေသူထံ ပြေးသွား၏။

သူ၏အဖော်တစ်ယောက် ခံလိုက်ပြန်ပြီဆိုသည်ကို တွေ့မိသောအခါ ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားလေသည်။

“တိရစ္ဆာန်ကောင် သတ္တိရှိရင် ထွက်ခဲ့စမ်း”

ဟု အော်ပြောလိုက်၏။

သူ၏အသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

၇၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မကြာပါချေ။

ကျန်နေသေးသည့် သိုင်းသမားနှစ်ယောက် ပြေးလာနေကြသော ခြေသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

ထိုလူသည် လဲကျနေသူကို ကြည့်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို သတိပြုမိသွားဟန်ဖြင့် အနီးရှိ သစ်ပင်ပေါ် မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် စုအော့သည် ချုံပုတ်အတွင်းမှ တိုးထွက်လာပြီး တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် ထိုသူ၏ခြေထောက်အစုံကို သိုင်း၍ ရိုက်ချလိုက်၏။

မမျှော်လင့်ဘဲ ခံလိုက်ရသည် ဖြစ်ရာ ထိုလူ မရှောင်နိုင်ပါတော့ချေ။

“ဖျောင်း”

“အား”

စူးရှစွာ အော်ဟစ်ကာ မြေပေါ် လဲကျသွား၏။

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၁

“တောက်”

သိုင်းသမားနှစ်ယောက် မကျေမနပ်ဖြင့် တက်ခေါက်လိုက်ကြ၏။

သူတို့၏အဖော်သုံးယောက်မှာ စုအော့ လက်ချက်ကြောင့် မြေပေါ် လဲကျနေကြပြီ မဟုတ်ပါလား။

တစ်ယောက်က...

“ဒီကောင်က ငါတို့ လူစုခွဲလိုက်တာကို အကြိုက်တွေ့သွားတာပဲကွ”

ဟု ပြောသည်။

ကျန်တစ်ယောက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်”

“တို့နှစ်ယောက် လူမခွဲတော့ဘဲ လိုက်ရှာမယ်”

“ကောင်းတယ်၊ ဒီအနားမှာပဲ ရှိလိမ့်မယ်”

သူတို့ ပြောနေကြသည့် စကားများကို စုအော့ ကောင်းစွာ ကြားနေရပါသည်။

ထို့ကြောင့် ပုန်းကွယ်ရာမှ ခုန်ထွက်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ် ဒီမှာ ရှိတယ်ဗျ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သိုင်းသမားနှစ်ယောက်သည် သူ့ဘက်သို့ ချက်ချင်း လှည့်

၇၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လာကြလေတော့သည်။

စုအော့၏လက်ထဲဝယ် ဓားတစ်လက် ရှိနေ၏။

သိုင်းသမားနှစ်ယောက် ဒေါပွနေကြသည်။

“ခွေးကောင် သေဖို့သာ ပြင်ထား”

အော်ငေါက်ကာ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

စုအော့လည်း ချက်ချင်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် ရန်သူနှစ်ယောက်တည်း ရှိနေသဖြင့် သူ
က ကောင်းစွာ ရင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့လေသည်။သို့ပါသော်လည်း သိုင်းကွက်ဆယ်ကွက်ခန့် တိုက်ခိုက်ပြီး
လျှင် အနိုင်ရဖို့ မလွယ်မှန်း ရိပ်မိလိုက်သည်။

စုအော့ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“သတ္တိရှိရင် လိုက်ခဲ့ကြပေတော့”

ဟု အော်ပြောလိုက်၏။

ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်ပြေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေ၏။

သိုင်းသမားတစ်ယောက်က...

“မပြေးနဲ့”

အော်ငေါက်ရင်း ဂမူးရှူးထိုး ပြေးဝင်လာ၏။

စုအော့က ထိုသို့ ဖြစ်လာမည့် အချိန်ကို စောင့်မျှော်နေ
ခြင်း ဖြစ်သည်။

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၃

ချက်ချင်းပဲ ချာခနဲ ပြန်လှည့်ပြီး ခြေထောက်ဆန့်ထုတ်
ကန်ကျောက်ပစ်လိုက်လေသည်။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှု လျင်မြန်လွန်းရကား...

“ဝုန်း”

“အား”

စူးရှကျယ်လောင်သော အသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ပြေးဝင်လာသူမှာ မရှောင်နိုင်တော့ဘဲ ခြေထောက်ကန်
ချက်မီပြီး အနောက်ဘက် လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

“ဟာ”

နောက်ဆုံး ကျန်နေခဲ့သည့် သိုင်းသမားသည် ထိတ်လန့်
ကာ လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်လေသည်။ယခု သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်လေတော့
သည်။

စုအော့ သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ထွက်မပြေးပါဘူးဗျာ”

ပြောလိုက်သည်။

ထိုလူထံ ချဉ်းကပ်သွား၏။

အဖော်လေးယောက် ခံလိုက်ရသည်ကို မြင်လျှင် ထိုလူ
ဆက်ပြီး မတိုက်ခိုက်ရဲတော့ပါချေ။

❖ ဘုန်းကြွယ်

နောက်သို့ တရွေ့ရွေ့ ဆုတ်သွား၏။
ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်လျှင် ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်ပြေး
သွားလေသည်။

စုအော့ အလွတ်မခံပါချေ။
မြေပေါ်မှ ကျောက်ခဲတစ်လုံး ကောက်ယူလိုက်ပြီး...
“ခင်ဗျားပြေးလို့ ရမလား”
အော်ပြောကာ ကျောက်ခဲဖြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်၏။
ကျောက်ခဲသည် ထိုလူထံသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် တိုးဝင်
သွားလေသည်။

“ခွပ်”

“အား”

ထိုလူ စူးရှစွာ အော်ဟစ်လိုက်၏။
မြေပေါ် ခွေခနဲ လဲကျသွား၏။
ရန်သူငါးယောက်ကို အနိုင်ယူနိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။
စုအော့ ကျေနပ်သွားပြီး...

“ဟား...ဟား”

ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်သည်။
သူ၏ရယ်မောသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင်...
“ဟား...ဟား...ဟား”

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၅

နောက်ထပ် ရယ်မောသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို
ကြားလိုက်ရ၏။

စုအော့ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

ရယ်သံ ထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့် အဘိုးအိုတစ်
ယောက် သူ့ထံလှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့
သည်။

၇၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အေးစိမ့်သွားသည်ဟု စုအော့ စိတ်ထဲ ထင်မိ၏။

ပြုံးကျယ်သော မျက်လုံးများဖြင့် တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းလာ နေသည့် အနက်ရောင်အဘိုးအိုကို ကြည့်နေမိ၏။

အဘိုးအိုမှာ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့် ရှိမည် ထင်ရ၏။

လက်ထဲဇယ် ဆေးတံတစ်ချောင်း ကိုင်ဆောင်ထား၏။

သူ၏မျက်နှာ ပြုံးယောင်သမ်းနေ၏။

သို့သော် ထိုအပြုံးသည် နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော အပြုံး မဟုတ်ကြောင်း စုအော့ နားလည်ထားသည်။

ရှောင်တိမ်းသွားရန် မဖြစ်နိုင်တော့မှန်း သိ၏။

ထို့ကြောင့် ဓားကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ကာ မလှုပ်မယှက် ရပ်နေလိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုသည် အနီးသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

စုအော့ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းက စုအော့ ဟုတ်လား”

ဟု မေးလေသည်။

စုအော့က အဖြေမပေးဘဲ...

“ခင်ဗျားကံကော ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

အမုန်းခံပေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၇

အဘိုးအိုက...

“မင်း ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ မင်းဟာ စုအော့ဆိုတာ သေချာနေ ပါပြီ၊ ငါ့နာမည် ဘယ်သူလဲဆိုတာကို ပြန်မေးရတာ ချီးကျူးစရာပါပဲ၊ ငါ့ကို သိုင်းလောကသားတွေက ဘယ်လက်ရုံးလို့ ခေါ်ကြတယ်ကွ”

“ဗျာ”

မမျှော်လင့်သော စကားကြားလျှင် စုအော့ ပါးစပ်အ ဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေသည်။

သိုင်းလောက၌ ကြောက်စရာကောင်းအောင် သိုင်းပညာ ထက်သည့် သိမ်းငှက်မြို့စားဟူ၍ ရှိ၏။

သိမ်းငှက်မြို့စားတွင် ဘယ်လက်ရုံးနှင့် ညာလက်ရုံးဆို သည့် သိုင်းသမားနှစ်ဦး ရှိသည်။

သူတို့၏သိုင်းပညာမှာ မမှန်းဆနိုင်အောင် ထက်မြက်သည် ဟု သတင်းများ ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိ၏။

စုအော့က...

“ခင်..ခင်ဗျားဟာ သိမ်းငှက်မြို့စားရဲ့ ကိုယ်ရံတော်နှစ် ယောက်ထဲက ဘယ်လက်ရုံး ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

အဘိုးအို ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘယ်လက်ရုံးဆိုတာ သိုင်းလောကမှာ နှစ်ယောက် ရှိနေ

၇၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လို့လားကွ”

စုအော့ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ရလေတော့သည်။

အဘိုးအိုက...

“မင်းက ငါ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့မယ် မဟုတ်လား”

စုအော့ အံတင်းတင်း ကြိတ်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ် မလိုက်နိုင်ဘူး”

“ဟေ”

“ကျုပ် ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ရမှာလဲ”

ဘယ်လက်ရုံး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မင်းကို တော်လှပြီ ထင်နေတာ၊ အခုထိ အခြေအနေကို တောင် နားမလည်တတ်သေးဘူးဆိုတာ သိရတော့တယ်”

“ဘာဗျ”

“မင်းက အေးအေးဆေးဆေး မလိုက်ဘူးဆိုရင် ငါက ပူပူ လောင်လောင် လုပ်ပြီး ခေါ်သွားရလိမ့်မယ်”

စုအော့ အံကြိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဒီလိုမှ သဘောကျတာဗျ”

တမင်အရွဲ့တိုက်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

ဘယ်လက်ရုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ”

အမုန်းခံပေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၉

စကားဆုံးလျှင် ရုတ်ခြည်းပင် ရှေ့သို့ ခုန်တိုးလာလေသည်။

စုအော့က ဓားဝေယမ်းက ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ဘယ်လက်ရုံးက...

“မင်း ဓားကြီးက ရှုပ်လိုက်တာ”

ပြောပြီး လက်နှင့် တောက်ထုတ်လိုက်၏။

“ထန်း”

အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

စုအော့၏ ဓားကိုင်ထားသည့်လက် ကျဉ်တက်သွား၏။

“အင့်”

မသဲမကွဲ ညည်းညူကာ လက်ထဲမှ ဓားကို လွှတ်ချလိုက် လေသည်။

ဘယ်လက်ရုံးက...

“ဒီလို လိမ္မာမှပေါ့ကွာ၊ ကဲ.. လာနဲ့”

ပြောပြောဆိုဆို စုအော့၏လက်တစ်ဖက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက် ၏။ စုအော့ ကပ္ပာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်၏။

သို့ပါသော်လည်း အဘိုးအို၏လက်သည် ရှေ့သို့ ရှည်ထွက် လာသည်ဟု ထင်ရလောက်အောင်ပင် စုအော့၏လက်ကို ဖမ်းဆုပ် နိုင်ခဲ့လေတော့သည်။

စုအော့ ရင်ထဲ အေးခနဲ ဖြစ်သွား၏။

၈၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“လွှတ်စမ်း”

အော်ငေါက်ကာ လွတ်နေသော လက်တစ်ဖက်နှင့် ခြေထောက်များကို အသုံးပြုကာ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

သို့ပါသော်လည်း သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ အရာမဝင် ဖြစ်သွားရ၏။

အဘိုးအိုက လက်ကို အားစိုက်ဖျစ်လိုက်လျှင်...

“အမယ်လေးဗျာ”

စုအော့မှာ နာကျင်လွန်းသောကြောင့် လွှတ်ခနဲ အော်ပြီး ထခုန်လိုက်၏။

“ဟား...ဟား...ဟား”

အဘိုးအိုက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

စုအော့ နဖူးပေါ်မှ ချွေးသီးချွေးပေါက်များပင် ကျဆင်းလာပါသည်။

“လွှတ်...လွှတ်ပါဗျာ”

ထိတ်လန့်တကြား အော်ပြောလိုက်၏။

ဘယ်လက်ရုံးက...

“ငါ့နောက်ကို လိုက်မှာလား”

ဟု မေးသည်။

စုအော့ မတတ်နိုင်ပါတော့ချေ။

အမုန်းခံပေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၁

“လိုက်..လိုက်ပါ့မယ်ဗျာ”

ဘယ်လက်ရုံး ကျေနပ်သွား၏။

“ဒီလိုမှပေါ့”

စုအော့၏လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်လေသည်။

စုအော့သည် လွတ်မြောက်သွားသည်နှင့် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ချာခနဲ လှည့်ကာ ထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။

၈၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဟောဟဲ...ဟောဟဲ”

စုအော့ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများ စိုရွဲကာ မောပန်းနေလေသည်။

ခြေလက်များပင် မသယ်နိုင်တော့အောင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေချေပြီ။

မတတ်သာသည့် နောက်ဆုံး ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။

ဘယ်လက်ရုံး ပြေးလိုက်လာသည်ကို မတွေ့ရချေ။

စုအော့ အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွား၏။

“ဟူး... တော်ပါသေးရဲ့ သူလိုက်မလာလို့”

မည်သို့ပင်ဆိုစေ လိုက်မလာဘဲနေမည် မဟုတ်၍ သူကလည်း လွတ်အောင် ပြေးရမည်သာ ဖြစ်သည်။

“ပြေးမှပဲ”

ရေရွတ်ကာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

ထိုစဉ်...

“မင်း အမောပြေသွားပြီလား”

စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

စုအော့ မျက်လုံးဖြူသွား၏။

စကားသံ ထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်...ဘယ်လက်ရုံး”

အမှန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၃

သူက အေးအေးဆေးဆေး ရပ်လျက် ဆေးတံပင် သောက်နေသေး၏။

“ခင်..ခင်ဗျား”

“အမောပြေပြီဆိုရင် ဆက်ပြေးရအောင်”

ပြောပြောဆိုဆို ဘယ်လက်ရုံးက ရှေ့တိုးလာသည်။

စုအော့ ခေါင်းနုပန်း ကြီးသွား၏။

အမိခံ၍ မဖြစ်မှန်း နားလည်ထားရာ ချာခနဲ လှည့်ကာ ပြေးလွှားသွား၏။

သူက နောက်သို့ လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲ အားကုန်ပြေး၏။

“ဟား...ဟား”

ဘယ်လက်ရုံး၏ရယ်သံကြီး ထွက်ပေါ်လာ၏။

ရယ်သံမှာ တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ဝေး၍ အနောက်ဘက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

၈၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

စုအော့၏မျက်လုံးများ ပြာဝေလာသည်။
 စုအော့သည် ခြေကုန်လက်ပန်း ကျနေပြီ မဟုတ်ပါလား။
 စိတ်က ပြေးနေသော်လည်း လူက မပြေးနိုင်တော့ပါ။
 အနားယူရန် လိုနေပြီ ဖြစ်မှန်း သိသော်လည်း မရပ်နားရဲ
 အောင် ဖြစ်နေသည်။ ဤသို့ ပြေးလွှားလာခဲ့ရာ နေ့ခင်းအချိန်သို့ပင်
 ရောက်ရှိလာတော့၏။ စုအော့က ဆက်၍ပြေးနေဆဲ...
 ရုတ်တရက် ပြာဝေနေသော သူ၏မျက်လုံးများက အရှေ့
 ဘက် မလှမ်းမကမ်း၌ အိမ်ကြီးတစ်လုံး ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်
 ရလေသည်။ စုအော့ မျက်လုံးကို ပြူးပြိုကြည့်သည်။
 မှန်ပေသည်။ အိမ်ကြီးတစ်လုံး အမှန်တကယ် တည်ရှိနေ
 ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ စုအော့ ဝမ်းသာသွား၏။
 ရှိသမျှ အင်အား စုစည်းကာ အာခေါင်ခြစ်၍...
 “ကယ်တော်မူကြပါဗျို့”
 ဟု အော်ဟစ်လိုက်၏။
 ထိုအိမ်ကြီးဆီသို့ ဦးတည်ပြေးသွားလေသည်။
 “ဟား...ဟား...ဟား”
 ဘယ်လက်ရုံး၏ ရယ်သံကြီးကား ဝေးသည်ထက် ဝေး၍
 ကျန်နေခဲ့သည်။

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၅

စုအော့ အားတက်လာ၏။
 အိမ်ကြီးထဲသို့ ပြေးဝင်လိုက်၏။
 အိမ်ထဲမှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာ၏။ ထိုလူက...
 “ဘာဖြစ်လာတာလဲ သူငယ်လေး”
 ဟု မေးလာသည်။
 စုအော့ အိမ်တံခါးဘောင်ကို နှိကာ အမောဖြေပြီး...
 “လူ...လူဆိုး လိုက်လာလို့”
 “ဪ...ဪ အိမ်ထဲဝင်ပြီး အမောဖြေပါလားကွယ်”
 “ကျေးဇူးပါပဲ”
 အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသူမှာ အဖြူရောင်အဝတ်အစားများ
 ဝတ်ဆင်ထားသည့် အဘိုးအိုတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။
 သူ၏ဆံပင်များ ဖွေးဖွေးဖြူနေသည်။
 တစ်ကိုယ်လုံး ဖြူဖွေးနေသည်ဟုပင် ဆိုနိုင်၏။
 အဘိုးအိုက စုအော့အား ဖေးမကာ အတွင်းဘက်သို့ ခေါ်
 ဆောင်သွား၏။
 ဧည့်ခန်းသို့ ရောက်လျှင် နေရာထိုင်ခင်း ပေးလေသည်။
 စုအော့က ထိုင်ခုံတစ်လုံးဝယ် ထိုင်ချလိုက်၏။
 အဘိုးအိုက အရက်နှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာများ ယူလာပေး
 သည်။

၈၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

စုအော့ အမှန်ပင် ကျေးဇူးတင်နေမိပါသည်။

“ကဲ..စားလိုက်ပါဦးကွယ်”

အဘိုးအိုက ပြောသည်။

စုအော့ အားရပါးရ စားသောက်လိုက်၏။

ဗိုက်တင်းအောင် စားပြီးမှ နေသာထိုင်သာ ရှိသွား၏။

ခွန်အားများလည်း ပြည့်ဖြိုးလာသည်ဟု ခံစားလိုက်ရလေ

သည်။

အဘိုးအိုကို ကြည့်လိုက်၏။

အဘိုးအိုကလည်း သူ့အား ပြုံး၍ ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ

၏။

စုအော့က လက်နှစ်ဖက် ဆုပ်ထားကာ ဦးညွှတ်ရင်း...

“ကျွန်တော် ဒုက္ခရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ ကူညီတာကို တစ်ချိန်ကျရင် ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ချင်ပါတယ်၊ ဘာဘာမည် ဘယ်သူလဲ၊ ပြောပြပါလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

အဘိုးအိုက...

“ဪ...မင်းက မှတ်ထားချင်လို့လား၊ ရပါတယ်၊ ကျုပ် နာမည်က ညာလက်ရုံးလို့ ခေါ်တယ်လေ”

အမုန်းခံပေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၇

“ဗျာ”

“မင်းမှတ်မိပါ့မလား”

“ခင်..ခင်ဗျား”

စုအော့က ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုကြောင့် သူ၏မျက်လုံးများ ပြူး

ကျယ်နေပါ၏။

၈၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ညာလက်ရုံးက...

“ဟေ့ မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ အပြင်ဘက်မှာ မင်းနောက်
ကို လိုက်လာတဲ့ လူဆိုးကြီး ရှိတယ်ကွ”

ဟု ပြော၏။

“ဟား...ဟား”

အပြင်ဘက်မှ ဘယ်လက်ရုံး၏ ရယ်မောသံကြီး ကျယ်
လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဘယ်လက်ရုံးသည် သူ့အား ခြောက်လှန့်ပြီး သူလိုရာ
အရပ်သို့ ပြေးသွားအောင် မောင်းထုတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ယခုမှ
နားလည်သဘောပေါက်လာသည်။

မည်သို့ဆိုစေ...

သူ့အတွက် ရွေးချယ်စရာလမ်း မရှိတော့ပါချေ။

“ခင်ဗျားတို့ ဘာကြောင့် ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးချင်ရတာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ညာလက်ရုံးက...

“မင်းက ငါတို့ကို ဒုက္ခပေးတာကိုးကွ”

“ဗျာ”

“မင်းတို့ သိုင်းလောက မဟာမိတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ယင်း
ထန်းကို ရှင်းပစ်လိုက်တာဟာ သိုင်းလောကမှာ အဖြူနဲ့ အနက်
ရောင် သိုင်းလောက ပျက်စီးသွားမှာကိုလဲ ငါတို့ စိုးရိမ်ကြတာပဲ”

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၉

“ဒါ...ဒါ ကျုပ်နဲ့ မဆိုင်ဘူးဗျ၊ ဒီကိစ္စတွေကို ကျုပ် ဘာမှ
မသိဘူး”

စုအော့ အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်လိုက်သည်။

ညာလက်ရုံးက...

“မင်းပြောချင်တာ ပြောနိုင်ပါတယ်၊ သိမ်းငှက်မြို့စားက
မင်းရဲ့စကား လက်ခံတာ မခံတာဘဲ ရှိလိမ့်မယ်၊ ငါတို့ကတော့ မင်း
ကို ဘာမှ မပြောကြပါဘူးကွာ”

သိမ်းငှက်မြို့စားနှင့် တွေ့ဦးမည်ဆိုသည်ကို သိသောအခါ
စုအော့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေတော့သည်။

၉၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကောင်းကင်ပေါ်၌ ကြယ်ကလေးများ မလင်းတစ်လှည့်
လင်းတစ်လှည့် ဝင်းလက်တောက်ပနေ၏။

လခြမ်းပွဲကလေးသည် ရှိရှိသမျှ အလင်းတန်းများကို ထုတ်
လွှင့်ပေးနေ၏။

အမှောင်ထု ဖုံးလွှမ်းနေသော တောအုပ်အတွင်းဝယ် ဘုံ
ကျောင်းပျက်တစ်ခု ရှိနေပါ၏။

ဘုံကျောင်းပျက်တွင်းဝယ် လူလေးယောက် ရှိနေကြ၏။

ထိုလူလေးယောက်မှာ...

ယွမ်ကျင်း၊ ဝမ်းစန်း၊ လုံလွေနှင့် ကျီချူးတို့ ဖြစ်ကြလေ
သည်။

သူတို့သည် လူသူ အရောက်အပေါက် နည်းပါးသည့် တော
တောင်လျှိုမြောင်များမှ ဖြတ်သန်းကာ ခရီးနှင်ခဲ့ကြသည်။

ညအချိန် ရောက်သောအခါ ဘုံကျောင်းပျက်တစ်ခု တွေ့ရှိ
သဖြင့် ဝင်ရောက်အနားယူနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘုံကျောင်းပျက်အတွင်းဝယ် မီးပုံတစ်ခု ဖိုထား၏။

မီးပုံမှ အလင်းရောင်ကြောင့် သူတို့လေးယောက် ခွေခွေ
ကလေး လှဲလျောင်းကာ အိပ်စက်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရမည် ဖြစ်
ပေသည်။

သူတို့သည် မီးပုံတွင် သစ်ကိုင်းခြောက်များ အဆက်မပြတ်

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၁

ထိုးပေးရင်း အလှည့်ကျ ကင်းစောင့်ရန် စီစဉ်ထားကြ၏။

သို့သော် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှပြီ ဖြစ်ရကား ကင်းစောင့်ရန်
အလှည့်ကျသည့် လုံလွေကိုယ်တိုင်လည်း မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားခြင်း
ဖြစ်၏။

မည်သို့ဆိုစေ အန္တရာယ်ဝိုင်းနေသည့် အချိန်ကာလတွင်...

မည်သူမျှ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်စက်နိုင်ကြမည် မဟုတ်ပါ။

၉၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရုတ်တရက် လုံလွေ ဖျတ်ခနဲ လန့်နှိုးလာ၏။

မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ် ကြည့်လိုက်၏။

ပို၍ သေချာစေလိုသည့်အလား ဘုံကျောင်းပျက် ကြမ်းပြင်ကို နားစွင့်ကပ်ကာ နားထောင်ကြည့်လိုက်၏။

သူ၏မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွား၏။

အိပ်ချင်စိတ်များ ကွယ်ပျောက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

ချက်ချင်းပင် အိပ်ပျော်နေကြသည့် ဝမ်းစန်း၊ ယွမ်ကျင်း၊

ကျိချူးတို့အား နှိုးလိုက်၏။

ဝမ်းစန်းတို့ နိုးလာကြသည်။

ကျိချူးက...

“အစ်ကိုလုံလွေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု အိပ်ချင်မူးတူး မေးလေသည်။

လုံလွေက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်...

“ရန်သူတွေ လာနေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အားလုံး အိပ်ချင်စိတ်များ ကွယ်ပျောက်သွားကြ၏။

ကျိချူးက ထပ်မေးရန် ဟန်ပြင်၏။

လုံလွေက လက်ကာပြလိုက်သည်။

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၃

ငြိမ်ငြိမ်နေဆိုသည့်သဘော ဖြစ်၏။

ကျိချူး ဘာမှမပြောတော့ဘဲ နားစွင့်လိုက်၏။

ထိုအခါ ဘုံကျောင်းဆီသို့ ဦးတည်ကာ ပြေးလွှားလာသည့် ခြေသံများကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

BURMESE
CLASSIC
.com

၉၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ခြေသံများ တစထက်တစ ကျယ်လောင်လာလေသည်။

ကျိချူးက...

“တို့ပြေးမှ ဖြစ်မယ်”

လုံလွေက...

“နေပါဦး၊ အခြေအနေ စောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

ထိုအချိန်မှာပင် ပြေးလွှားလာသော ခြေသံများသည် ပို၍ နီးကပ်လာပြီး ဘုံကျောင်းရှေ့သို့ လူနှစ်ယောက် ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်ကား ဝက်ပါတောထဲ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြသည့် လုလင်နှင့် မိန်းကလေးတို့ ဖြစ်လေသည်။

နှစ်ယောက်သား ဘုံကျောင်းရှေ့သို့ ရောက်လာလျှင် ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ကြလေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်ကြပြီး လုလင်က...

“ဘုံကျောင်းထဲမှာ ပုန်းနေလို့ မလွတ်ပါဘူး၊ ထွက်လာခဲ့ကြပါဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဝမ်းစန်း၊ ယွမ်ကျင်း၊ ကျိချူးနှင့် လုံလွေတို့ အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ဝမ်းစန်း အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၅

“မထူးပါဘူး၊ အပြင်ထွက်ပြီး ရင်ဆိုင်လိုက်ကြတာပေါ့”

ယွမ်ကျင်းတို့လည်း သဘောတူလိုက်ကြလေသည်။

လေးယောက်သား ဘုံကျောင်း အပြင်ဘက်သို့ ရောက်သွားကြသည်။

လုလင်နှင့် မိန်းကလေးတို့သည် ယွမ်ကျင်းတို့ကို ကြည့်ပြီး

ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

လုလင်က...

“ပင့်ကူကြီးရဲ့ လူတွေလည်း မဟုတ်ပါလား”

ဟု ပြောရာ မိန်းကလေးက...

“ဟုတ်တယ်၊ တခြားလူတွေပဲ”

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ပြောစကားကြောင့် ယွမ်ကျင်းတို့သည် လုလင်နှင့် မိန်းကလေးမှာ သူတို့အား လိုက်ရှာနေကြသူများ မဟုတ်ကြောင်း နားလည်လိုက်ကြပြီး စိတ်သက်သာရာ ရရှိသွားကြလေသည်။

ဝမ်းစန်းက...

“ကျုပ်က ဝမ်းစန်းပါ၊ ကျုပ်တို့ဟာ ‘ဗေဒါငါးဖော်’ ပါပဲ၊ မိတ်ဆွေတို့နှစ်ယောက် ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါတွေဆိုတာ သိပါရစေဗျာ”

ဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ် မိတ်ဆက်ရင်း မေးမြန်းလိုက်လေသည်။

လုလင်က...

BURMESE
CLASSIC
COM

၉၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဗေဒါငါးဖော် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဤတွင် မိန်းကလေးက...

“လက်စသပ်တော့ ရှင်တို့ဟာ သိုင်းလောက ဝရမ်းပြေး
တွေ ဖြစ်နေကြတာကိုး”

သူမ၏စကားကြောင့် ဝမ်းစန်းတို့ မျက်နှာပျက်သွားကြလေ
သည်။

ယွမ်ကျင်းက...

“ကျုပ်တို့ မကျူးလွန်တဲ့ ပြစ်မှုနဲ့ ကျုပ်တို့ကို မတရား စွပ်
စွဲခဲ့ကြတာပါဗျာ”

လုလင်က...

“ဗေဒါငါးဖော်ဟာ အဖြူရောင်သိုင်းလောကသားတွေရဲ့
ချိုးကျူးခံရတဲ့ လူတွေပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် အနက်ရောင်သိုင်းလောကသား
တွေကတော့ ခင်ဗျားတို့ကို သဘောကျကြမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

ဟု ပြောလျှင် ဝမ်းစန်းက...

“ခင်ဗျားတို့ဟာ အနက်ရောင်လောကသားတွေလားဗျာ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

လုလင် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့က အဖြူလည်းမဟုတ်ဘူး၊ အမည်းလည်း

အမုန်းခံပေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၇

မဟုတ်ဘူးဗျ”

ဝမ်းစန်း သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

သိုင်းလောက၌ အဖြူလည်း မဟုတ် အနက်လည်း မဟုတ်၊
ကိုယ့်သဘောအတိုင်း ရပ်တည်နေကြသော သိုင်းလောကသား
လည်း ရှိနေသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုလူများသည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် အဖြူရောင်သိုင်းသမား
ဟုထင်ရပြီး တခါတရံ အနက်ရောင်သိုင်းသမားဟု ထင်ရအောင် ထူး
ခြားစွာ ပြုမူကျင့်ကြံ နေထိုင်တတ်ကြသူများ ဖြစ်လေသည်။

လုလင်က...

“ခင်ဗျားတို့နောက်ကို အဖြူရောင်သိုင်းသမားတွေကော
အနက်ရောင်သိုင်းသမားတွေပါ သဲကြီးမဲကြီး လိုက်နေတာပဲဗျ”

မိန်းကလေးက...

“ခေါင်းဆောင်ကြီးယင်းထန်းကို လုပ်ကြံလိုက်တာကိုး၊
အဖြူရောင်သိုင်းသမားတွေက ဘယ်အလွတ်ပေးပါတော့မလဲ”

ဝမ်းစန်းက...

“ကျုပ်တို့ လုပ်ကြံတာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

လုလင်က...

“အဖြူရောင်သိုင်းလောကသားတွေနဲ့ ထိပ်တိုင်းတွေ့မှာကို

အနက်ရောင်သိုင်းလောကသားတွေကလည်း လိုလားကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ကို သိမ်းငှက်မြို့စားကလည်း အလွတ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

ဝမ်းစန်းတို့ ပိုပြီး မကျေမနပ် ဖြစ်လာကြလေသည်။

ယင်းထန်းသည် အဖြူရောင်သိုင်းလောကသားများ၏ ခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သလို သိမ်းငှက်မြို့စားသည်လည်း အနက်ရောင်သိုင်းလောက၏ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

‘သိမ်းငှက်မြို့စား၊ ‘ပန်းဝက်ပါဒေဝီ၊ ‘အပြုံးဆရာ’ စသူတို့သည် အနက်ရောင်သိုင်းလောက၌ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားသော ခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်ကြလေသည်။

လုလင် စကားဆက်လိုက်သည်။

“သိမ်းငှက်မြို့စားရဲ့ လက်ရုံးတွေက ခင်ဗျားတို့နောက်ကို လိုက်နေကြတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယင်းထန်းကို လုပ်ကြံလိုက်တာ ခင်ဗျားတို့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ၊ ခင်ဗျားတို့နောက်ကို လိုက်နေတဲ့ လူအားလုံး သိထားကြပါတယ်ဗျာ”

ဝမ်းစန်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကျုပ်တို့လက်ချက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အားလုံး သိထားကြတယ် ဟုတ်လား”

လုလင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါပေါ့”

ဝမ်းစန်းက...

“သည်စကား ကြားရတာ ဝမ်းသာစရာပါပဲ၊ ဒါထက် ဘာကြောင့် သည်လို ယူဆထားကြတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားပြောနိုင်သလား” လုလင်က...

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့ သိုင်းပညာကြောင့်ပေါ့ဗျာ”

ဝမ်းစန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ သိုင်းပညာဟာ တကယ်တမ်း ပြောပလောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့က ခေါင်းဆောင်ကြီးယင်းထန်းကို လုပ်ကြံနိုင်တယ်ဆိုရင် လူရယ်စရာ ဖြစ်နေတော့မှာပေါ့ဗျာ” ယွမ်ကျင်းက...

“သည်လောက် လူတွေ အများကြီး ကြားထဲမှာ ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြံနိုင်မှာလဲ စဉ်းစားကြည့်ရင် သိနိုင်ပါတယ်ဗျာ”

လုလင်နှင့် မိန်းကလေးတို့ ပြုံးလိုက်ကြသည်။

မိန်းကလေးက...

“မှန်ပါတယ်ရှင်၊ ရှင်တို့လက်ချက် မဟုတ်မှန်း သိပေမယ့် ရှိတို့အပေါ် အပြစ်ပုံချဖို့ ကြိုးစားနေကြသူတွေ ရှိနေတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ရှင်တို့ဒုက္ခရောက်ကြရတာပေါ့”

၁၀၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဝမ်းစန်းက...

“ကျုပ်တို့ကို ဘယ်သူတွေက ဒုက္ခပေးချင်နေကြတယ်ဆိုတာ သိရင် ပြောပြပါလားဗျာ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

မိန်းကလေးက...

“အနက်ရောင်သိုင်းလောကမှာ အေးအေးချမ်းချမ်း နေချင်သူတွေ ရှိကြသလို လူတကာကို ဒုက္ခပေးချင်သူတွေလည်း ရှိကြတယ်။ သည်လိုပဲ အဖြူရောင်သိုင်းလောကမှာလည်း အေးအေးချမ်းချမ်းနေချင်သူတွေ ရှိကြသလို သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးလိုသူတွေ ရှိကြတာပဲ။ စိတ်ထားမမှန်တဲ့ အနက်ရောင်လောကက လူတွေနဲ့ အဖြူရောင်လောကက လူတွေ ပေါင်းသင်းမိလိုက်ကြတဲ့အခါ ခုလို ပြဿနာတွေ ဖြစ်ပေါ်လာတော့တာပေါ့ရှင်”

ဝမ်းစန်းတို့ အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

မိန်းကလေး၏စကားကြောင့် ခေါင်းဆောင်ကြီးယင်းထန်းလုပ်ကြံခံလိုက်ရသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသည်ကို ကောင်းစွာ နားလည်သွားကြလေတော့သည်။

အနက်ရောင်သိုင်းလောကမှ မကောင်းကြံလိုသူများနှင့် အဖြူရောင်သိုင်းလောကမှ လောဘရမ္မက်ကြီးသူများ၏ စနက်ကြောင့် မဟုတ်ပါလား။

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၁

မိန်းကလေးက...

“ရှင်တို့ ပြေးလွှားနေလို့လဲ အကြောင်းထူးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်နေ့ကျရင် သဲကြီးမဲကြီး လိုက်နေတဲ့ လူတွေရဲ့ လက်ထဲကို ရှင်တို့ ကျရောက်သွားမှာပဲ။ သည်တော့ တရားခံအစစ်ကို ဖော်ထုတ်ဖို့ ရှင်တို့ကြိုးစားကြတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဝမ်းစန်းက ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ခုလို စေတနာနဲ့ အကြံပေးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ တရားခံအစစ်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်မှ ကျုပ်တို့သက်သာမယ်ဆိုတာ နားလည်ထားပါတယ်။ ကျုပ်တို့ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားသွားမှာပါ”

မိန်းကလေးက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလေသည်။

“တရားခံအစစ်ကို ဖော်ထုတ်ချင်တယ်ဆိုရင် ရှင်တို့တတွေ မှန်တိုင်းဂိုဏ်းကို ဂရုစိုက်ပါ။ ပြီးတော့ သိုင်းလောကမှာ အင်မတန် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်တယ်ဆိုတဲ့ အမှောင်ဂိုဏ်းကိုလည်း မမေ့ပါနဲ့ရှင်”

လုလင်က...

“ကဲ.. တော်လောက်ပြီ ညီမ၊ ကျုပ်တို့က ‘ပင့်ကူကြီး’ကို လိုက်ရှာရဦးမယ်ဆိုတော့ သွားကြတာပေါ့”

မိန်းကလေး သဘောတူလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီရှင်”

၁၀၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

နှစ်ယောက်သား ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြလေသည်။

“ခဏနေပါဦးဗျာ”

ဝမ်းစန်းက ဟန်တားလိုက်လေသည်။

လုလင်က...

“ခင်ဗျား ဘာပြောချင်သေးလို့လဲ”

ဝမ်းစန်းက...

“ခေါင်းဆောင်ကြီးယင်းထန်းကို ဘယ်သူက လုပ်ကြံချင်သလဲဆိုတာသိရင် ပြောပြခဲ့ပါလားဗျာ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

လုလင်က...

“ကျုပ်တို့ သိုင်းလောကထဲ ဆင်းလာတာ ဆရာခိုင်းလိုက်တဲ့ ကိစ္စတွေကို ဆောင်ရွက်ဖို့ပဲ၊ သိုင်းလောက ပြဿနာထဲ ဝင်ပါရင်တာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

ထိုစကားကြောင့် လုလင်တို့သည် ခေါင်းဆောင်ကြီးယင်းထန်း လုပ်ကြံခံရသည့် ကိစ္စတွင် တရားခံအား ရိပ်မိထားနိုင်သည်ဟု ဝမ်းစန်းတို့ ပိုပြီး ယုံကြည်သွားကြတော့သည်။

ဝမ်းစန်းက...

“ကျုပ်တို့ကို ကူညီမယ်ဆိုရင် မိတ်ဆွေရဲ့ကျေးဇူး ဘယ်

အမှန်းခံပေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၃

တော့မှ မမေ့ပါဘူးဗျာ”

ဟု တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

လုလင်က...

“ခင်ဗျားတို့ သိချင်ရင် မှန်တိုင်းဂိုဏ်းမှာသွားပြီး စုံစမ်းကြည့်ပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြောရာ ဝမ်းစန်း အားမလို အားမရ ဖြစ်သွားတော့သည်။

မှန်တိုင်းဂိုဏ်းသို့သာ သူတို့ ရောက်ရှိသွားကြမည်ဆိုပါလျှင် ဘာသတင်းမှရမည် မဟုတ်သည့်အပြင် သူတို့အား ဖမ်းဆီးကာ သတ်ဖြတ်သုတ်သင်လိုက်မည်သာ ဖြစ်လေသည်။

လုလင်က...

“သည်ကိစ္စဟာ မှန်တိုင်းဂိုဏ်းနဲ့ ပတ်သက်နေရမယ် မဟုတ်လားဗျာ၊ ကဲ... ကျုပ်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

မိန်းကလေးနှင့်အတူ ထွက်သွားတော့သည်။

ဝမ်းစန်းတို့လည်း ဘာမှမတတ်သာတော့ဘဲ လက်ပိုက်ကြည့်နေလိုက်ရတော့သည်။

လုလင်နှင့် မိန်းကလေးတို့ တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားကြ၏။

ဘုံကျောင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ သစ်ပင်ချုံနွယ်များ အနီးသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

၁၀၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထိုအချိန်မှာပင် မမျှော်လင့်သော ပြောင်းလဲမှုတစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

သစ်ပင်များကြားမှ အနီရောင်ကြိုးမျှင်တန်းများ ထွက်ပေါ်လာပြီး မိန်းကလေးနှင့် လူလင်တို့အား ရစ်ပတ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

ဝမ်းစန်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ယွမ်ကျင်းက...

“ကြိုးမျှင်တွေပဲ”

မှန်ပေသည်။

ထိုကြိုးမျှင်များသည် အလွန်ခိုင်ခံ့သော ကြိုးမျှင်များ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

“ညီမ သတိထား”

လူလင်က အော်ပြောပြီး မိန်းကလေးအား တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် ခါးမှ ဓားကို ခြွမ်းခနဲမြည်အောင် ဆွဲထုတ်ကာ ကြိုးမျှင်များကို ခုတ်ဖြတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၅

ကြိုးမျှင်များကား အလွန်ခိုင်ခံ့နေသည် ဖြစ်ရကား ဓားဖြင့် ခုတ်ဖြတ်၍ မပြတ်နိုင်ချေ။

ကြိုးမျှင်အချို့က မိန်းကလေးအား မလှုပ်နိုင်အောင် ရစ်ပတ်မိသွားပြီး အပေါ်ဘက်သို့ ဆွဲယူသွားတော့သည်။

မိန်းကလေးသည် မြေပေါ်မှ စွေခနဲ မြောက်တက်သွားကာ သစ်ပင်ပေါ် ထိုးတက်သွားလေသည်။

ဝမ်းစန်းက...

“ရပ်လိုက်”

အော်ပြောရင်း ရှေ့သို့ ပြေးသွားပြီး ခါးစည်းကြိုးကို ဖြုတ်ယူကာ မိန်းကလေး၏ ခြေထောက်ကို ရစ်ပတ်လိုက်လေသည်။

ယွမ်ကျင်းတို့လည်း သတိဝင်လာကြလေသည်။

“လာကြဟေ့”

အားလုံး ပြေးသွားကြပြီး ခါးစည်းကြိုးများ ဖြုတ်ကာ ဝေ့ယမ်းရင်း မိန်းကလေး၏ခြေထောက်ကို ရစ်ပတ်လိုက်ကြပြီး အောက်ဘက်သို့ ပြန်ဆွဲချလိုက်ကြလေသည်။

လေးယောက်သား အားကုန်ထုတ်ကာ တက်ညီလက်ညီ ဆွဲချလိုက်ကြလျှင်...

“ဝုန်း”

မိန်းကလေးသာမက သစ်ပင်ပေါ်မှ အနီရောင်ဝတ်ထားသူ

၁၀၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တစ်ယောက်ပါ အောက်ဘက်သို့ ပြုတ်ကျလာတော့သည်။

အမှန်တော့...

ထိုလူသည် အနီရောင်ကြိုးမျှင်ဖြင့် မိန်းကလေးအား ရစ်ပတ်လိုက်ပြီး အပေါ်သို့ ဆွဲတင်လိုက်ချိန်၌ အားစိုက်မှု ရှိခဲ့သော်လည်း ဝမ်းစန်းတို့က ရုတ်တရက် ပြေးလာပြီး လေးယောက်ပေါင်းအားဖြင့် ဆွဲချလိုက်သည် ဖြစ်ရာ အငိုက်မိကာ ထိုလူပါ အောက်သို့ ကျလာရခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

လုလင်လည်း သတိဝင်လာကာ...

“ဟား”

ညာသံပေးရင်း အနီရောင်ဝတ်ထားသူအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

အနီရောင်ဝတ်ထားသူသည်လည်း မြေပေါ်ရောက်လျှင် သတိဝင်ကာ မိန်းကလေးအား ဆွဲယူလိုက်လေသည်။

ဝမ်းစန်းတို့ကလည်း ပြန်ဆွဲထားရာ အားပြိုင်သကဲ့သို့ ရှိနေပြီး မိန်းကလေးကို ဗဟိုပြုကာ လွန်ဆွဲသကဲ့သို့ ရှိနေပါတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် လုလင်က ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ အနီရောင်ဝတ်ထားသူ အခက်ကြုံသွားရလေတော့သည်။

မတတ်သာသည့်အဆုံး မိန်းကလေးကို လွှတ်ပေးလိုက်ရ

အမှန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၇

လေတော့သည်။

ဝမ်းစန်းတို့ ဝမ်းသာသွားကြသည်။

မိန်းကလေးအား အနီရောင်ဝတ်ထားသူ လက်ထဲမှ ကယ်တင်နိုင်လိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

လုလင်လည်း အားတက်ကာ အနီရောင်ဝတ်ထားသူအား ခြိတ်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

အနီရောင်ဝတ်ထားသူ ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“အပြိုးဆရာက မင်းတို့ မလော့က်လေး မလောက်စား နှစ်ယောက်ကို လွှတ်လိုက်တာ ငါက ကြောက်နေရမှာလား”

ထိုစကားကြားလျှင် ဝမ်းစန်းတို့ အံ့သြသွားကြ၏။

လုလင်နှင့် မိန်းကလေးတို့မှာ ‘အပြိုးဆရာ’၏တပည့်များ ဖြစ်နေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

အပြိုးဆရာသည် လူထူးဆန်းတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းလောကသို့ မထွက်ဘဲ လျှို့ဝှက်စွာ နေထိုင်ပြီး သိုင်းလောကမှ လူထူးဆန်းသိုင်းသမားများနှင့် ပညာပြိုင်ဖို့ အမြဲတမ်း ကြိုးစားနေသူ ဖြစ်လေသည်။

အပြိုးဆရာ၏ ပြိုင်ဘက်များတွင် ပန်းဒေဝီကျင်းဝင်း၊ ပင့်ကူနီတို့ ပါဝင်နေကြလေသည်။

အပြိုးဆရာ၏တပည့်နှစ်ယောက်မှာ ဘွန်ချောင်းနှင့် ရွှေစိမ်း

၁၀၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တို့ ဖြစ်လေသည်။

အပြီးဆရာသည် ယခုတစ်ကြိမ်တွင် သိုင်းလောကသို့ ကိုယ်တိုင် ထွက်မလာဘဲ ဘွန်ချောင်းနှင့် ရွဲ့စိမ်းတို့အား စေလွှတ်ကာ သူ၏ပြိုင်ဘက်များ ဖြစ်သော ပန်းဒေဝီ၊ ပင့်ကူနီ စသူများနှင့် ရင်ဆိုင်စေခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အနီရောင်ဝတ်ထားသည့် ပင့်ကူနီက လက်နှစ်ဘက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်လျှင် အနီရောင်ကြိုးမျှင်များက ဘွန်ချောင်းနှင့် ရွဲ့စိမ်းတို့ နှစ်ယောက်ထံသို့ ပစ်လွှင့်သွားလေသည်။

ဘွန်ချောင်းက ဓားဝှေ့ယမ်းကာ ခုတ်ချလိုက်သည်။

ရွဲ့စိမ်းကိုမူ ဝမ်းစန်းတို့လေးယောက်က အကာအကွယ် ပြုလိုက်ကြလေသည်။

တိုက်ပွဲထဲသို့ ဝမ်းစန်းတို့လေးယောက် အလိုလို ပါဝင်ပတ်သက်မိခဲ့ကြလေတော့သည်။

ဘွန်ချောင်းက တားဆီးခြင်း မပြုပါချေ။

သူတစ်ယောက်ထံဖြင့် ပင့်ကူနီအား မယှဉ်နိုင်မှန်း နားလည်သဘောပေါက်သွား၍ ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းစန်းတို့လေးယောက်၏ သိုင်းပညာ ပေါင်းစည်းလိုက်သောအခါ ထက်မြက်မှု ရှိလာလေသည်။

ရွဲ့စိမ်းက အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်လာသည့် ဘွန်

ချောင်းနှင့် လက်တွဲကာ တိုက်ခိုက်လာရာ ပင့်ကူနီ နောက်ဆုတ်သွားတော့သည်။

“ဟူး...ဟူး”

ပင့်ကူနီသည် အပေါ်ခုန်တက်ပြီး သစ်ကိုင်းတကိုင်းမှ တစ်ကိုင်း ခုန်ကူးကာ မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ဘွန်ချောင်းက...

“ခင်ဗျားသွားတော့ မလို့လားဗျ”

ပင့်ကူနီက...

“မင်းဆရာက ဘယ်လိုသဘောလဲ၊ သူကိုယ်တိုင် လာပြီး ယှဉ်ဖို့ ပြောလိုက်စမ်းပါ။ သူကိုယ်တိုင် မလာဘဲ တပည့်တွေ လွှတ်နေတာ ငါ့ကို အထင်သေးတဲ့ သဘောလား၊ တော်ပြီ နောက်ဆို သူကိုယ်တိုင် မလာရင် ငါထွက်မတွေ့တော့ဘူး၊ ခုတောင် ပန်းဒေဝီက သူ့ရဲ့ဝင်္ကံကို မင်းတို့ထိုးဖောက်သွားနိုင်တယ်၊ သတင်းကြားလို့ ငါလာကြည့်တာ၊ တော်ပြီ သွားတော့မယ်”

စကားဆုံးလျှင် သစ်ပင်တစ်ပင်မှတစ်ပင် ခုန်ကူးသွားပြီး ဖြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

၁၁၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဘွန်ချောင်း သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

ရွဲ့စိမ်းကို ပြောလိုက်သည်။

“ဆရာ အပြစ်တင်ရင်လည်း ခံရတော့မှာပဲ၊ ကျုပ်တို့ ရှုံး
နိမ့်သွားပြီ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရွဲ့စိမ်းက...

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို”

ဘွန်ချောင်းက...

“အမှန်ကို ဝန်ခံရရင် ပန်းဒေဝီရဲ့ဝန်ပါကိုတောင် ကံ
ကောင်းပြီး ထိုးဖောက်နိုင်ခဲ့တာ”

ရွဲ့စိမ်းက...

“ဒါကြောင့် သိုင်းလောကထဲ ခြေချဖို့ ကျွန်မတို့ ပညာ မစုံ
သေးဘူးလို့ ဆရာက ပြောတာကိုး”

ဘွန်ချောင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

ရွဲ့စိမ်းက...

“အစ်ကိုပြောသလို ဆရာ့ဆီကို ပြန်ကြတာ အကောင်းဆုံး

ပါပဲ”

ထိုစဉ်...

“ဟား...ဟား...ဟား”

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၁

ရယ်မောသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို
ကြားလိုက်ရလေသည်။

အားလုံး လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် မလှမ်းမကမ်းရှိ သစ်ပင်ကြီး
တစ်ပင်အောက်၌ အဘိုးအိုတစ်ယောက် ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့
လိုက်ကြရလေသည်။

ထိုအဘိုးအိုသည် အဖြူရောင်ဝတ်ထားပြီး ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်
ကောင်းသော ရုပ်သွင် ရှိသူ ဖြစ်လေသည်။

ထိုအဘိုးအိုကို မြင်လျှင်...

“ဆရာ”

ဘွန်ချောင်းတို့ ဝမ်းသာအားရ ခေါ်လိုက်ကြလေသည်။

အဘိုးအိုကား အပြုံးဆရာ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

လူထူးဆန်းအပြုံးဆရာက...

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ငါပြောတဲ့ စကားကို လက်ခံကြပြီ

လား”

ဟု မေးလေသည်။

ဘွန်ချောင်းတို့ မြေပေါ် ခူးထောက်ချလိုက်ကြသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ လက်ခံပါပြီ ဆရာ”

“ကျွန်မတို့ ဆန္ဒစောသွားတာကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ပါ

တယ် ဆရာ”

၁၁၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရွဲ့စိမ်းကလည်း တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

အပြုံးဆရာက...

“မင်းတို့ လက်ခံပြီဆိုရင် အိမ်ကို ပြန်ပြီး ဆက်လေ့ကျင့်ကြပေတော့”

ဟု ပြောကာ လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်လေသည်။

“ကောင်းပါပြီ ဆရာ”

ဘွန်ချောင်းနှင့် ရွဲ့စိမ်းတို့သည် အပြုံးဆရာကို ဦးညွှတ်ပြီး လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၃

ဘွန်ချောင်းနှင့် ရွဲ့စိမ်းတို့ ထွက်သွားကြပြီ ဖြစ်သည်။

အပြုံးဆရာက ဝမ်းစန်းတို့လေးယောက်အား ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဝမ်းစန်း ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ဆရာကြီးကို ဂရုစပြုပါတယ် ခင်ဗျာ”

အပြုံးဆရာက...

“မင်းတို့ သိုင်းလောကသားတွေက ငါတို့ကို သဘောကျကြတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

ဝမ်းစန်းက...

“ကျွန်တော်တို့က မကောင်းတာ လုပ်တဲ့လူတွေကို သဘောမကျတာပါ ခင်ဗျာ”

“ဒါဖြင့် လူကောင်းဆိုတဲ့ လူတွေက မင်းတို့ကို သဘောမကျနိုင်အောင် ဖြစ်နေတာကကော ဘာကြောင့်လဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဗျာ”

အပြုံးဆရာ၏စကားကြောင့် ဝမ်းစန်း ရုတ်တရက် အဖြေမပေးတတ်ဘဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

အပြုံးဆရာက...

“သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက မင်းတို့နောက်ကို လိုက်နေကြတာပဲ မဟုတ်လား”

၁၁၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဝမ်းစန်းက...

“ဒါက ကျွန်တော်တို့ မကျူးလွန်ပဲနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို စွပ်စွဲပြီး တရားခံ သတ်မှတ်နေကြတာပါ”

အပြုံးဆရာက...

“အေး မင်းတို့ကို စွပ်စွဲနေတဲ့လူတွေ ကိုယ်တိုင်က မင်းတို့ လက်ချက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိထားကြတယ်ဆိုရင်ကော”

ဝမ်းစန်းက...

“ကျွန်တော်တို့ဟာ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ထောင်ချောက်တစ်ခုထဲ ကျရောက်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ သိထားပြီးပါပြီ ခင်ဗျာ”

အပြုံးဆရာ ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“တကယ်တော့ ခေါင်းဆောင်ကြီးယင်းထန်း လုပ်ကြံခံလိုက်ရတာဟာ သူ့ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့်ပါ။ သူ့ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သိုင်းလောကမှာ ထုတ်ဖော်ကြေငြာဖို့ စီစဉ်ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့်ပါပဲ”

ဝမ်းစန်းက...

“သူ့ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို လူသိရှင်ကြား ထုတ်ဖော်ကြေငြာမှာကို မလိုလားတဲ့လူတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ သဘောလားဗျာ”

“ဒါအမှန်ပဲ”

“ဒါဖြင့် သူ့ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်က”

အမှန်းခံစေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၅

“ကျုပ်ကြားမိသလောက်တော့ ခေါင်းဆောင်ကြီးယင်းထန်းက အနက်ရောင်သိုင်းလောကသားတွေကို ချေမှုန်းဖို့ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကို တိုက်တွန်းကြေငြာမယ်ဆိုတာပဲ”

ဝမ်းစန်းက...

“သည်လို ကြေငြာလိုက်ရင် သိုင်းလောကမှာ မဆုံးနိုင်တဲ့ တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်ပေါ်လာတော့မှာပေါ့”

အပြုံးဆရာက...

“သေချာတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ယင်းထန်းက လက်ဦးမှု ရယူဖို့ ကြံစည်ခဲ့တာ၊ သူ့အကြံကို အနက်ရောင်သိုင်းလောကသားတွေ သိသွားတော့ ပြဿနာ ပေါ်ပေါက်လာတော့တာပေါ့”

ခေါင်းဆောင်ကြီးယင်းထန်းသည် အနက်ရောင်သိုင်းသမားများအား ဆုံးမရန် လျှို့ဝှက်စွာ ကြံစည်ခဲ့ပေမည်။

သူ၏အကြံအစည်ကို သူနှင့် နီးစပ်ရာ လူများနှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခဲ့ပေမည်။

အထူးသဖြင့် သူ၏အစီအစဉ်ကို အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ရန် မဟာမိတ်အဖွဲ့မှ အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် သေချာပေါက် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

သူ၏အစီအစဉ်ကို သဘောမကျသူတစ်ယောက်ယောက် ရှိနေခြင်းကြောင့်သာလျှင် အနက်ရောင်သိုင်းသမားများထံသို့

၁၁၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သတင်းပေါက်ကြားကာ လုပ်ကြံခံရခြင်း ဖြစ်ရပေမည်။

ထိုသဘောမကျသူကပင် လုပ်ကြံမည့် အနက်ရောင်သိုင်း သမားများနှင့် ပတ်သက်နေလိမ့်မည် ဖြစ်ပေသည်။

ဝမ်းစန်းသည် တွေးတောရင်း ပို၍ပို၍ နားလည်လာလေ တော့သည်။

အပြုံးဆရာက...

“ကျုပ်ပြောလိုက်မယ်၊ ခေါင်းဆောင်ကြီးယင်းထန်းကို လုပ် ကြံခဲ့တာ အတွင်းလူပဲ၊ မင်းတို့သိချင်ရင် ပန်းဒေဝီဆီမှာ သွားပြီး စုံစမ်းကြပေတော့၊ ကဲ ကျုပ်သွားလိုက်ဦးမယ်”

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲလှည့်ကာ ပြေးလွှားသွားရာ တစ် ခဏအတွင်းမှာပင် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၇

အပြုံးဆရာနှင့် သူ၏တပည့်နှစ်ယောက် ထွက်သွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းစန်းတို့လေးယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

ဝမ်းစန်းက...

“သူက ပန်းဒေဝီဆီကို ပြန်သွားခိုင်းတာ ဘာသဘောလဲ”

ယွမ်ကျင်းက...

“ပန်းဒေဝီက နှစ်ခါတော့ သဘောကောင်းမယ် မထင်ဘူး”

ကျိချူးက...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့ ပြေးလွှားနေကြမယ့်အစား အပြုံး ဆရာ ပြောတဲ့အတိုင်း ပန်းဒေဝီဆီကို တစ်ခေါက်ပြန်သွားကြည့်တာ အကြောင်းထူးမယ် ထင်ပါတယ်ဗျာ”

လုံလွေ သဘောတူလေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ ကြိုးစားကြည့်တာ မှားမယ် မထင် ပါဘူး”

ဝမ်းစန်းတို့လည်း လက်ခံလိုက်ရလေတော့သည်။

လေးယောက်သား ပန်းဒေဝီထံသို့ ပြန်သွားကြရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်ကြလေတော့သည်။

သိမ်းငှက်မြို့စား

အနက်ရောင်သိုင်းလောက၌ ထိပ်သီးသိုင်းရာဇာကြီးများ
ရှိကြသည့်အနက် သိမ်းငှက်မြို့စားသည်လည်း တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်
လေသည်။

သိမ်းငှက်မြို့စား၏ သိုင်းပညာသည် ရှောင်လင်ကျောင်း
ထိုင်ကိုပင် ယှဉ်နိုင်စွမ်းရှိသည်ဟု သတင်းကြီးလေသည်။

သိုင်းလောကတွင် အဖြူရောင်သိုင်းသမားများ ရှိနေကြ
သကဲ့သို့ အနက်ရောင်သိုင်းသမားများလည်း ရပ်တည်နေနိုင်ရမည်
ဟု ခံယူထားသူများတွင် သိမ်းငှက်မြို့စားလည်း တစ်ယောက်အပါ
အဝင် ဖြစ်လေသည်။

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၉

ခေါင်းဆောင်ကြီးယင်းထန်း လုပ်ကြံခံလိုက်ရခြင်းကြောင့်
တိုက်ပွဲများ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး သိုင်းလောက ပျက်စီးရမည့် အရေးကို
စိုးရိမ်ပူပန်ကြသူများတွင် သိမ်းငှက်မြို့စားလည်း ပါဝင်ပေသည်။

ထို့ကြောင့်...

ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားသော ဝမ်းစန်းတို့အား ရှာဖွေ
ဖမ်းဆီးရန် သိမ်းငှက်မြို့စားက သူ၏လက်ရုံးနှစ်ဆူအား စေလွှတ်
လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယခု...

သိမ်းငှက်မြို့စား၏ လက်ရုံးနှစ်ဆူသည် စုအေ့ကို ဖမ်းဆီး
သွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

၁၂၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

စုအော့က မလုပ်မယုက် ရပ်နေ၏။

သူ၏ဝဲယာ တစ်ဘက်တစ်ချက်၌ အဘိုးအိုနှစ်ယောက် ရှိနေကြ၏။

ဘယ်လက်ရုံးနှင့် ညာလက်ရုံး ဖြစ်သည်။

သူတို့က စုအော့၏လက်ရုံးများ မဟုတ်ကြဘဲ သိမ်းငှက်မြို့ စား၏ လက်ရုံးများ ဖြစ်ကြပါတော့သည်။

သူတို့သုံးယောက်ရှေ့တွင် ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ဆင် ထားသည့် နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားနှင့်လူတစ်ယောက် ရှိလေသည်။

ထိုလူမှာ ကျော်ကြားနေသော သိမ်းငှက်မြို့စားပင် ဖြစ်ပါ တော့သည်။

သိမ်းငှက်မြို့စားက စုအော့ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ် ကြည့်လိုက်လေသည်။

“မင်းက စုအော့ ဟုတ်လား”

စုအော့ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“မင်းရဲ့အဖော်တွေကော”

“သူတို့ ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ မသိပါဘူးဗျာ”

သိမ်းငှက်မြို့စားက...

“သူတို့ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ် မဟုတ်လား”

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၁

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်”

“အေး ငါသတင်းကြားမိတာက မင်းက ချန်အန်းက ဓား သွေးကန်ကို မင်းရဲ့အဖော်တွေနဲ့ လိုက်မသွားဖြစ်ခဲ့ပဲ ဆေးကုနေခဲ့ရ တယ်ဆို”

စုအော့က...

“ဒါအမှန်ပါ ခင်ဗျာ”

သိမ်းငှက်မြို့စားက...

“ငါ့ကို အကျိုးအကြောင်း အမှန်အတိုင်း ရှင်းပြနိုင်မလား”

“ကျွန်တော် ရှင်းပြနိုင်ပါတယ်”

စုအော့က ဝမ်းစန်းတို့က သူ့အား ဆေးကုဖို့ ထားခဲ့ပြီး ချန်အန်းသို့ ထွက်သွားရာမှ အစပြုကာ လက်ရှိအချိန်အထိ ကြုံတွေ့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ရပုံများကို အမှန်အတိုင်း ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

သိမ်းငှက်မြို့စား စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသည်။

စုအော့၏စကားဆုံးသွားတော့မှ...

“မင်းအမှန်အတိုင်း ပြောတာနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဒါဖြင့် မင်းရဲ့အဖော်တွေ ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ မင်း မသိဘူးပေါ့”

“မသိပါဘူး၊ သူတို့ကို လိုက်ရှာဖို့ ကျွန်တော်ကြိုးစားနေတာ”

၁၂၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ပါ”

သိမ်းငှက်မြို့စားက...

“သူတို့က ခေါင်းဆောင်ကြီးယင်းထန်းကို ဘာကြောင့် လုပ်ကြံခဲ့သလဲဆိုတာ မင်းစဉ်းစားလို့ ရသလား”

စုအေအုက...

“ဒါ စဉ်းစားစရာမလိုတဲ့ ကိစ္စပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် သူတို့ဟာ ခေါင်းဆောင်ကြီးယင်းထန်းကို လုပ်ကြံနိုင်တဲ့ သိုင်းပညာ အဆင့်မရှိတဲ့ လူတွေ ဖြစ်နေလို့ပါ ခင်ဗျာ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

သိမ်းငှက်မြို့စား ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မင်း မဆိုးဘူး၊ မင်းတို့ငါးယောက်ကို လူတွေက ချိုးကျူးကြတယ်၊ ဒါကလည်း အများအကျိုး၊ သိုင်းလောကအကျိုး ဆောင်ရွက်တဲ့ မင်းတို့ လုပ်ရပ်ကို ချိုးကျူးကြတယ်၊ မင်းတို့ရဲ့ သိုင်းပညာကို ချိုးကျူးကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့ ပညာနဲ့ ယင်းထန်းရဲ့ အနီးအနားကိုတောင် ချဉ်းကပ်နိုင်မှာမှ မဟုတ်တာ”

စုအေအုက...

“မြို့စားကြီးက သည်လိုနားလည်ထားပါလျက်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို ဘာကြောင့် လိုက်ဖမ်းနေရတာလဲဗျာ”

သိမ်းငှက်မြို့စားက...

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၃

“ငါက သူများ ပြောတဲ့ စကားတွေထက် မင်းတို့ကိုယ်တိုင် ပြောတဲ့ စကားတွေကို ကြားချင်လို့ပါပဲ၊ မင်းရဲ့အဖော်တွေနဲ့လဲ တွေ့ချင်သေးတယ်”

“သူတို့က..”

“မပူနဲ့၊ သူတို့ကို ငါတွေ့အောင် ရှာနိုင်ပါတယ်၊ မင်းက ငါနဲ့ပဲ နေပေါ့၊ အချိန်တန်ရင် မင်းရဲ့အဖော်တွေ ငါ့ဆီကို ရောက်လာမှာပေါ့”

စုအေအု ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပါ။

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

သိမ်းငှက်မြို့စားထံတွင် နေထိုင်ရန် သဘောတူလိုက်ရလေတော့သည်။

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

“ဘာကြောင့်ရမလဲ၊ မင်းတို့ ဘာကြောင့် သည်နေရာကို ပြန်လာကြသလဲဆိုတာ ငါစဉ်းစားနေတာ”

စကားသံနှင့်အတူ ပန်းဒေဝီကျင်းဝှား ရောက်ရှိလာလေသည်။

ဝမ်းစန်းတို့ ကပျာကယာ ဦးညွတ်လိုက်ကြသည်။

ကျိချူးက...

“ကျွန်တော်တို့ ဒုက္ခပေးဖို့ ပြန်လာခဲ့ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး ဗျာ”

ကျင်းဝှားက...

“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် ပြန်လာခဲ့ကြတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

ကျိချူးက...

“အကူအညီ တောင်းချင်လို့ပါ ခင်ဗျာ”

လာရင်း ကိစ္စကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြောလိုက်လေသည်။

ကျင်းဝှား မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“အကူအညီတောင်းချင်လို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“နေစမ်းပါဦး၊ မင်းတို့ အကူအညီလိုရင် ငါက ကူညီမယ်

သဲလွန်စ

ဝက်ပါတော...

ဝမ်းစန်း၊ ယွမ်ကျင်း၊ လုံလွေနှင့် ကျိချူးတို့လေးယောက် သည် ဝက်ပါပညာဖြင့် စိုက်ပျိုးထားသည့် တောအုပ်ထဲသို့ ဝင် ရောက်လာခဲ့ကြလေသည်။

သစ်ပင်များကြား ကွေ့ပတ်လျှောက်သွားရင်း တဖြည်း ဖြည်း တဝဲလည်လည် ဖြစ်လာကြလေသည်။

ဝမ်းစန်းက...

“ငါတို့က ဝက်ပါတောထဲ ပြန်ရောက်လာပြီ၊ ဘာကြောင့် သူ့ကို မတွေ့ရသေးတာလဲ”

ပြောခဲ့လို့လား”

ကျိချူးက...

“သည်လိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ဒါဖြင့် ဘာသဘောလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ကျွန်တော်တို့ သေရေးရှင်ရေး ကြုံနေလို့ ဒေါ်ဒေါ်ဆီ လာပြီး အကူအညီတောင်းတာပါ ခင်ဗျာ”

ကျင်းဝင်းက မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“နေပါဦး၊ မင်းက ငါ့ကို ကူညီဖူးတယ်ဆိုပြီး အခွင့်အရေး ယူချင်တဲ့ သဘောတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ကျိချူးက ပျာပျာသလဲ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ..မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့မှာ တကယ့်ကို အကူအညီ လိုအပ်နေလို့ပါ ခင်ဗျာ”

ကျင်းဝင်းက...

“ကောင်းပြီ၊ ငါက ဘာကူညီရမလဲ ပြောပါ”

ကျိချူးက...

“ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ အဆိပ်အကြောင်း သိချင်လို့ပါ”

“ဘာ အဆိပ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“နေပါဦး၊ ငါက အဆိပ်အသုံးပြုတယ်လို့ မင်းကို ဘယ်သူ

က ပြောလို့လဲ”

ကျိချူးသည် အပြုံးဆရာက သဲလွန်စပေးသွားသည်ကို အမှန်အတိုင်း ထုတ်ဖော်မပြောဝံ့ပါချေ။

ကျင်းဝင်းနှင့် အပြုံးဆရာတို့မှာ ပြိုင်ဘက်များ ဖြစ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဒေါ်ဒေါ်က အဆိပ်ဖြေဆေး အသုံးပြုနိုင်တာကြောင့် အဆိပ်အကြောင်းကို နားလည်ကျွမ်းကျင်ထားတာဆိုတာ တွေးမိလို့ ပါ ခင်ဗျာ”

ကျင်းဝင်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မှန်တယ်၊ ငါက အဆိပ်ပညာကို ကျွမ်းကျင်တာပေါ့၊ ဒါကြောင့် အဆိပ်ဖြေဆေးလည်း ဆောင်ထားတာပေါ့လေ”

ကျိချူးက...

“ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ အဆိပ်ဟာ အတော့်ကို အစွမ်းထက်မယ် ထင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ငါ့အဆိပ်က အစွမ်းထက်တယ်ဆိုတာ မင်း မယုံဘူးလား၊ ဟင်း ဟင်း သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက ပန်းဒေဝီကျင်းဝင်းရဲ့ ပန်းပေါင်းစုံနဲ့ ဖော်စပ်ထားတဲ့ အဆိပ်ဟာ အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ လက်ခံထားကြတာ”

ကျိချူးက...

“ဒေါ်ဒေါ် မဟာမိတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ယင်းထန်းဟာ အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အဆိပ်တစ်မျိုးနဲ့ လုပ်ကြံခံလိုက်ရတာပါ”

ကျင်းဝှား မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ဘာလဲ ငါ့ရဲ့အဆိပ်နဲ့ လုပ်ကြံခံလိုက်ရတယ်လို့ မင်း စွပ်စွဲချင်တာလား”

ကျိချူးက...

“သည်လို မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒေါ်ဒေါ်က အဆိပ်ပညာ ကျွမ်းကျင်တော့ ခေါင်းဆောင်ကြီးကို လုပ်ကြံတဲ့ အဆိပ်မျိုး ဘယ်သူက အသုံးပြုတတ်သလဲဆိုတာ သိနိုင်မလားလို့ပါ”

ကျင်းဝှား သက်ပြင်းချလိုက်ပြန်လေသည်။

“အင်း သည်အဆိပ်မျိုးကို အသုံးပြုတတ်တာ အမာရွတ်ပဲရှိတယ်”

“အမာရွတ်”

“ဟုတ်တယ်”

ထိုစကားကြောင့် ကျိချူးတို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ပြဿနာ စတင်ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သည့် အမာရွတ်ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာကြလေသည်။

ကျိချူးက...

“အမာရွတ်ဆိုတာ မုန်တိုင်းဂိုဏ်းက လူကို ပြောတာလားခင်ဗျာ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျင်းဝှားက...

“ဟုတ်တယ်၊ သူဟာ မုန်းတိုင်းဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့သားပဲ”

ကျိချူး ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“မုန်တိုင်းဂိုဏ်းဟာ ဘယ်လိုဂိုဏ်းမျိုးလဲဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပြပါလားဗျာ”

ကျင်းဝှားက...

“သူတို့ ထင်ရာစိုင်းနေကြတာ လူတိုင်းသိကြတာပဲ၊ သူတို့ကို အမှောင်ဂိုဏ်းက နောက်ကွယ်ကနေ ပံ့ပိုးပေးထားတာ”

မုန်တိုင်းဂိုဏ်းနှင့် အမှောင်ဂိုဏ်း ပတ်သက်နေကြသည်မှာ ပို၍ ထင်ရှားလာလေတော့သည်။

ကျင်းဝှားက...

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် မဟာမိတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကို လုပ်ကြံချင်တာ အမှောင်ဂိုဏ်းပဲ ရှိလိမ့်မယ်”

ကျိချူး ငြိမ်ကျသွား၏။ ကျင်းဝှားက...

“အဖြူရောင်သိုင်းသမားတွေကော အနက်ရောင်သိုင်း

၁၃၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သမားတွေကပါ သိုင်းလောက ပျက်စီးသွားမှာကို မလိုလားကြပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အမှောင်ဂိုဏ်းကတော့ သိုင်းလောက ပျက်စီးသွားစေချင်နေတယ်ဆိုတာ အားလုံးနားလည်ထားကြတာပေါ့”

အမှောင်ဂိုဏ်းသည် အဓိကကျသောနေရာမှ ပါဝင်နေကြောင်း ပို၍ ထင်ရှားလာသည်။ ကျင်းပွားက...

“ခက်တာက တခြားသိုင်းဂိုဏ်းတွေဟာ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်နေကြပေမယ့် အမှောင်ဂိုဏ်းကိုတော့ နာမည်ကြားဖူးတဲ့လူပဲ ရှိတယ်။ အမှောင်ဂိုဏ်း ဘယ်မှာ တည်ရှိတယ်၊ ဘယ်သူက ခေါင်းဆောင်တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ကြဘူး”

ကျိချူးက...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ အမှောင်ဂိုဏ်းဟာ အင်မတန် လျှို့ဝှက်တဲ့ ဂိုဏ်းတစ်ခုပါပဲ။ သူတို့က သိုင်းလောက ပျက်စီးစေချင်တယ်ဆိုတာလည်း အားလုံးသိထားကြပါတယ်ဗျာ”

ကျင်းပွားက...

“အင်း အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် မင်းတို့ဟာ ခေါင်းဆောင်ကြီးယင်းထန်းကို လုပ်ကြံခဲ့တယ်လို့ စွပ်စွဲခံရပြီး ထွက်ပြေးနေရသူတွေဆိုတာ ငါသိထားပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“မင်းတို့ လက်ချက် မဟုတ်ဘဲ အမှောင်ဂိုဏ်းရဲ့ ချောက်

အမှန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၁

တွန်းမှုခံခဲ့ရတယ်ဆိုတာလည်း ငါသိပါတယ်”

ကျိချူးက...

“ကျွန်တော်တို့ သိုင်းပညာနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ကြံနိုင်မှာလဲဗျာ”

“ဒါပေါ့ မင်းတို့ကို တစ်ယောက်ယောက်က အသုံးချလိုက်တယ်ဆိုတာ မင်းတို့သိရမှာပေါ့”

“အဲဒါ အမာရွတ်ကြီးပါပဲ”

ကျင်းပွား ပြုံးလိုက်သည်။

“အမာရွတ်ဟာ အမှောင်ဂိုဏ်းရဲ့ အမိန့်နဲ့ ခုလို လုပ်ခဲ့တာ”

“ကျွန်တော်တို့ သဘောပေါက်နေပါပြီဗျာ”

“မင်းတို့က အမာရွတ်ကို လက်ရဖမ်းနိုင်မယ်ဆိုယင် ကံကောင်းလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျင်းပွားက...

“အမာရွတ်ကို ရဖို့ ငါကူညီလိုက်ပါ့မယ်”

ကျိချူးတို့အားလုံး ဝမ်းသာသွားကြလေသည်။ ကျင်းပွားက

“မင်းတို့က..”

မည်သို့မည်ပုံ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်လေတော့သည်။

ဝိတုန်း

နန်ကင်းစားသောက်ဆိုင်...

နန်ကင်းစားသောက်ဆိုင်သည် ထိပ်တန်းစားသောက်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ရောင်းချသည့် ဟင်းလျာများကလည်း အလွန်ဈေးနှုန်းကြီးမြင့်လေသည်။

အခြားဆိုင်၌ ငွေတစ်ရာမျှသာ ပေးရသော ဟင်းလျာသည် နန်ကင်းစားသောက်ဆိုင်၌ ငွေတစ်ထောင်မက ပေးရမည် ဖြစ်သည်။

ငွေတစ်ရာနှင့် တစ်ထောင် ကွာသကဲ့သို့ အရသာချင်းလည်း ကွာခြားလှပေတော့သည်။

ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက်က နန်ကင်းစားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ရင်ကော့ပြီး ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ထိုလူမှာ မျက်နှာပေါ်တွင် အမာရွတ်ကြီးတစ်ခု ရှိသူ ဖြစ်လေသည်။

အမာရွတ်က ဆိုင်ထဲ ရောက်လာသည်နှင့် ဆိုင်လုလင်များက ပျာပျာသလဲ ကြိုဆိုလိုက်ကြလေသည်။

“ဆရာဖုံးရွှင် ကြွပါဗျာ ကြွပါ”

အမာရွတ်၏အမည်မှာ ဖုံးရွှင် ဖြစ်လေသည်။ ဖုံးရွှင်က...

“ငိုအတွက် အကောင်းဆုံးဟင်းလျာငါးမျိုးနဲ့ အရက်တစ်အိုး ချပေးဟေ့”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ”

ဆိုင်လုလင်များသည် အမာရွတ်ဖုံးရွှင် မှာကြားသမျှ လိုလေသေးမရှိအောင် ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်ကြလေသည်။

ဖုံးရွှင်လည်း ဦးစွာ အရက်တစ်ခွက် ငှဲသောက်လိုက်သည်။

အရက်သောက်လိုက်ပြီးသည်နှင့် မျက်နှာပျက်သွားလေတော့သည်။

“မင်းတို့ အရက်က ဘယ်လိုအရသာလဲကွ”

ဆိုင်လုလင်များအား ငေါက်လိုက်လေသည်။

ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက်က...

“အရက်ကို သောက်လို့ ပိုကောင်းအောင် ဆေးခတ်ထားလို့

ပါဗျာ”

၁၃၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဆေးခတ်ထားတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘယ်လိုဆေးခတ်ထားတာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“မူးမွေစေတဲ့ဆေးပါ”

“ဟေ”

ဖုံးရွှင် မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

ဆိုင်လုလင်များအား ဒေါသတကြီး အော်ငေါက်လိုက်လေ

သည်။

“မင်းတို့ သေချင်ကြပြီ ထင်တယ်၊ ဘာကြောင့် သည်လိုလုပ်

ရတာလဲ ပြောစမ်း”

ထိုစဉ်...

“ကျုပ်ခိုင်းလိုက်တာပါ”

စကားသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုလူကို မြင်လျှင် ဖုံးရွှင် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား

လေတော့သည်။

“မင်း...မင်း ကျောက်စိမ်းဓားထင်းအိ”

ထိုလူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို သတ်ပစ်ဖို့ ကြိုး

စားခဲ့ကြပေမယ့် ကျုပ်ကကောင်းပြီး အသက်ရှင်ခဲ့တယ်၊ ကျုပ်က

အမုန်းခံပေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၅

ကောင်းသွားတော့ ခင်ဗျားကဆိုးပြီပေါ့”

“မင်း...”

ဖုံးရွှင် ဂုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

သို့သော် လုံးဝမဟန်နိုင်ဘဲ ဒယီးဒယိုင် ဖြစ်သွားပြီး...

“ဂုန်း”

ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားတော့သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ထင်းအိဆိုသူက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဖုံးရွှင်ဟာ ကျုပ်တို့အတွက်ပါဗျာ”

စကားသံနှင့်အတူ လူလေးယောက် ပြေးလွှားရောက်ရှိလာ

ကြလေသည်။

ဝမ်းစန်းတို့ ဖြစ်လေသည်။

ထင်းအိက...

“ဒါက ဘာသဘောလဲ”

ဟု ငေါက်လိုက်သည်။

ဝမ်းစန်းက...

“သူဟာ မုန့်တိုင်းဂိုဏ်းကပါ၊ အမှောင်ဂိုဏ်းရဲ့ ခိုင်းစေမှု

ကြောင့် ခေါင်းဆောင်ကြီးယင်းထန်းကို လုပ်ကြံပြီး ကျုပ်တို့ခေါင်းပေါ်

၁၃၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အပြစ်ပုံချခဲ့တဲ့လူပါ”

ထင်းအိ မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“မင်းတို့ဟာ ဗေဒါငါးဖော်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ကောင်းတယ်..ကောင်းတယ်၊ ကျုပ်ကလည်း မင်းတို့ကို

တွေ့ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ”

“ဗျာ”

ထင်းအိက...

“ကျုပ်က ထင်းအိပါ။ ကျောက်စိမ်းခားထင်းအိဆိုရင်

မင်းတို့ကြားဖူးမှာပေါ့”

ဝမ်းစန်းတို့ အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ထင်းအိက...

“ဖိုးရွှင်က ခေါင်းဆောင်ကြီးယင်းထန်းကို လုပ်ကြံဖို့ ကြေး

စားလူသတ်သမားတွေ ငှားရမ်းနေတာကို ကျုပ်တွေ့ခဲ့ရတယ်၊

ဒါကြောင့် ကျုပ်ကို သတ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြသေးတယ်လေ၊ ကျုပ်က

ကောင်းသွားတော့ သူတို့ကဆိုးသွားကြတာပေါ့လေ”

ဝမ်းစန်းက...

“ဒါ..ဒါ တကယ်ပဲလား”

ထင်းအိက...

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၇

“အခု ခေါင်းဆောင်ကြီးယင်းထန်း လုပ်ကြံခံလိုက်ရပြီ၊

ဒါဟာ ဖိုးရွှင်ရဲ့ လက်ချက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်၊ ဒါပေ

မယ့် မင်းတို့ဗေဒါငါးဖော်ရဲ့ လက်ချက်လို့ သတင်းထွက်နေတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“သည်ကိစ္စကို ကျုပ်ကူညီဖြေရှင်းပေးမယ်ဆိုရင်ကော

ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ကျောက်စိမ်းခားထင်းအိမှာ ထင်ရှားသော သိုင်းသမားတစ်

ဦး ဖြစ်ကြောင်း ဝမ်းစန်းတို့ သိရှိထားကြလေသည်။

ထင်းအိက ကူညီမည်ဆိုသောအခါ ဝမ်းသာသွားကြလေ

တော့သည်။

ဝမ်းစန်းတို့ ဦးညွှတ်ဂါရဝ ပြုလိုက်ကြလေသည်။

“ကျုပ်တို့ကို ကူညီမယ်ဆိုတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်

ဗျာ”

ထင်းအိက...

“ဖိုးရွှင်ကို ကျုပ်တို့ ဖမ်းမိထားကြပြီ၊ အရေးကြီးတဲ့ သက်

သေတစ်ယောက် ကျုပ်တို့လက်ထဲ ရောက်နေပြီ၊ ခေါင်းဆောင်ကြီး

ယင်းထန်း လုပ်ကြံခံရတဲ့ ကိစ္စမှာ မဟာမိတ်အဖွဲ့က ထိပ်တန်းခေါင်း

ဆောင်တွေထဲက သစ္စာဖောက်တစ်ယောက် ပါကိုပါရမယ်၊ သည်

ကိစ္စကို ဖော်ထုတ်ရမယ်”

၁၃၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အားလုံးက ထင်းအိကို အားကိုးတကြီး ဖြစ်သွားကြလေ တော့သည်။

ထင်းအိ စကားဆက်လိုက်သည်။

“ယင်းထန်းကို လုပ်ကြံဖို့ဆိုတာ အတွင်းလူ မပါပဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သိုင်းလောကကို ခြိမ်းခြောက်နေတဲ့ အမှောင်ဂိုဏ်းဆိုတာက ကော၊ လူရှိသေ ရှင်ရှိသေ သိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက်က နောက်ကွယ်ကနေ ကြိုးကိုင်ဆောင်ရွက်နေတာမျိုးကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

လုံလွေက...

“သိပ်ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ဗျာ”

ယွမ်ကျင်းက...

“အနက်ရောင်သိုင်းလောကသားတွေကပါ ခေါင်းဆောင်ကြီးယင်းထန်း လုပ်ကြံခံရတဲ့ ကိစ္စကို လက်မခံကြဘူးဆိုတော့ သည်ကိစ္စကို ဖန်တီးတာ သိုင်းလောကကို ဖျက်ဆီးချင်တဲ့ အမှောင်ဂိုဏ်းပါပဲ၊ အမှောင်ဂိုဏ်းကို ထူထောင်ဖန်တီးထားသူတွေဟာ တကယ့်လူဆိုးစားပြီ အနက်ရောင်သိုင်းသမားတွေ မဟုတ်ဘဲ လူရှိသေ ရှင်ရှိသေ အဖြူရောင်သိုင်းလောကသားတွေပဲ ဖြစ်ရမှာ သေချာနေပါပြီ”

ထင်းအိ ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းတို့ ကျုပ်ရဲ့အယူအဆကို လက်ခံကြတယ်ဆိုရင် ပြီး

အမုန်းခံစေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၉

တာပါပဲ၊ ကျုပ်က ချန်အန်းမြို့စားနဲ့ ဆက်သွယ်လိုက်မယ်၊ သူနဲ့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီးမှ တကယ့် တရားခံအစစ်တွေကို ဖော်ထုတ်ကြတာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ယွမ်ကျင်းတို့ သဘောတူလိုက်ကြလေသည်။

ထင်းအိက...

“ဒါဖြင့် မင်းတို့ ဖုံးရွှင် စောင့်ကြည့်ထားပါ၊ ချန်အန်းမြို့စားနဲ့ ကျုပ်သွားပြီး ဆက်သွယ် ခုံကဲဦးမယ်၊ ခဏနေရင် ပြန်လာခဲ့မယ်”

ဟု ပြောပြီး ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားလေသည်။

ဝမ်းစန်းတို့က သွေးကြောပိတ်ထားသော ဖုံးရွှင်ကို စောင့်ကြပ်ရင်း နေခဲ့ကြသည်။

ထင်းအိ ကူညီမည် ဖြစ်၍ သူတို့၏ အခက်အခဲများကို ဖြေရှင်းနိုင်တော့မည်ဟု ယုံကြည်ထားကြလေသည်။

သူတို့ ကြာကြာ မစောင့်လိုက်ရပါ။

ထင်းအိ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထင်းအိ၏မျက်နှာ ပြုံးရွှင်နေသည်။

ဝမ်းစန်းက...

“မိတ်ဆွေကြီး အဆင်ပြေရဲ့လားဗျာ”

၁၄၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟု ဆီးကြိုမေးမြန်းလိုက်လေသည်။

ထင်းအိက...

“အဆင်ပြေပါတယ်၊ ချန်အန်းမြို့စားကြီးကိုယ်တိုင် ကျုပ်တို့
ကို လာတွေ့လိမ့်မယ်”

လုံလွေက...

“ပြောရရင် မြို့စားကြီးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာ စိုးရိမ်စရာပါပဲဗျ”

ထင်းအိ လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ ဖုံးရွှင်တစ်ယောက်လုံး ကျုပ်တို့ လက်
ထဲမှာ ရှိနေတာပဲ”

ထို့နောက် ဖုံးရွှင်က မြို့စားကြီးအား လုပ်ကြံရန် ကြေးစား
များ ငှားရမ်းခဲ့ပုံကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

လျှို့ဝှက်သောအကြံ

မြက်စိမ်းလွင်ပြင်...

တောက်ပသော နေရောင်ခြည်အောက်တွင် မြက်စိမ်းလွင်
ပြင်မှာ သာယာလှပနေလေသည်။

လူတစ်ယောက်သည် မြင်းတစ်ကောင်ကို လက်ဆွဲကာ
မြက်စိမ်းလွင်ပြင်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုလူသည် အသက်သုံးဆယ်ခန့် ရှိပြီး အညိုရောင်အဝတ်
အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူလင်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

ကျောက်စိမ်းဓားရိုးတပ်ထားသည့် ဓားတစ်လက်ကို ခါး၌
ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ချိတ်ဆွဲထား၏။

၁၄၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူ၏လှုပ်ရှားသွားလာပုံမှာ သိုင်းသမားတစ်ယောက်
အသွင် အထင်းသား ပေါ်လွင်နေလေသည်။

ထိုလူလင်သည် သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားနေသည့် ကျောက်
စိမ်းစားထင်းအိ ဖြစ်ပါသည်။

“ကျားရိုင်းချူးဝေက ငါ့ကို ဒီနေရာမှာ ချိန်းလိုက်တာ၊ သိုင်း
ပညာယှဉ်ပြိုင်ဖို့ကလွဲပြီး ဘာမှမဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဟုလည်း တီးတိုးရေရွတ်လိုက်လေ၏။

ကျားရိုင်းချူးဝေသည် ကျောက်စိမ်းစားထင်းအိကဲ့သို့ပင်
သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားလာသည့် လူရွယ်တစ်ယောက် ဖြစ်လေ
သည်။

မကြာသေးမီက ကျားရိုင်းချူးဝေ၏ သွေးသောက်မိတ်ဆွေ
‘ယန်လုံ’ဆိုသူသည် ထင်းအိနှင့် သိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ရာ အရေးနိမ့်
သွားပေသည်။

ထိုအချက်ကို မကျေနပ်ခြင်းကြောင့် ကျားရိုင်းချူးဝေက
ချိန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု ထင်းအိ နားလည်ထားလေ၏။

သိုင်းလောကသားအများစုသည် သိုင်းပညာရပ်များကို နှစ်
ပေါင်းများစွာ အပတ်တကုတ် ကြိုးစားလေ့ကျင့်ခဲ့ကြပြီး ပညာ
သည့်အခါ ပြိုင်ဘက်များရှာကာ ယှဉ်ပြိုင်ရင်း မိမိ၏ပညာကို လက်
တွေ့စမ်းကြည့်လေ့ ရှိကြ၏။

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၃

ထင်းအိသည် သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်
ပြီး အနားယူနေလိုက်လေ၏။

သူ၏စိတ်အစဉ်သည် လှုပ်ရှားမှု အလျဉ်းမရှိဘဲ ပကတိ
တည်ငြိမ်နေပါသည်။

ထင်းအိ အမောဖြေရင်း ချူးဝေအကြောင်း တွေးတောဆင်
ခြင်လိုက်ပြန်သည်။

ချူးဝေသည် လက်နက်ပုန်းဖြင့် ကျော်ကြားလာသူတစ်
ယောက် ဖြစ်လေ၏။

သုံးနှစ်တာကာလအတွင်း ပြိုင်ဘက်ရှစ်ယောက်ကို ပြတ်
သားစွာ အနိုင်ယူပြီးနောက် ကျားရိုင်းချူးဝေဟူသော နာမည်တစ်လုံး
ကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ချူးဝေသည် ရှုံးပွဲမရှိ ဟူသော အချက်ပင် ဖြစ်၏။

“အင်း... ပွဲကြီးပွဲကောင်း တွေ့ရတော့မှာပဲ”

ထင်းအိ မှတ်ချက်ချလိုက်၍ မဆုံးသေး...

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

အဝေးမှ မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်
ရသည်။

ထင်းအိ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

မြင်ကွင်းအတွင်းသို့ မြင်းစီးသမားတစ်ယောက် ဝင်ရောက်

၁၄၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လာလေသည်။

“ကျားရိုင်းချူးဝေ”

ထင်းအိ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။

မှန်ပေသည်။

ကျားရိုင်းချူးဝေ ရောက်လာပြီ ဖြစ်လေသည်။

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းဒုန်းစိုင်းနှင့်လာသော အသံများ ပို၍ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ကျားသားရေဖြင့် ချုပ်ထားသည့် အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်တစ်ယောက်သည် မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလာပြီး...

“ခင်ဗျားစောင့်နေတာ အတော်ကြာသွားပြီလားဗျ၊ ကျုပ်က မွန်းမတည့်ခင် အရောက်လာခဲ့တာပဲ”

ဟု ပြောလာလေသည်။

မှန်ပေသည်။

မြက်စိမ်းလွင်ပြင်၌ သူတို့နှစ်ယောက် တွေ့ဆုံရန် မွန်းတည့်ချိန် ချိန်းဆိုထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခု...

နေမွန်းတည့်ချိန် မရောက်သေးပါ။

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၅

ထင်းအိက...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်က တမင်ကြီးပြီး ‘လာခဲ့တာပါ’

ကျားရိုင်းချူးဝေက...

“မြက်စိမ်းလွင်ပြင်ရဲ့ ပထဝီ အနေအထားကို လေ့လာချင်လို့ ထင်ပါရဲ့”

“ဒါလဲ တစ်ကြောင်း အပါအဝင်ပါပဲ၊ ကျုပ်က သူများနဲ့ ချိန်းထားရင် ကြိုကြီးသွားလေ့ရှိတာ အကျင့်ပါနေတာကလဲ တစ်ကြောင်းပေါ့ဗျာ”

ချူးဝေ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“အခု ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ဆုံတွေ့ကြပြီပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားချိန်းလိုက်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းကို ပြောပြပါလားဗျာ”

ချူးဝေ၏မျက်နှာ တည်သွားလေသည်။

ထင်းအိကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

“မကြာသေးခင်က ကျုပ်ရဲ့ သွေးသောက်မိတ်ဆွေ ယန်လုံနဲ့ ခင်ဗျား ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြတာကို မှတ်မိဦးမှာပေါ့နော်”

ထင်းအိက...

“မှတ်မိပါတယ်ဗျာ၊ သူက ကျုပ်ကို စိန်ခေါ်လာတာနဲ့ ယန်စိမြစ်ကမ်းနံဘေးမှာ ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြတာပဲ၊ သူသာ အနိုင်ယူလိုစေ

၁၄၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မကြီးဘူးဆိုရင် သရေပွဲ ဖြစ်မှာ သေချာတယ်ဗျ”

ဟု ပြန်ပြီး ရှင်းပြလေသည်။

ချူးဝေက...

“ကျုပ်ရဲ့ သွေးသောက်မိတ်ဆွေဟာ ခင်ဗျားကို ရှုံးသွားတဲ့ အတွက် သိုင်းလောကမှာ မျက်နှာမပြရဲလောက်အောင် အရှက်တစ်ကွဲ အကျိုးနည်း ဖြစ်သွားပြီဗျ”

ထင်းအိ လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ဒီလို မပြောပါနဲ့၊ ကျုပ်ရှင်းပြပါရစေ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ယှဉ်ပြိုင်ကြတယ်ဆိုတာ သိုင်းလောကသားတိုင်း ကြုံတွေ့ကြရတဲ့ ကိစ္စပါ။ နိုင်ချင်နိုင်မယ်၊ ရှုံးချင်ရှုံးမယ်၊ မထူးဆန်းပါဘူးဗျာ။ သိုင်းသမားတစ်ဦးက တစ်ပွဲရှုံးတာနဲ့ တစ်သက်လုံး မျက်နှာမပြရဲလောက်အောင် ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ အဓိပ္ပါယ်မရှိပါဘူးဗျာ”

သူ၏သဘောထားခံယူချက်မှာ လေးစားစရာ ကောင်းနေသည်ကို ချူးဝေ သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ...

ယန်လုံအတွက် ထင်းအိအား အနိုင်ယူပြမည်ဟု မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများကြား၌ သူက ကြုံးဝါးခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

ထင်းအိနှင့် မလွဲမသွေ ယှဉ်ပြိုင်ရတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၇

ချူးဝေက...

“ခင်ဗျားသဘောထားကိုတော့ လေးစားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ ယှဉ်ပြိုင်ရမှ ဖြစ်မယ်”

ဟု ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်သည်။

ထင်းအိ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းကို ရှောင်လွှဲ၍ ရနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်မိသဖြင့်...

“ကောင်းပြီလေ၊ ယှဉ်ကြတာပေါ့”

ချူးဝေ ကျေနပ်သွားသည်။

“ဒီနေရာမှာပဲ ယှဉ်ကြမယ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“ကောင်းသားပဲဗျ”

ချူးဝေက လက်နှစ်ဘက်ကို ဘေးသို့ ထားလိုက်ပြီး ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန် အဆင်သင့် ပြင်လိုက်သည်။

ထင်းအိကလည်း ခါးမှ ကျောက်စိမ်းစားကို အချိန်မရွေး ဆွဲထုတ်နိုင်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်၏။

သူတို့၏မျက်လုံးများက တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အလစ်မပေးဘဲ စိုက်ကြည့်နေ၏။

ချူးဝေ၏လက်နှစ်ဘက်တွင် ကျားလက်သည်းသဏ္ဌာန်

၁၄၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လက်နက်ဆန်းကို တပ်ဆင်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

ခါး၌ ချိတ်ထားသည့် သားရေအိတ်ကလေးကိုလည်း အဖုံးပွင့်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

ထိုသားရေအိတ်ထဲ၌ ချူးဝေ၏ကြောက်စရာကောင်းသော လက်နက်ပုန်း ဆယ့်တစ်မျိုး ရှိလေသည်။

နှစ်ဦးသား တိုက်ခိုက်ရန် အခွင့်ကောင်း စောင့်နေကြချိန်မှာ ပင် နေဝန်းနီသည် ကောင်းကင်အလယ်ဗဟိုသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ရုတ်တရက်...

“ယား”

ချူးဝေက ငြာသံပေးကာ စတင်တိုက်ခိုက်လာလေ၏။

“ရွှမ်း”

ထင်းအိကလည်း ကျောက်စိမ်းဓားကို ဆွဲထုတ်ကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

အမုန်းခံပေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၉

မြက်စိမ်းလွင်ပြင်၌ သိုင်းသမားနှစ်ဦး ယှဉ်ဖြိုင်တိုက်ခိုက်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထင်းအိ၏ကျောက်စိမ်းဓားသည် တစိုးစိုးမြည်ကာ ချူးဝေ၏တစ်ကိုယ်လုံး ဓားရိပ်များ ဖုံးလွှမ်းသွားစေခဲ့လေသည်။

ဓားကို ဓားအိမ်မှ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးသည်နှင့် ဓားကွက်ဆယ့်သုံးကွက်တိတိ တစ်ဆက်တည်း ခုတ်ချတိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ချူးဝေကလည်း ကျားလက်သည်းလက်နက်ဖြင့် ဓားခုတ်ချက်များကို ရိုက်ထုတ်သည်။

ကုတ်ဆွဲရန် ကြိုးစားသည်။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုသည် ကျားရိုင်းတစ်ကောင်ကဲ့သို့ သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

နှစ်ဦးစလုံး ခေသူများ မဟုတ်ကြသဖြင့် တစ်ဘက်လူ၏ တိုက်ကွက်ကို ချေဖျက်ကာ ပြန်လည်တိုက်စစ်ဆင်ရာ ဘာတစ်ပြန် ကျားတစ်ပြန် ဖြစ်နေလေသည်။

ထင်းအိသည် ချူးဝေအား လူချင်းပူးကပ်ကာ တိုက်ခိုက်နိုင်ရန် အဓိကထား ကြိုးစားနေ၏။

လူချင်း ကွာသွားလျှင် ချူးဝေအတွက် လက်နက်ပုန်း အသုံးမရှိ၊ အခွင့်အရေးရသွားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

ချူးဝေကလည်း လူချင်းခွဲကာ တိုက်ခိုက်နိုင်ရန် ကြိုးစားနေ

၁၅၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

၏။ ထင်းအိက အတင်း လူချင်းပူးကပ်ကာ တိုက်ခိုက်နေခြင်း ကြောင့်
မကြိုးစားနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရလေသည်။

ထမင်းအိုးတစ်ချက်ခန့် အချိန်ကြာသွားလျှင် ချူးဝေက...

“ယား”

ငြာသံပေးကာ မြေပေါ် ခြေဆောင့်ကာ လေထဲ ခုန်တက်
လိုက်ပြီး ထင်းအိအား ခြေနှစ်ဘက်ဖြင့် အဆက်မပြတ် ကန်ကျောက်
ပစ်လိုက်၏။

ထင်းအိမှာ လူချင်း ပူးကပ်တိုက်ခိုက်နေ၍ မရနိုင်တော့ဘဲ
နောက်ဆုတ်လိုက်ရလေသည်။

ထင်းအိက...

ချူးဝေအား...

“ရှောင်နိုင်ရင် ရှောင်ပေတော့”

ဟု အော်ငေါက်လိုက်လေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်...

“ဝိုး...ဝိုး”

ချူးဝေ၏ ကြောက်စရာကောင်းသော လက်နက်ပုန်း ဆယ်
တစ်မျိုးသည် တစ်ဟုန်ထိုး ပစ်လွှင့်လာလေတော့သည်။

ထင်းအိမှာ ယခုကဲ့သို့ ကြုံတွေ့ရလျှင် မည်သို့ ခုခံချေဖျက်
ရမည်ဆိုသည်ကို ကြုံတင်တွေးတော စဉ်းစားထားခဲ့လေသည်။

အမုန်းခံပေဒါ (၃-သိမ်း) ❖ ၁၅၁

ထို့ကြောင့်လည်း...

“ယား”

ငြာသံပေးကာ ကိုယ်ကို ဓွတ်နေအောင် ဝေ့ယမ်းပြီး ရှေ့သို့
တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးတက်လိုက်လေသည်။

ချူးဝေ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

သူနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသူတိုင်းသည် သူ၏လက်နက်ပုန်း ပစ်လွှင့်
လာသောအခါ နောက်ဆုတ် ရှောင်တိမ်းသွားကြသည်ချည်း ဖြစ်
သည်။

ထိုအခါမျိုးတွင် သူက အခွင့်ကောင်းယူကာ ဝင်ရောက်
တိုက်ခိုက်ပြီး အနိုင်ယူခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ ထင်းအိသည် နောက်ဆုတ်မသွားသည့်အပြင်
ရှေ့တိုးလာခြင်းကြောင့် ရုတ်တရက် မည်သို့ ဆက်၍ တိုက်ခိုက်ရမည်
ကို ဝေခွဲမရအောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ထင်းအိသည် သူ၏အနီးသို့ ရောက်ရှိလာ
လေသည်။

ဝင်းလက်တောက်ပသော ဓားရောင်များ ထွက်ပေါ်လာ
လေသည်။

ချူးဝေ ထိတ်လန့်သွား၏။

ကပ္ပာကယာ နောက်ဆုတ်ရှောင်တိမ်းရန် ကြိုးစားလိုက်

၁၅၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လေသည်။

သို့ပါသော်လည်း တွေဝေငေးဝိုင်သွားသည့် တဒဂံအချိန်
လေးသည် တိုက်ပွဲ အနိုင်အရှုံး အဆုံးအဖြတ် ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့လေတော့
သည်။

ထင်းအိ၏ဓားသည် ချူးဝေ၏ရင်သို့ တိုးဝင်သွားပြီးလျှင်..
“အား”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ချူးဝေမှာ မြေပေါ် အရပ်ကြိုးပြတ် လဲကျသွား၏။

ထင်းအိက ဆက်၍ တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုဘဲ နောက်သို့ ဆုတ်
သွား၏။

ဓားကို ဓားအိမ်ထဲ ပြန်လည်ထိုးသွင်းလိုက်ပြီးမှ မြေပေါ်
လဲကျနေသည့် ချူးဝေကို ကြည့်ကာ...

“သူ့အသက် ကိုယ့်အသက် လူရတာမို့ ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ
ဗျာ”

ဟု တောင်းပန်စကားဆိုလိုက်လေသည်။

ယှဉ်ပြိုင်ပွဲမှာ အနိုင်ရလိုက်သော်လည်း ထင်းအိ ဝမ်းမသာ
နိုင်ပါ။

သိုင်းလောကသား ဘဝကို ပထမဆုံးအကြိမ် စိတ်ကုန်လာ
လေသည်။

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၃

ချူးဝေအား ကျောခိုင်းလိုက်သည်။

သူ၏မြင်းကြီး ရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး ခုန်တက်လိုက်
သည်။

ထို့နောက်...

မြက်စိမ်းလွင်ပြင်ကို ကျောခိုင်းကာ မြင်းဒုန်းစိုင်းနှင်သွား
လေတော့သည်။

ထင်းအိသည် မြင်းကို အသားကျ စီးနင်းလာရင်း ကောင်း
ကင်ပြင်ကို ကြည့်ကာ...

“မိုးရွာချတော့မှာပါလား၊ မြစ်ဆိပ်ကို မရောက်ခင် မိုးမိုးစရာ
မတွေ့ရင် ငါတော့ဒုက္ခပဲ”

ဟု တွေးကာ မြင်းဒုန်းစိုင်းနှင်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ
သည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဦး”

“ဦး”

အေးစိမ့်နေသော လေပြင်းများ ရုတ်တရက် တိုက်ခတ်လာ

၁၅၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လေသည်။

မိုးသားတိမ်လိပ်များ ဖုံးလွှမ်းသွားခြင်းကြောင့် ဝန်းကျင်
တစ်ခုလုံး မှောင်မိုက်သွားသည်ဟု ထင်ရ၏။

“ဂျိမ်း”

မိုးခြိမ်းသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

လျှပ်နှယ်၊ လျှပ်ပန်းများ ပြီးခနဲ ပြက်ခနဲ ဝင်းလက်သွား

သည်။

“ဝေါ”

“ဝေါ”

မိုးသီးမိုးပေါက်များလည်း တရစပ် ကျဆင်းလာလေတော့

သည်။

“ဒုက္ခပဲ”

ထင်းအိ မိုးမလွှတ်တော့ပါ။

မိုးသက်လေပြင်း ကျရောက်နေချိန်၌ ခရီးဆက်ဖို့လည်း

မလွယ်ပါ။

ထို့ကြောင့်...

နားခိုစရာ နေရာတစ်ခု ရှာဖွေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဝဲဘက်

တစ်နေရာတွင် တောအုပ်တစ်ခု ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

အမုန်းခံပေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၅

“ဟုတ်ပြီ၊ တောအုပ်ထဲသွားပြီး မိုးခိုရမယ်၊ မိုးတိတ်မှ ခရီး
ဆက်မယ်”

ချက်ချင်းပင် တောအုပ်ဆီသို့ ဦးတည်ကာ မြင်းဒုန်းစိုင်း
ရှင်လိုက်လေသည်။

မြင်းခွာသံမှာ မိုးသံလေသံကြား၌ ကွယ်ပျောက်နေပါ၏။

မိုးသီးမိုးပေါက်များ အဆက်မပြတ် ကျဆင်းနေခြင်းကြောင့်

ထင်းအိ၏တစ်ကိုယ်လုံး ရွှံ့စိုသွားလေ၏။

တောအုပ်ထဲသို့ ရောက်လျှင် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်
ဝင်ကာ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းပြီး မိုးခိုနေလိုက်၏။

“ဝေါ..ဝေါ”

“ဂျိမ်း...ဂျလိန်း”

“ဖျောင်း...ဖျောင်း”

မိုးသက်လေပြင်း တိုက်ခတ်သံ၊ မိုးခြိမ်းသံ၊ မိုးကြိုးပစ်သံ
များ၊ သစ်ကိုင်းများ၊ ကျိုးသံများဖြင့် ဆူညံနေရာ ကမ္ဘာလောကကြီး
၏ နောက်ဆုံးနေဟု ထင်မှတ်ရလောက်ပေသည်။

ထင်းအိသည် သစ်ပင်အောက်၌ မိုးခိုနိုင်ခဲ့သဖြင့် ကံ
ကောင်းသွားသည်ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

သို့တိုင် တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းအေးမှုဒဏ်
ကို ခံနေရလေသည်။

၁၅၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသည်။

အပြီးကြီးစွာ ကျရောက်ခဲ့သော မိုးသက်လေပြင်းမှာ တစ်စထက်တစ်စ အရှိန်လျှော့သွားပြီး နောက်ဆုံး လုံးဝရပ်ဆိုင်းသွားလေသည်။

မိုးတိတ်သွားချိန်တွင် အလင်းရောင် ကွယ်ပျောက်ကာ အမှောင်ထု လွှမ်းမိုးသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထင်းအိအတွက် ခရီးဆက်ဖို့ အခက်ကြုံသွား၏။

“တောထဲမှာပဲ တစ်ည အိပ်ရတော့မယ် ထင်တယ်”

သူ၏အတွေး မဆုံးမီ မလှမ်းမကမ်း တစ်နေရာမှ မီးရောင်များ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထင်းအိ အံ့သြသွား၏။

“မီးရောင်ပါလား၊ တောထဲတောင်ထဲမှာ နေထိုင်တဲ့လူ ရှိနေတာ အံ့သြစရာပဲ”

ထင်းအိ စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

မီးရောင် ရှိရာသို့ သွားနိုင်လျှင် တစ်ညတာ နားခိုစရာနေရာ နှင့် အစားအသောက်များ ရနိုင်သေး၏။

မီးရောင် ရှိရာသို့သွားရန် ထင်းအိ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

မြင်းကို ဆွဲကာ လှမ်းသွားလိုက်လေသည်။

နေဝင်သွားပြီ ဖြစ်ရာ အမှောင်ထု လွှမ်းမိုးနေပါသည်။

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၇

မီးရောင်ကို တွေ့မြင်နေရခြင်းကြောင့်သာလျှင် မှန်းဆကာ လှမ်းသွားနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။

သစ်ပင်ချုံနွယ်များသည် တစ်စထက်တစ်စ ထူထပ်လာလေသည်။

မီးရောင် ရှိရာသို့ သွားရာလမ်းတွင် မြင်းကို ဆွဲသွား၍ မဖြစ်နိုင်လောက်အောင် ထူထပ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

ထင်းအိက မြင်းကို သစ်ပင်တစ်ပင်၌ ချည်နှောင်ကာ နေရာကို သေသေချာချာ မှတ်သားထားလိုက်၏။

ထို့နောက်...

ချုံနွယ်များကြားမှ တိုးဝှေ့ကာ မီးရောင်ထွက်ပေါ်လာရာ ဆီသို့ ဆက်သွားလိုက်လေသည်။

မကြာပါချေ။

တောအုပ်ထဲ၌ မြေကွက်လပ်တစ်ခု ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ထိုနေရာ၌ အိမ်ကလေးတစ်လုံးကို တွေ့ရ၏။

မီးရောင်သည် ထိုအိမ်ကလေးမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ထင်းအိသည် အကဲခတ်ကြည့်ရင်း...

“သစ်ခုတ်သမားတွေ သစ်ခုတ်လာတဲ့အခါ အနားယူဖို့

၁၅၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဆောက်ထားတဲ့ အိမ်မျိုးပဲ၊ ဒါပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သစ်ပင်စုတ်
လှဲထားတဲ့ အရိပ်အယောင်လဲ မတွေ့ရဘူး၊ ထူးဆန်းတယ်”

ဟု ဆင်ခြင်လိုက်သည်။

သိုင်းသမားပီပီ အစစအရာရာကို ဆင်ခြေတုံတရားဖြင့်
မြင်တတ်သည့်သဘော ရှိသည်။

လူသူ ကင်းဝေးသည့် တောတောင်ထဲ၌ နေထိုင်သူသည့်
သစ်ခုတ်သမား မဟုတ်လျှင် လူကောင်းတွေ မဖြစ်နိုင်ဟု ဆင်ခြင်
မိ၏။

ထို့ကြောင့်...

ရုတ်တရက် လှမ်းမသွားသေးဘဲ သစ်ပင်တစ်ပင် နောက်
ကွယ်မှ နေပြီး အကဲခတ်ကြည့်နေလိုက်သည်။

သစ်လုံးအိမ်လေးမှာ ပြတင်းပေါက်ကော တံခါးပေါက်ပါ
ဖွင့်ထားသည်။

မီးရောင်လည်း ဖြာကျနေသဖြင့် အိမ်ထဲသို့ တစ်စွန်းတစ်စ
တွေ့မြင်နေရသည်။

အိမ်ထဲ၌ လူသုံးယောက် ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေကြပါသည်။

အရက်သောက်ရင်း စကားပြောဆိုနေကြပါသည်။

သူတို့၏စကားသံများကို ကြားနေရသော်လည်း မသဲကွဲ
ချေ။

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၉

ထင်းအိ စိတ်ဝင်စားလာသည်။

“ဒီလူတွေကို ကြည့်ရတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သစ်ခုတ်သမား
တွေ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ လူဆိုးစားပြတွေများလား”

အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးမှ အိမ်ကလေးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကာ
အကဲခတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သစ်ပင်နောက်ကွယ်မှ ထွက်ပြီး ကိုယ်ဖော့ပညာ အသုံးပြု
ကာ အိမ်လေးအနီးသို့ တိတ်တဆိတ် ချဉ်းကပ်လိုက်လေသည်။

ပြတင်းပေါက်အနီးတွင် တံခါးရွက်ကို အကာအကွယ်ယူကာ
အိမ်ထဲမှ စကားသံများကို နားစွင့်လိုက်၏။

ယခု...

ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေသူသုံးယောက် ပြောဆိုနေကြသည့် စကားသံ
များကို ကောင်းစွာ ကြားလိုက်ရပြီ ဖြစ်သည်။

“အလုပ်ဖြစ်မှာ သေချာရဲ့လား”

“သေချာပါတယ်၊ ငါတို့အတွက် ငွေတစ်သိန်း ပေးမယ်လို့
ပြောတယ်”

“အေးပေါ့၊ ငွေတစ်သိန်းတောင် ပေးမယ်ဆိုမှတော့ အန္တ
ရာယ်ကြီးမှာ သေချာတာပေါ့”

“ဟဲ့..ဟဲ့ ကောင်းတယ်၊ ငါကလဲ အန္တရာယ်များတယ်ဆိုတဲ့
အလုပ်မှ ရွေးပြီး လုပ်ချင်တာ၊ နေစမ်းပါဦး၊ အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲဆို

၁၆၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တာကော သိသလား”

“ဘာလဲ၊ အလုပ်အပ်တဲ့လူကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“မသိဘူးကွ၊ မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားတယ်”

“ကြည့်လဲ လုပ်ဦးနော်၊ တော်ကြာ ငွေခွဲများပြီး တို့ကို ဒုက္ခပေးမယ့်လူ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ ငါတို့အတွက် ဆုငွေထုတ်ထားတာလဲ မနည်းဘူး၊ တော်ကြာ ငါးစာကို မြင်ပြီး ငါးများချိတ်ကို မမြင်သလို ဖြစ်နေဦးမယ်”

သုံးယောက်သား အပြန်အလှန် ပြောဆိုနေကြသည့် စကားသံများကို ကြားလျှင်...

“လက်စသတ်တော့ ကြေးစားလူသတ်သမားတွေကိုး”

ထင်းအိ မှတ်ချက်ချလိုက်မိလေသည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ကြေးစားလူသတ်သမား ခိုအောင်းနေသည့် နေရာကို ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထင်းအိမှာ နောက်လှည့်ထွက်သွားရမည်လော။

သို့မဟုတ်...

ကြေးစားလူသတ်သမားများနှင့် ရင်ဆိုင်လျှင် ကောင်းမည်

လော။

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၁

ရုတ်တရက် ဝေခွဲမရ ဖြစ်သွားပြန်သည်။

အဖြူရောင်သိုင်းသမားနှင့် အနက်ရောင်သိုင်းသမားတို့ သည် ဆန့်ကျင်ဘက် ခံယူချက်များဖြင့် သိုင်းလောက၌ ရပ်တည်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျီးနှင့် ခင်ဘုတ်ငှက်ပမာ တွေ့ရာနေရာတွင် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ကြသည်ချည်း ဖြစ်သည်။

ထင်းအိအတွက် ကြေးစားလူသတ်သမားကို တွေ့ရပါလျှင် ရှောင်ထွက်သွားရမည်ကို မလိုလားနိုင်ပါ။

ထိုလူသုံးယောက်အား သူ့အနေနှင့် ရင်ဆိုင်နိုင်ခြင်း ရှိမရှိ ချိန်းဆဖို့လည်း လိုအပ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ပြတင်းပေါက်ကြားမှနေ၍ အိမ်ထဲသို့ ချောင်းကြည့်လိုက်၏။

စားပွဲတစ်ခုလုံး၌ လူသုံးယောက် ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေကြပါသည်။

မီးရောင်ကြောင့် ထိုလူသုံးယောက်၏မျက်နှာကို ကောင်းစွာ တွေ့မြင်ရပါသည်။

တစ်ယောက်မှာ ခန္ဓာကိုယ်ပိန်ပိန်ပါးပါး ရှိပြီး ကောင်းစွာ တွေ့မြင်ရပါသည်။

ဒုတိယလူမှာ မြင်းတစ်ကောင်၏မျက်နှာကဲ့သို့ ရှည်မျောမျော မျက်နှာရှိသူ ဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ယောက်မှာ ခေါင်းတုံးကြီးတစ်

၁၆၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ထင်းအိ ရင်ထိတ်သွား၏။

ထိုလူသုံးယောက်၏ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို တွေ့ရသည်နှင့် သိုင်းလောကသားများ ခေါင်းကိုက်နေကြရသည့်

“သရဲသုံးဖော်”

ဆိုသည့် ကြေးစားလူသတ်သမားများ ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိ လိုက်လေသည်။

သရဲသုံးဖော်၏လက်ချက်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်သွားခဲ့ရသူ မနည်းတော့ပေ။

သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက သရဲသုံးဖော်ကို တွေ့ရာ သင်္ချိုင်း ဓားမဆိုင်းဘဲ သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်လိုက်ကြပေသည်။

အာဏာပိုင်များကလည်း သတင်းပေးနိုင်သူ၊ ဖမ်းဆီးပေး နိုင်သူအား ငွေငါးထောင် ချီးမြှင့်မည်ဟု ဆုငွေတွေ ထုတ်ပြန်ထား လေသည်။

ရာဇဝင်လူဆိုးကြီးသုံးယောက်နှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံတွေ့မိ နေသည့် ထင်းအိမှာ သူတို့တိုင်ပင်နေကြသော စကားများနှင့် ပတ် သက်ပြီး ထူးခြားမှု ရှိနေသည်ကိုလည်း သတိပြုမိလိုက်သည်။

“သူတို့ကို ငွေတစ်သိန်းပေးပြီး အလုပ်အပ်တဲ့လူဟာ ဘယ် သူလဲ၊ အလုပ်အပ်တယ်ဆိုတာ တစ်ယောက်ယောက်ကို လုပ်ကြံခိုင်း

အမုန်းခံပေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၃

ချင်လို့ပဲ ဖြစ်မယ်”

သရဲသုံးဖော်သည် အလုပ်အပ်သည့်သူကို စောင့်ဆိုင်းနေ ကြပုံ ရလေသည်။

“ခုမှတော့ မထူးဘူး၊ သူတို့အကြောင်း သေသေချာချာ သိရ အောင် စောင့်ကြည့်ဦးမှပဲ”

ထင်းအိက အခြေအနေ စောင့်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ သည်။

သရဲသုံးဖော်ကလည်း စကားတပြောပြောဖြင့် ရှိနေကြပြီး ညဉ့်နက်လာသောအခါ ကျင်းရှဲက...

“ညဉ့်နက်ပြီ၊ ခုထိတောင် မလာသေးဘူးလား”

ဟု ပြောလေသည်။

မျက်နှာရှည်ဝမ်းလီက...

“ကျုပ်သေသေချာချာ လမ်းညွှန်ခဲ့တာပဲ၊ သူလာမှာပါ”

“အေး သူက တို့ကို အကောက်ကြံချင်လို့ အဖော်ပါ ခေါ် လာမယ်ဆိုရင်တော့”

ဝမ်းလီက...

“လွယ်ပါတယ်၊ အားလုံးကို ရှင်းပစ်လိုက်ပြီး နေရာပြောင်း ကြတာပေါ့”

သူတို့ ပြောဆိုနေကြစဉ်မှာပင်...

၁၆၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“မင်းတို့ကို ခိုင်းစရာ ရှိနေတာပဲ၊ အကောက်ကြံစရာ အကြောင်း မရှိဘူး”

အေးတိအေးစက် စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

သရဲသုံးဖော် မဆိုထားနှင့် ထင်းအိပင် တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

အကြောင်းမှာ...

လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်ကို လုံးစမသိလိုက်ကြသည့် အဖြစ်မျိုး မဟုတ်ပါလား။

သိုင်းသမားများ ဖြစ်ကြသည့် အားလျော်စွာ တစ်စုံတစ်ယောက် ရောက်လာသည်ဆိုလျှင် ကြိုတင်သိရှိသင့်ပေ၏။

သရဲသုံးဖော်သည် ထိုင်ရာမှ ပြိုင်တူထရပ်လိုက်ကြပြီး အိမ်ထဲဝင်လာသူအား လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသလို နှင်းအိကလည်း ချောင်းကြည့်လိုက်မိလေသည်။

ဝင်လာသူမှာ အနက်ရောင်ဝတ်ထားလျက် ခေါင်းစွပ်နက်တစ်ခု စွပ်ထားသူ ဖြစ်သည်။

ကြို့ခိုင်သန်မှာသူတစ်ယောက်အသွင် ရှိသော်လည်း မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း မသိနိုင်ချေ။

ဝမ်းလီက...

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၅

“ခင်ဗျားရောက်လာပြီကိုး၊ ကဲ.. ထိုင်ပါဦးဗျ”

လွတ်နေသော ထိုင်ခုံတစ်လုံးကို ညွှန်ပြကာ ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

ခေါင်းစွပ်နက်က...

“ကျုပ်က ထိုင်ဖို့ လာတာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု အေးတိအေးစက် ပြန်ပြောလေ၏။

ကျင်းရဲ့ ကျွဲခြီးတိုသွားပါသည်။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား လာရင်းကိစ္စ ပြောပါ”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ခေါင်းစွပ်နက်က...

“မင်းတို့က ကြေးစားလူသတ်သမားတွေ မဟုတ်လား၊

ကျုပ်အတွက် လူတစ်ယောက်ကို သတ်ပေးမယ်ဆိုရင် ငွေတစ်သိန်းပေးမယ်”

လာရင်း ကိစ္စကို ပြောလေ၏။

ဝမ်းလီက...

“ကျုပ်တို့က သဘောတူလို့ ဒီနေရာလာဖို့ လမ်းညွှန်ပေးခဲ့

တာပေါ့၊ ကဲ ငွေ ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို သတ်ပေးရမှာလဲ”

ခေါင်းစွပ်နက်က...

“ငွေကို နောက်မှပေးမယ်၊ ကျုပ်ပြောတဲ့လူကို ရှင်းနိုင်

၁၆၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မလား၊ မရှင်းနိုင်ဘူးလားဆိုတာ အရင်စဉ်းစားကြဦး”

“နေပါဦး၊ ဘယ်လူမို့လဲ”

“ချန်အန်းမြို့စားရှမ်းလု”

ခေါင်းစွပ်နက်၏စကားကြားလျှင် ဝမ်းလီတို့မှာ ဟင်ခနဲ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ချောင်းကြည့်နေသော ထင်းအိလည်း ခေါင်းနပန်း ကြီးသွားလေသည်။

ချန်အန်းမြို့စားရှမ်းလုမှာ တိုင်းပြည်နှင့်အဝှမ်း ထင်ရှားကျော်ကြားနေသည့် အဖြူရောင်သိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ထင်းအိတို့ လူငယ်လူရွယ်များ ကြည်ညိုလေးစားကြသည့် စံပြပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ပေ၏။

ထင်းအိသည် မမျှော်လင့်ဘဲ သိုင်းလောက အရှုပ်အထွေးတစ်ခုနှင့် ကြုံတွေ့နေရပြီ ဖြစ်ကြောင်း ဆင်ခြင်မိလျှင် စိတ်လှုပ်ရှားလာလေတော့သည်။

ထိုစဉ်...

ခေါင်းစွပ်နက်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်၏။

“ကဲ... မင်းတို့ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ၊ ကျုပ်ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးနိုင်ပါ့မလား”

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၇

ဝမ်းလီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက တကယ့် ထိတ်ထိတ်ကြိုကိုမှ ရှင်းပစ်ချင်တာကိုး၊ မြို့စားရှမ်းလုမှာ ရန်သူမှမရှိတာ၊ ဧကန္တ ခင်ဗျားက သူ့ရဲ့ ကျော်ကြားမှုကို မနာလို မရှုမိမ့်တဲ့လူပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ခေါင်းစွပ်နက်က...

“ကျုပ်ကို ဝေဖန်ခိုင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ခိုင်းတာ လုပ်နိုင်တယ် မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မေးနေတာ”

“မလုပ်နိုင်ဘူး”

ဝမ်းလီက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ပြောလေ၏။

ခေါင်းစွပ်နက်က...

“မင်းတို့ ငြင်းမယ်လို့ ကျုပ်ထင်သားပဲ၊ ရှမ်းလု၏နာမည်ကြားရင် ကြောက်ဖူးတုန်သွားကြတာချည်းပဲ”

ဝမ်းလီတို့ မခံချင်အောင် ပြောလိုက်လေသည်။

ဝမ်းလီ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး...

“ကြောက်လို့ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ခင်ဗျားပေးတဲ့ ငွေက နည်းနေလို့ပဲ၊ ကျုပ်တို့က တန်ရာတန်ကြေးသာ ရမယ်ဆိုရင် မိုးကိုတောင် ခူးနဲ့တိုက်ရဲတယ်၊ ငွေဆယ်သိန်းပေး၊ ရှမ်းလုကို ကျုပ်တို့ရှင်းပစ်လိုက်မယ်”

ကျန်လူနှစ်ယောက်လည်း ထောက်ခံလိုက်သည်။

၁၆၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဟုတ်တယ်၊ ငွေများများရမှ ဖြစ်မယ်”

“အချောင်လိုချင်လို့တော့ ကျုပ်တို့ကို ဘယ်တော့မှ မရဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

ခေါင်းစွပ်နက်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“တစ်သိန်းထက် တစ်ပြားမှ ပိုမပေးနိုင်ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရှမ်းလူကို ရှင်းပစ်ဖို့ရာ ငှက်ပျောသီး အခွံနွာစားရတာထက် တောင် လွယ်နေလို့ပဲ”

“ဘာဗျ”

ကျင်းရှဲ့တို့ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားကြလေ၏။

ခေါင်းစွပ်နက်က...

“သူ့ရဲ့ဟာကွက်ကို ကျုပ်သိထားတယ်၊ ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ လုပ်ကြံရမယ်ဆိုတာ ကျုပ်ပြောပြနိုင်တယ်”

“ခင်..ခင်ဗျား”

“မင်းတို့ လက်ခံမယ်ဆိုရင် ငွေတစ်သိန်း အချောင်ရတာပဲ လို့ပြောနိုင်တယ်”

ကျင်းရှဲ့က...

“ဒီလောက် လွယ်နေရင် ခင်ဗျားဘာသာ ရှင်းပစ်လိုက်ပေါ့၊ ဘာကြောင့် ကျုပ်တို့ကို လာပြီး ခိုင်းနေရတာလဲ”

အချက်ကျကျ ပြန်နှက်လိုက်သည်။

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၉

ခေါင်းစွပ်နက်က...

“စိတ်ချ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ကြိုးစားမှာပဲ၊ မင်းတို့သုံးယောက်က ကျုပ်အတွက် အထောက်အကူ ပြုရုံသက်သက်ပါပဲ၊ ဒါလောက်ဆို ရှင်းပါတယ်နော်”

ကျင်းရှဲ့တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

ခေါင်းစွပ်နက်သည် ခေသူမဟုတ်။

အလွန်အကြံအစည်ကြီးသူ ဖြစ်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်မိကြသည်။

ခေါင်းစွပ်နက် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုလာကြသကဲ့သို့ လက်တွဲဆောင်ရွက်ကြမည်ဆိုလျှင် မအောင်မြင်စရာ အကြောင်း ရှိမည် မဟုတ်ဟုလည်း နားလည်လာကြသည်။

ခေါင်းစွပ်နက်က...

“ကဲ မင်းတို့ သေသေချာချာ စဉ်းစားထားကြပေတော့၊ ကျုပ်ပြောတာကို လက်ခံမယ်ဆိုရင် နောက်ငါးရက်ကြာတဲ့အခါ ချန်အန်းကို လာခွဲကြ၊ ကြယ်တာရာတည်းခိုခန်းမှာ ကျုပ်ရဲ့လူတစ်ယောက် စောင့်နေလိမ့်မယ်၊ မင်းတို့ ရောက်လာတာနဲ့ ဆက်သွယ်မယ်”

ထိုသို့ ပြောပြီး ပါဖုံးတို့အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

၁၇၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ပြောစရာ စကားကုန်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ခေါင်းစွပ်နက် ထွက်သွားတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ပါဖုံးတို့
နားလည်မိကြသည်။

ခေါင်းစွပ်နက်က...

“မင်းတို့ လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုရင်လဲ နှုတ်လိုကြဖို့ မမေ့နဲ့”

“ကျုပ်က သည်းခံမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ခြိမ်းခြောက်သလို ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ပါဖုံးတို့ တားဆီးခြင်း မပြုကြချေ။

ခေါင်းစွပ်နက်အား တားဆီး၍ ရမည်မဟုတ်ကြောင်း နား
လည်သဘောပေါက်မိကြသည်။

ခေါင်းစွပ်နက်သည် တိတ်ဆိတ်စွာ ရောက်လာပြီး တိတ်
ဆိတ်စွာပင် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၁

ခေါင်းစွပ်နက် ထွက်ခွာသွားပြီ ဖြစ်သည်။

တစ်ချိန်လုံး အသက်မရှူဘဲ အသက်အောင့်ထားမိသည့်
ထင်းအိမှာ ယခုမှ အသက်ပြင်းပြင်း ရှူမိသည်။

ချန်အန်းမြို့စားအား လုပ်ကြံမည့် အရေးကိစ္စကို သိလိုက်ရ
ပြီးဖြစ်ရာ အမြန်ဆုံး သွားရောက်သတင်းပို့မှ ဖြစ်မည်ဟု ဆင်ခြင်မိ
သည်။

ထင်းအိ တွေးတောစဉ်းစားနေချိန်တွင်...

“တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ပါဖုံး၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ
သည်။

ဝမ်းလီက ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“ငါတို့တော့ ဆုပ်လဲစူး၊ စားလဲရူး ဖြစ်နေပြီကွ၊ သူခိုင်းတာ
မလုပ်ဘူးဆိုရင် ဖော်ကောင်လုပ်မှာ ကြောက်ပြီး ငါတို့ကို ဒုက္ခပေးမှာ
သေချာတယ်”

ကျင်းရှဲ့က...

“အေး... ခေါင်းစွပ်နက်ကို လျှော့တွက်လို့ မရဘူးကွ၊ ငါတို့
သရဲသုံးယောက် ပေါင်းပြီး တိုက်ခိုက်တာတောင် နိုင်ချင်မှနိုင်မှာ”
သူတို့သည် အလွန်ပါးနပ်သူများ ဖြစ်ကြပါသည်။

ဝမ်းလီက...

၁၇၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ချန်အန်းမြို့စားရဲ့ ဟာကွက်ကို သိထားတာမှန်ရင် ခေါင်း
စွပ်နက်ဟာ ရှမ်းလူနဲ့ ရင်းနှီးတဲ့လူပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ထင်ရှားတဲ့ သိုင်း
သမားကြီး ဖြစ်ရမှာ မလွဲဘူး”

ဟု မှတ်ချက်ချပြန်သည်။

ပါဖိုးက...

“ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့လေ၊ အခု ငါတို့ ဘယ်လိုဆုံး
ဖြတ်ကြမလဲ၊ သူနဲ့ လက်တွဲမလား၊ ရှောင်နေကြမလား”

သုံးယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ တိုင်ပင်လိုက်ကြ
သည်။

သို့သော်...

အတန်ကြာသည့်တိုင် တိကျပြတ်သားသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်
များ မချနိုင်ကြပါ။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဟီး...ဟီး”

အပြင်ဘက်မှ မြင်းဟီးသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား
လိုက်ရသည်။ ပါဖိုးတို့သုံးယောက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြ၏။

ထိုင်ရာမှ ခုန်ထလိုက်ကြပြီး အပြင်ဘက်သို့ ရိပ်ခခနဲ ပြေး
ထွက်သွားကြတော့သည်။

❖ ❖ ❖

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၃

ကျင်းရှဲ့၊ ပါဖိုး၊ ဝမ်းလီတို့သည် အိမ်လေးအပြင်ဘက်သို့
ရောက်ရှိလာကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

လရောင်အောက်တွင် မြင်းတစ်ကောင်ကို လက်မှ ဆွဲကာ
လှမ်းလာနေသည့် ခေါင်းစွပ်နက်အား တွေ့မြင်လိုက်ကြရ၏။

ခေါင်းစွပ်နက်က...

“ဒါ.. မင်းတို့ မြင်းလား”

ဟု မေးလေသည်။

ကျင်းရှဲ့တို့ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ကြသည်။

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဒီအနီးဝန်းကျင်ကို ရောက်လာတဲ့ လူစိမ်းတစ်
ယောက် ရှိနေပြီ”

“ဟင်”

ကျင်းရှဲ့တို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။

ခေါင်းစွပ်နက်က...

“ငါတို့အကြောင်း လူသိခံလို့ မဖြစ်ဘူး၊ မင်းတို့ မြန်မြန်လိုက်
ရှာကြစမ်း”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဝမ်းလီတို့မှာ ခေါင်းစွပ်နက်၏အမိန့်ကို လိုက်နာကြရသူ
များ အဖြစ်သို့ တစ်မဟုတ်ချင်း ရောက်ရှိသွားကြလေတော့သည်။

၁၇၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ချက်ချင်းပင် မြင်းပိုင်ရှင်ကို လိုက်ရှာကြရန် ဟန်ပြင်လိုက်
ကြလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ထင်းအိသည် ပြတင်းပေါက် တံခါးအနီး၌
ရှိနေဆဲ ဖြစ်သည်။

မြင်းဟိသံ ကြားလိုက်ရကတည်းက သူ၏မြင်းကို တွေ့သွား
ပြီ ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်၏။

အန္တရာယ် ကျရောက်လာတော့မည်ဟုလည်း ချက်ချင်း
အသိဝင်လာလေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ...

ကြာကြာပုန်းနေရန် မလွယ်ချေ။

လရောင်သည် တစ်စထက်တစ်စ အားကောင်းလာသဖြင့်
သူပုန်းနေသည့် နေရာအနီးတစ်ဝိုက်၌ လင်းလင်းချင်းချင်း ဖြစ်လာ
လေသည်။

ပြတင်းတံခါးအနီး၌ ဆက်နေမည်ဆိုလျှင် ပါဖုံးတို့လူစု တွေ
သွားကြတော့မည် ဖြစ်ရာ မထူးတော့သဖြင့် အမှောင်ရိပ် ရှိနေသည့်
နေရာဘက်သို့ ပြေးဝင်လိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ပါဖုံးတို့သည် ထင်းအိအား တွေ့မြင်သွား
ကြလေတော့သည်။

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၅

“ရပ်လိုက်စမ်း”

ကျင်းရှဲ့က အော်ငေါက်လိုက်သည်။

ထင်းအိသည် အမှောင်ရိပ်သို့ မရောက်မီ ကြေးစားသုံး
ယောက်၏ ဝိုင်းရံခြင်းကို ခံလိုက်ရလေတော့သည်။

ထင်းအိ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ...

“သေပေတော့”

အော်ငေါက်ရင်း ခါးမှကျောက်စိမ်းဓားကို ဆွဲထုတ်ကာ
ဓမ္မဗျူဟာလိုက်လေသည်။

ဝင်းလက်တောက်ပသော ဓားရောင်များ ထွက်ပေါ်လာ
သည်။

ကြေးစားသုံးယောက်သည် ထင်းအိအား အလွယ်တကူ
အနိုင်ယူ၍ရမည် မဟုတ်ကြောင်း ချက်ချင်းသဘောပေါက် နား
လည်သွားကြလေသည်။

စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြုလုပ်၍ မရမှန်းသိ၍ ချက်ချင်း နောက်
ဆုတ်လိုက်ကြလေသည်။

အကယ်၍...

နောက်မဆုတ်မီပါလျှင် ကျောက်စိမ်းဓား၏ ခုတ်ချမှု
ကြောင့် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသွားကြလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

ထင်းအိအား ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထား၍ ရသူ

၁၇၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မဟုတ်ချေ။

ထင်းအိသည် ဓားဝှေ့ယမ်းကာ သရဲသုံးဖော်အား တားဆီး
လိုက်ပြီးနောက် ဆက်၍ ခုန်ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

သို့သော်...

“မင်းပြေးလို့ မရပါဘူးကွာ”

သရဲသုံးဖော်သည် အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သူများပီပီ ချက်
ချင်းပင် လူစုခွဲလိုက်ကြသည်။

ထင်းအိအား တြိဂံပုံ သုံးဘက်သုံးတန်မှ ဝိုင်းရံထားလိုက်
ကြလေသည်။

ထင်းအိ ထွက်ပြေးရန် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်တော့
ပါ။

သူက ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားလျှင် သရဲသုံးဖော်သည် အရိပ်
ပမာ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်လာကြမည် ဖြစ်လေ၏။

ထင်းအိ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်လေသည်။

ရှောင်ဖို့ လုံးဝမစဉ်းစားတော့ချေ။

သိုင်းလောက၌ မွေ့နောက်ကာ ဒုက္ခပေးနေသည့် သရဲသုံး
ဖော်အား ရှင်းပစ်နိုင်ဖို့ သူ၏အသက်ကို စွန့်ရမည်ဆိုလျှင်လည်း ဝန်
လေးမည် မဟုတ်ပါ။

သေရမည့်အတူတူ မွန်မြတ်စွာ သေရခြင်း၊ သို့မဟုတ် သိုင်း

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၇

လောကအကျိုး၊ အများအကျိုးအတွက် အသက်စွန့်ရခြင်းသည် သိုင်း
သမားတစ်ယောက်အတွက် အဓိက ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ပင် ဖြစ်ပေ
လိမ့်မည်။

ထင်းအိသည် စိတ်ကို တည်ငြိမ်စွာထားရင်း ကျောက်စိမ်း
ဓားကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

ခြေအစုံကို မြေပေါ် မြဲမြံစွာ ရပ်ရင်း သရဲသုံးဖော်ကို စိုက်
ကြည့်လိုက်သည်။

သရဲသုံးဖော်ကလည်း ထင်းအိအား အကဲခတ် ကြည့်လိုက်
ကြသည်။

ကျင်းရှဲ့က...

“မင်း ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောစမ်း”

ဟု ငေါက်လိုက်သည်။

ထင်းအိအား သူတို့ မသိကြချေ။

ခေါင်းစွပ်နက်သည် မလှမ်းမကမ်း၌ ရပ်ကြည့်နေရာမှ

ကျင်းရှဲ့၏အမေးစကားကြားလျှင်...

“သူ့လက်ထဲက ဓားကို ကြည့်ရင် ကျောက်စိမ်းဓားထင်းအိ
ဆိုတာ သိနိုင်တာပေါ့”

ဟု လှမ်းပြောလေသည်။

ထိုစကားကြားလျှင် ထင်းအိ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါ

၁၇၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သွားလေသည်။

ခေါင်းစွပ်နက်သည် ဓားကို ကြည့်ရှုဖြင့် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း ပြောနိုင်သဖြင့် သိုင်းလောကမှ သိုင်းသမားများ ကိုင်ဆောင်သည့် လက်နက်များအကြောင်း တတ်ကျွမ်းနားလည်ထားသူ ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါသည်။

ခေါင်းစွပ်နက်သည် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုစိတ်များလည်း ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

အကယ်၍သာ သရဲသုံးဖော်အား အနိုင်ယူနိုင်မည်ဆိုပါက ခေါင်းစွပ်နက်နှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်မှာ သေချာလှပေသည်။

ကြိုးစားကြည့်ရန် ထင်းအိ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အတွင်းအားများကို ဓားကိုင်ထားသော လက်ပေါ်သို့ ပို့ဆောင်လိုက်ပြီးလျှင်...

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ယုတ်မာတဲ့ အကြံအစည်ကို ကျုပ်သိနေပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ၊ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး သိအောင် ကျုပ်ဖော်ထုတ်လိုက်မယ်”

ဟု ခြိမ်းခြောက်လိုက်လျှင် သရဲသုံးဖော် ဒေါသသွားကြလေသည်။

ခေါင်းစွပ်နက်ကလည်း...

“ဒီကောင့်ကို မလွတ်စေနဲ့”

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၉

ဟု အော်ပြောလိုက်၏။

သရဲသုံးဖော်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အချက်ပြလိုက်ကြပြီးလျှင်...

“ယား”

ငြာသံပေးကာ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေ၏။

ထင်းအိကလည်း ချက်ချင်း ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာလေတော့သည်။

“ခြွမ်း”

“ခြွမ်း”

လက်နက်အချင်းချင်း ပြင်းထန်စွာ ထိတွေ့မိသော အသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

သရဲသုံးဖော်သည် ထင်းအိအား သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်မှ ဖြစ်မည်ဟု နားလည်သဘောပေါက်ထားကြရာ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်နေကြလေတော့၏။

၁၈၀ ❖ တုန်းကြွယ်

ထင်းအိကလည်း အသက်ကို ပဓာနမထားဘဲ တိုက်ခိုက် နေခြင်းကြောင့် တိုက်ပွဲမှာ ရုတ်တရက် မည်သူကမျှ အသာမရဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

အမုန်တော့...

သရဲသုံးဖော်သည် ကြောက်စရာကောင်းသူများဟု သိုင်း လောကတစ်ခုလုံးက သတ်မှတ်ထားကြပြီး ထင်းအိထက် အရင် သိုင်း လောက၌ ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့ကြသူများ ဖြစ်လေသည်။

ယခု...

သူတို့သုံးယောက် ပေါင်း၍ တိုက်ခိုက်ကြသည့်တိုင် ထင်း အိအား အနိုင်မရနိုင်ခြင်းမှာ ထင်းအိ၏ခိုင်မာသော စိတ်ဓာတ် ကြောင့် ဖြစ်လေတော့သည်။

ထင်းအိ၏သိုင်းသမားပီသသော စိတ်ဓာတ်၊ သူ၏သိုင်း ပညာကို ရှိရင်းစွဲထက် ပို၍ ထက်မြက်လာစေခဲ့ပါသည်။

အဖြူရောင်သိုင်းသမားတို့၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အနက်ရောင် သိုင်းသမားတို့၏ စိတ်ဓာတ်ခြင်း အလွန်ကွာခြားလှသည် မဟုတ်ပါ လား။

အဖြူရောင်သိုင်းသမားတို့သည် မိမိတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို မျှော်ကိုးခြင်း မရှိဘဲ အများအတွက်၊ သိုင်းလောကအတွက် အသက် စွန့်ရန် ဝန်မလေးကြသူများအဖြစ် တည်တံ့နိုင်စွမ်း ရှိကြပေတော့၏။

သရဲသုံးဖော်သည် တရကြမ်း တိုက်ခိုက်နေကြပါသော် လည်း ထင်းအိအား အနိုင်မရနိုင်ခြင်းကြောင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လာ ကြလေ၏။

“အသုံးမကျတဲ့ကောင်တွေ”

ခေါင်းစွပ်နက်က အော်ငေါက်ရင်း ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လာ သောအခါ ထင်းအိ အငိုက်မိသွားတော့သည်။

“ဝုန်း...အား”

စူးရှစွာ အော်ဟစ်ရင်း မြေပေါ် လဲကျသွားလေတော့ သည်။

ခေါင်းစွပ်နက်သည် ရပ်တန့်ခြင်း မရှိဘဲ သရဲသုံးဖော်ကိုပါ ဆက်၍ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သရဲသုံးဖော်လည်း အငိုက်မိကာ ကံဆိုးသွားတော့သည်။

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

သရဲသုံးဖော် မြေပေါ်လဲကျသွားတော့မှ ခေါင်းစွပ်နက်က..

“ခင်ဗျားတို့ကို ငှားရမ်းထားလို့လဲ အားကိုးရမှာ မဟုတ်တဲ့ အတူ နတ်ပိတ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲပေါ့”

သူ၏အကြံအစည် ပျက်ပြားသွားပြီ ဖြစ်ရာ ခေါင်းစွပ်နက်

၁၈၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကို ချွတ်၍ မြေပေါ် ဒေါသတကြီး ပစ်ပေါက်ချပြီး ပြေးလွှားထွက်ခွာ သွားတော့သည်။

ဤတွင် မြေပေါ်လဲကျပြီး ကံကောင်းသဖြင့် အသက်ရှင်နေ သေးသော ထင်းအိက ထိုလူမှာ နာမည်ရှိသော သိုင်းသမားဖုံးရွှင် ဖြစ်ကြောင်း တွေ့မြင်ခဲ့ရလေတော့သည်။

ထင်းအိက ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြ လိုက်လေသည်။

ဝမ်းစန်း၊ ယွမ်ကျင်း၊ လုံလွေနှင့် ကျီချူးတို့ အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ထင်းအိက...

“ဖုံးရွှင်က သရဲသုံးဖော်ကို ငှားရမ်းပြီး ဆရာကြီးယင်းထန်း ကို လုပ်ကြံခိုင်းခဲ့တာကို ကျုပ် မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ခဲ့ရတယ်။ သူတို့လေးယောက်ပေါင်းပြီး တိုက်ခိုက်တာကို သေလူမျောပါး ခံခဲ့ရ တယ်။ ကျုပ်ကို သေပြီထင်ပြီး ထားပစ်ခဲ့ကြတာ၊ ကံကောင်းသွား တာ၊ ကျုပ်က အချိန်အတော်ကြာအောင် ဆေးကုနေခဲ့ရတယ်။ နေ ကောင်းသွားတာနဲ့ ဖုံးရွှင်ကို ဆုံးမဖို့ လိုက်ရှာခဲ့တာ”

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၃

ယခုတော့ ဖုံးရွှင်အား သူက လက်ရဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်လေ သည်။

ဖုံးရွှင်မှ အစပြုကာ ယင်းထန်း လုပ်ကြံခံရသည့် ကိစ္စကို ဖော်ထုတ်ခွင့် ရနိုင်တော့မည် ဖြစ်လေသည်။ ဝမ်းစန်းက...

“မြို့စားကြီးက ဖုံးရွှင်ရဲ့မကောင်းမှုတွေကို လက်ခံယုံကြည် ပါမလားဗျာ”

ထင်းအိက...

“သူများ စကားကို မယုံဘူးဆိုရင်တောင် ကျုပ် စကားကို ဘယ်တော့မှ မယုံမရှိဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါလေ”

ဝမ်းစန်းက...

“နောင်ကြီးက မြို့စားကြီးနဲ့ ပတ်သက်နေလို့လားဗျာ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ထင်းအိ ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မြို့စားကြီးဟာ ကျုပ်နဲ့ သွေးသားတော်စပ်တယ်ဆိုရင် ကော”

“ဪ”

“သူဟာ ကျုပ်ရဲ့အစ်ကိုအရင်းခေါက်ခေါက်ပါပဲလေ”

ထင်းအိနှင့် မြို့စားကြီးရှမ်းလုတို့ ညီအစ်ကိုများ တော်စပ် နေကြခြင်းကြောင့် မိမိတို့ဘက်က တပန်းသာသွားပြီဟု ဝမ်းစန်းတို့

၁၈၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။ ထင်းအိက...

“ကျုပ်က သူ့ကို လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်ခဲ့တာပါ။ ကဲ ကျုပ်တို့ သူနဲ့ တွေ့ဖို့ ချိန်းထားတဲ့ နေရာကို သွားကြပါစို့”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ဝမ်းစန်းတို့ သဘောတူလိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် ဖုံးရွှင်ကို ခေါ်ကာ စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြလေတော့သည်။

လမ်းဆုံမှ အကြံအစည်

ဟေ့လန်ဒေသမှ မြေလတ်ပိုင်းသို့သွားသည့် ခရီးသွားလမ်းမကြီးနှင့် အခြားအရပ်ဒေသများမှ လာသော လမ်းသွယ်များ ဆုံတွေ့သည့် လမ်းလေးခွဆုံ အရပ် ဖြစ်သည်။

လမ်းလေးခွဆုံနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ တောင်ညီနောင်နှစ်လုံး ရှိသည်။

ဝဲဘက်တောင်ကုန်း၌ စေတီတစ်ဆူ ရှိပြီး ယာဘက်တောင်ကုန်း၌ ဘုံကျောင်းတစ်ခု ရှိလေသည်။

ထင်းအိက ဝမ်းစန်းတို့လူစုအား ခေါ်ကာ ဘုံကျောင်းလေးရှိသည့် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်သွားလေသည်။

ဘုံကျောင်းလေး၌ သီတင်းသုံးကြသော ဘုန်းတော်ကြီးများ

၁၈၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မရှိဘဲ ဘုံကျောင်းစောင့် အဘိုးအိုတစ်ယောက်သာ ရှိလေသည်။

ထင်းအိ ရောက်ရှိလာသောအခါ အဘိုးအိုက ခရီးဦးကြိုပြုကာ နေရာထိုင်ခင်းပေးလေသည်။

ထင်းအိက...

“ဦးလေး ကျုပ်အစ်ကိုဆီက ဘာသတင်းများ ကြားသေးသလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။ အဘိုးအိုက...

“သုံးရက်အတွင်း အရောက်လာခဲ့မယ်လို့ အကြောင်းကြားထားပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်တို့ သည်မှာ သုံးရက် တည်းခိုနေနိုင်အောင် စီစဉ်ပေးပါ”

“စိတ်ချ ဘာမှ လိုလေသေး မရှိစေရပါဘူး”

အဘိုးအိုသည် ပြောသည့်အတိုင်း ဘာဆိုဘာမှ လိုလေသေး မရှိအောင် စီစဉ်ပေးလေသည်။

ဝမ်းစန်းတို့လူစုသည် ဘုံကျောင်းလေး၌ တည်းခိုရင်း မြို့စားကြီး ရောက်လာမည့် အချိန်ကို စောင့်မျှော်နေလိုက်ကြလေတော့သည်။

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၇

တစ်ရက်...။

နှစ်ရက်...။

သုံးရက်...။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားပြီး သုံးရက်ဟူသော အချိန် စေ့သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းစန်းတို့လူစုသည် ဘုံကျောင်းလေး၌ စောင့်ဆိုင်းနေကြသော်လည်း မြို့စားကြီး ရောက်မလာပါချေ။

မြို့စားကြီး အဘယ်ကြောင့် ရောက်မလာရပါသနည်း။

ဝမ်းစန်းက ထင်းအိကို မေးလိုက်လေသည်။

“သုံးရက် ရှိသွားပြီ၊ မြို့စားကြီးက ရောက်မလာသေးဘူးဆိုတော့”

ထင်းအိလည်း မျက်နှာမကောင်းချေ။

“ဟုတ်တယ်၊ သူရောက်လာမယ်ပြောရင် ရောက်လာရမှာ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိနေပြီ ထင်တယ်”

ဝမ်းစန်းက...

“ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ထင်းအိက...

“တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်တော့ သည်မှာပဲ ဆက်ပြီး စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်ကြတာ ကောင်းမယ်၊ ဒါမှ သူရောက်မလာဘူးဆို

၁၈၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရင် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဆောင်ရွက်ကြတာပေါ့”

ထိုစဉ်...

“အား”

ဘုံကျောင်းအနောက်ဘက်မှ စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဟင်”

ထင်းအိနှင့် ဝမ်းစန်းတို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ဝမ်းစန်းက...

“ဒါ လုံလွေရဲ့အသံပဲ”

ထင်းအိက...

“လာ ကျုပ်တို့ သွားကြည့်ကြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

နှစ်ယောက်သား ဘုံကျောင်း အနောက်ဘက်သို့ ပြေးလွှားသွားလိုက်ကြလေသည်။

ဘုံကျောင်း အနောက်ဘက် ရောက်လျှင် တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

လူတစ်ယောက်အား လူနှစ်ယောက်က တိုက်ခိုက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၉

မြေပေါ်၌လည်း လူနှစ်ယောက် လဲကျနေကြလေသည်။

လဲကျနေသူနှစ်ယောက်ကား လုံလွေနှင့် ဘုံကျောင်းစောင့်

ကြီးတို့ ဖြစ်လေသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး သွေးသံရဲရဲဖြင့် သေဆုံးနေကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျိချူးနှင့် ယွမ်ကျင်းတို့က အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ တစ်ယောက်ကို ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်နေကြသည်။

နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး တိုက်ခိုက်ကြပါသော်လည်း အနိုင်မရသည့်အပြင် အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူ၏ လက်ချက်ဖြင့် အခက်ကြုံနေရလေတော့သည်။

ဝမ်းစန်း လက်ဝိုက်ကြည့်မနေနိုင်ပါတော့ချေ။

“သိကြသေးတာပေါ့”

ကြိုးဝါးရင်း တိုက်ပွဲအတွင်းသို့ ခုန်ဝင်လိုက်လေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူ၏ သိုင်းပညာမှာ ထိပ်သီးအဆင့်ရှိနေပါသည်။

“သွားကြစမ်း”

အော်ငေါက်ကာ လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်လျှင်...

“ဝုန်း”

“အား”

၁၉၀ ❖ ဘုံန်းကြွယ်

“အမယ်လေး”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ တခဲနက် ထွက်ပေါ်လာပြီး ကျိချူး၊ ယွမ်ကျင်းနှင့် ဝမ်းစန်းတို့ ဖရိုဖရဲ လွင့်စဉ်သွားကြလေတော့သည်။

“ရပ်လိုက်စမ်း”

ထင်းအိက အော်ငေါက်ရင်း အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

“မင်းကော ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လဲ”

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူက သိုင်းကွက်ပြောင်းလိုက်လေသည်။ ထင်းအိ နောက်ဆုတ်လိုက်ရလေသည်။

“ကျုပ်က ကြောက်နေရမှာလား”

အော်ငေါက်ရင်း ကျောက်စိမ်းစားကို ဆွဲထုတ်ဝှေ့ယမ်းလိုက်လေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မင်းရဲ့ ကျောက်စိမ်းစားပညာ မစွဲသေးပါဘူး”

သူ၏လက်တစ်ဘက် ဆန့်ထုတ်ကာ လက်ငါးချောင်းဖြင့် ထင်းအိ၏ကျောက်စိမ်းစားကို ဖမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။

“ချုပ်”

ကျောက်စိမ်းစားမှာ အလွန်မာကျောသော သံမဏိတုတ်

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၁

တူဖြင့် ညှပ်ထားခံလိုက်ရသည့်အလား ဝှေ့ယမ်းမရနိုင်အောင် ဖြစ်သွားတော့သည်။

“ဟင်”

ထင်းအိ ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

“သွားစမ်း”

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူက ဆောင့်တွန်းလိုက်လျှင် ထင်းအိလည်း လူတခြား ဓားတခြား လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူက ကျောက်စိမ်းစားကို ဆွဲယူထားပြီး မြေပေါ်မှ လူးလိမ့်ထလာသည့် ယွမ်ကျင်းနှင့် ကျိချူးတို့အား ခုတ်ချလိုက်လေသည်။

“အား”

“အမယ်လေး”

ယွမ်ကျင်းနှင့် ကျိချူးတို့မှာ ပြင်းထန်သော ဓားချက်ကြောင့် မြေပေါ် ပြန်လည်လဲကျသွားကြတော့သည်။

“ဟာ”

ဝမ်းစန်း မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ လက်တွဲလာခဲ့ကြပြီး ဒုက္ခသုက္ခများကို အတူတူ ဝေငှခံစားလာခဲ့ကြသော သွေးသောက်မိတ်ဆွေများမှာ ယခုကဲ့သို့ အဖြစ်ဆိုး ကြုံရလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်

၁၉၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ခွဲပါချေ။

ယွမ်ကျင်း၊ လုံလွေ၊ ကျီချူးတို့ကား အဖြစ်မှန်ကို မဖော်
ထုတ်နိုင်မီ အသက်ပေးသွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

“လူယုတ်မာ”

ဝမ်းစန်း ဒေါသတကြီး အော်ငေါက်ကာ အနက်ရောင်ဝတ်
ထားသူအား တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

“နေဦး”

ဟန်တားသံနှင့်အတူ လူရိပ်တစ်ခု ရောက်ရှိလာပြီး ဟန်
တားလိုက်လေသည်။

ဝမ်းစန်း မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

“ဘေးဖယ်လိုက်ပါ”

ထိုလူအား တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုလူက...

“မင်းက အဖြစ်မှန်ကို မဖော်ထုတ်ဘဲ သေသွားချင်လို့လား”

“ဘာဗျ”

“မင်းရဲ့ဒေါသစိတ်ကို ထိန်းလိုက်ပါ မကြာခင်မှာ အဖြစ်မှန်
ကို ဖော်ထုတ်နိုင်လိမ့်မယ်”

ထိုလူ၏စကားကြောင့် ဝမ်းစန်း ငေးငိုင်းသွားလေသည်။

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၃

ထိုလူက အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူဘက်လှည့်ကာ...

“ဆရာမိန်ကျက်၊ မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားပေမယ့် ခင်ဗျား ဘယ်
သူဘယ်ဝါဆိုတာ ကျုပ်တို့ ရိပ်မိနေပါပြီဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူ ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေ
သည်။

“ဘယ်လက်ရုံး၊ ခင်ဗျားရဲ့ဆရာနဲ့ ညာလက်ရုံးကော မပါ
ဘူးလား”

ဝမ်းစန်းအား တားဆီးခဲ့သော အဘိုးအိုမှာ သိမ်းငှက်မြို့စား
၏ ဘယ်လက်ရုံး ဖြစ်လေသည်။

ဘယ်လက်ရုံးက...

“သူတို့လည်း လိုက်လာကြပါတယ်ဗျာ”

သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် လူသုံးယောက်
ရောက်ရှိလာကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

သိမ်းငှက်မြို့စား၊ ညာလက်ရုံးနှင့် စုအေအိုတို့ ဖြစ်လေသည်။

စုအေအိုကို မြင်လျှင် ဝမ်းစန်း ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“စုအေအို”

“ဝမ်းစန်း”

၁၉၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တင်းကြပ်
စွာ ထွေးပွေ့ထားလိုက်မိကြလေသည်။

သူတို့၏မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ စီးကျနေ၏။

သွေးသောက်ငါးယောက် ရှိသည့်အနက် သုံးယောက် သေ
ဆုံးသွားခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

စုအော့က...

“ငါတို့ရဲ့ သွေးသောက်သုံးယောက်ကို ပေးဆပ်လိုက်ရပြီ၊
ငါတို့အတွက် အားလုံးက ဝိုင်းဝန်းပြီး အမှန်တရားအတိုင်း ဖြစ်အောင်
ဆောင်ရွက်ပေးကြပါလိမ့်မယ်”

ဝမ်းစန်းက...

“ဒါပေါ့ အဖြူရောင်သိုင်းသမားကော အနက်ရောင်သိုင်း
သမားတွေပါ။ ငါတို့ဟာ တရားခံအစစ် မဟုတ်တာ သိနေကြပြီပဲ၊
အမှန်အတိုင်း ဖြစ်အောင် အားလုံး ဝိုင်းဝန်းဖြေရှင်းပေးကြမှာပါ”

ကြောက်လန့်တကြား ပြေးလွှားနေဖို့ မလိုတော့ပါ။

မကြာမီ ပေါ်ပေါက်လာတော့မည့် အမှန်တရားကို အေး
အေးဆေးဆေး ထိုင်ကာ စောင့်ကြည့်နေရုံသာ ရှိတော့သည်။

အားလုံးက ဝိုင်းဝန်းဖြေရှင်းသွားကြတော့မည် မဟုတ်ပါ

လား။

ဘယ်လက်ရုံးက...

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၅

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းတို့ ဘေးဖယ်ပြီး အနားယူနေလိုက်ကြ
တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဟု ပြောလေသည်။

ဝမ်းစန်းနှင့် စုအော့တို့ နောက်ဆုတ်လိုက်ကြလေသည်။

သိမ်းငှက်မြို့စားက ဘယ်ညာလက်ရုံးနှစ်ယောက်နှင့်အတူ
အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူအား ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

သိမ်းငှက်မြို့စားက...

“ဆရာမိန်ကျက်၊ ခင်ဗျားရဲ့ မျက်နှာပေါ်က မျက်နှာဖုံးကို
ဖယ်ရှားလိုက်ပါတော့ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူလည်း မျက်
နှာဖုံးစွပ်ကို ဖယ်ရှားလိုက်လေတော့သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူမှာ မဟာမိတ်အဖွဲ့ကြီး၏
ဗဟကကြီးငါးဦးတွင် ပါဝင်သည့် စာပေသမား‘မိန်ကျက်’ဖြစ်လေ
သည်။

သိမ်းငှက်မြို့စားက...

“ခေါင်းဆောင်ကြီးယင်းထန်း လုပ်ကြံခံလိုက်ရတယ်ဆိုတာ

၁၉၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

နဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ပယောဂ မကင်းဘူးဆိုတာ ကျုပ်ရိပ်မိခဲ့ပါတယ်ဗျာ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မဟာမိတ်အဖွဲ့ကြီးကို ချေမှုန်းပစ်ဖို့ အမှောင် လောကသားတွေကို ခင်ဗျားလိုက်ပြီး စည်းရုံးသိမ်းသွင်းခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လားဗျာ”

မိန့်ကျက်က...

“မဟာမိတ်အဖွဲ့ကြီးကို ယင်းထန်းက လက်ဝါးကြီးအုပ် ထားတာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး သူ့ရဲ့ခြေဖဝါးအောက် ရောက်နေ တာနဲ့ ဘာထူးသလဲ၊ ကျုပ်တို့ကော နာယကကြီးတွေဆိုပြီး ဘာများ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိလို့လဲ၊ ယင်းထန်းရဲ့စကားကို လက်ခံနေကြရတာပဲ မဟုတ်လားဗျာ”

သိမ်းငှက်မြို့စားက...

“မဟာမိတ်အဖွဲ့ကြီး ရှိနေတာကြောင့် သိုင်းလောက အေး ချမ်းသာယာခဲ့သလို တိုက်ပွဲတွေလည်း လျော့ပါးခဲ့တယ်၊ အဖြူ အနက် သိုင်းသမားတွေဟာ မတည့်ကြဘူးဆိုတာတောင် အေးအေး ချမ်းချမ်း နေနိုင်ခဲ့ကြတယ်၊ သည်လိုနဲ့ တစ်နေ့မှာ အဖြူရောင်သိုင်း သမားတွေကို တိုက်ခိုက်ဖို့ အနက်ရောင်သိုင်းသမားတွေကို လိုက်ပြီး စည်းရုံးသိမ်းသွင်းတဲ့ လူတစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာတယ်”

ထိုလူမှာ စာပေသမားမိန့်ကျက် ဖြစ်သည်။

မိန့်ကျက်က လိုက်လံစည်းရုံး သိမ်းသွင်းရာ၌ မဟာမိတ်

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၇

အဖွဲ့ကို သဘောမကျသော အနက်ရောင်သိုင်းသမားအချို့က ပူး ပေါင်းရန် သဘောတူညီခဲ့ကြသော်လည်း အနက်ရောင်လောက၌ နာမည်ကြီးသော သိမ်းငှက်မြို့စား၊ ပန်းဒေဝီ၊ အပြုံးဆရာနှင့် အခြား သော သိုင်းရာဇာများက လက်မခံကြချေ။

အဖြူနှင့် အနက် ထိပ်တိုက်တွေ့ကာ သွေးချောင်းစီး တိုက် ပွဲများ ဖြစ်ပေါ်လာကာ သိုင်းလောက ပျက်စီးမည့် အရေးကို မလို လားကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

မိန့်ကျက်သည် သူ့အား လက်မခံသူများကို နှုတ်ပိတ်လုပ် ကြိတ်ပစ်ရန် ကြိုးစားခဲ့သေး၏။

သို့သော် သူ၏အကြံအစည် ထင်သလောက် အောင်မြင်ခဲ့ ခြင်း မရှိချေ။

အမှန်တော့ မိန့်ကျက်သည် ယခင်က အနက်ရောင်သိုင်းသ မားတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပြီး အမှောင်လောက၌ ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်လေသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် အမှောင်လောကမှ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ ပြီး နှစ်ပေါင်းအတော်ကလေးကြာသောအခါ စာပေသမား သိုင်း သမားတစ်ယောက်အဖြစ် သိုင်းလောက၌ ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်လာ ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူ၏ကဗျာစာပေများကို လူကြိုက်များခဲ့ရာမှ တစ်စထက်

၁၉၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တစ်စ ထင်ရှားကာ လူရှိသေ ရှင်ရှိသေ စာပေသိုင်းသမားကြီးတစ်ဦး အဖြစ် နေရာရလာခဲ့လေသည်။

သူ၏ကဗျာစာပေများကို နှစ်သက်သဘောကျသည့် ချန်အန်းမြို့စားနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ရာမှ မဟာမိတ်အဖွဲ့ကြီး ထူထောင်သောအခါ မြို့စားကြီး၏ထောက်ခံမှုဖြင့် မိန့်ကျက်က နာယကကြီးတစ်ဦးအဖြစ် နေရာရရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မိန့်ကျက်၏ဘဝမှန်ကို အဖြူရောင်သိုင်းသမားများက ကောင်းစွာ မသိကြသော်လည်း အနက်ရောင်သိုင်းရာဇာများကမူ ခရေစေတုင်းကျ သိထားကြပေတော့သည်။

သိမ်းငှက်မြို့စားက...

“မိန့်ကျက်၊ မဟာမိတ်အဖွဲ့ကြီးကို ကြိုးကိုင်ချင်တယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားဘာသာ တခြားနည်းလမ်းနဲ့ ကြိုးစားပါဗျာ၊ အနက်ရောင်လောကက လူတွေနဲ့ ရန်တိုက်ပေးဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့”

ထိုစဉ်...

“ဟုတ်တယ်ရှင်၊ ကျွန်မတို့ကို ခုတုံးလုပ်ဖို့ အသုံးချဖို့ ကြိုးစားနေတာတွေကို ရပ်တန့်က ရပ်ဖို့ ကောင်းပါပြီ”

စကားသံနှင့်အတူ ပန်းဒေဝီ ရောက်ရှိလာလေသည်။

သူမနှင့်အတူ အပြုံးဆရာနှင့် ပင့်ကူကြီးတို့လည်း လိုက်ပါလာကြလေသည်။

အမုန်းခံပေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၉

မိန့်ကျက် မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

သိမ်းငှက်မြို့စား ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘယ်သူမှ ရန်မစရဲတဲ့ ခင်ဗျားတို့သုံးယောက်ကိုလည်း သူက အနှောင့်အယှက်ပေးခဲ့သေးတာပေါ့လေ”

ပန်းဒေဝီက ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မြို့စားကြီး၊ သူက ကျွန်မဆီကို ရောက်လာပြီး ကျွန်မကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းခဲ့သေးတယ်၊ ကျွန်မက လက်မခံတော့ သူ့အကြံ မအောင်မြင်ခဲ့ရင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဆုံးစီရင်နိုင်အောင်ဆိုပြီး ကျွန်မဆီက အဆိပ်နည်းနည်း တောင်းသွားသေးတယ်၊ ကျွန်မ အားနာလို့ ပေးလိုက်ပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်မရဲ့ အဆိပ်ကို အသုံးချပြီး မဟုတ်တာ လုပ်မှာ စိုးရိမ်တာကြောင့် သူ့ဆီက ပြန်တောင်းတဲ့အခါ သူက အသုံးမလိုတာနဲ့ တခြားတစ်ယောက်ကို ပေးလိုက်တယ်လို့ ပြောခဲ့တာ”

သိမ်းငှက်မြို့စားက...

“လက်စသပ်တော့ ယင်းထန်းကို လုပ်ကြံခဲ့တဲ့ အဆိပ်ဟာ မင်းရဲ့အဆိပ်ကိုး၊ ဒါကြောင့် အခြေအနေ ရှုပ်ထွေးသွားတာပေါ့”

ပန်းဒေဝီက...

“သူက အဖြူရောင်သိုင်းသမားတွေနဲ့ ကျွန်မကို ရန်တိုက်ပေးဖို့ ကြံစည်ခဲ့တာ”

၂၀၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အပြုံးဆရာက...

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကျုပ်တို့က သိုင်းလောက အကြောင်း စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့အချင်းချင်း ပညာ ပြိုင်နေရရင် ကျေနပ်နေကြတာ”

ပင့်ကူကြီးက...

“သူတို့ ပြဿနာထဲ ကျုပ်တို့ကိုပါ ဆွဲထည့်တာ မကျေနပ် လို့ လိုက်လာကြတာပါဗျာ”

ပန်းဒေဝီ၊ ပင့်ကူကြီးနှင့် အပြုံးဆရာတို့မှာ ဆရာတစ်ဆူ တည်းထဲ၌ သိုင်းပညာ သင်ကြားခဲ့ကြသည့် ဂိုဏ်းတူမောင်နှံမများ ဖြစ်လေသည်။

ဆရာ ကွယ်လွန်သွားပြီး နောက်ပိုင်း အပြုံးဆရာနှင့် ပင့်ကူ ကြီးတို့က ပန်းဒေဝီအား ပြိုင်တူ မေတ္တာသက်ဝင်မိခဲ့ကြရာမှ အချင်း ချင်း ပညာပြိုင်ရန် အကြောင်းဖန်လာခဲ့ပြီး ယနေ့ထက်တိုင် အပြိုင် အဆိုင် ဖြစ်နေကြခြင်းပင်။

ပန်းဒေဝီထံမှ အဆိပ်တချို့ကို မိန်ကျက်က ဥပါယ်တံမျဉ် ဖြင့် ရယူသွားပြီး ခေါင်းဆောင်ကြီးယင်းထန်းအား လုပ်ကြံရာ၌ အသုံးပြုခဲ့ကြောင်း၊ အပြုံးဆရာနှင့် ပင့်ကူကြီးတို့ သိလိုက်ရသော အခါ ဖြေရှင်းရန် လိုက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ပန်းဒေဝီတို့သုံးယောက်၏စကားကို ကြားရလျှင် မိန်ကျက်

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၀၁

မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။ သိမ်းငှက်မြို့စား ပြီးလိုက်သည်။

“မိန်ကျက်၊ ခင်ဗျားက ယင်းထန်းကို လုပ်ကြံဖို့ အဆိပ်ကို ပန်းဒေဝီဆီက ဥပါယ်တံမျဉ်နဲ့ ရယူသွားခဲ့တယ်ဆိုတာ ထင်ရှားပေါ် လွင်နေပြီ၊ ခင်ဗျား ဘာပြောချင်သေးသလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။ မိန်ကျက် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ယင်းထန်း သေသွားရင် အခြေအနေ ရှုပ်ထွေးသွားပြီး တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်ပေါ်လာလိမ့်မယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ် ခုရိုလုပ်ခဲ့ တာပေါ့ဗျာ”

သိမ်းငှက်မြို့စားက

“ခင်ဗျားက ပန်းဒေဝီရဲ့အဆိပ်ကို ဖုံးရွှင်ကို ပေးခဲ့တယ် ဟုတ်လား”

မိန်ကျက်က...

“ဒါပေါ့ ဖုံးရွှင်က အဆိပ်ပြောင်းနဲ့ တိတ်တဆိတ် လုပ်ကြံ လိုက်တာပေါ့”

သိမ်းငှက်မြို့စား ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်သဘောပေါက်ပြီ၊ မုန်တိုင်းဂိုဏ်းချုပ် ဘယ်သူဘယ် ဝါဆိုတာ ကျုပ်သိပြီ”

မိန်ကျက်က...

“ဟုတ်တယ်၊ မုန်တိုင်းဂိုဏ်းချုပ်ဟာ ကျုပ်ပါပဲ”

၂၀၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ပန်းဒေဝီတို့သုံးယောက် အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြ၏။

သိမ်းငှက်မြို့စားက...

“ဒါဖြင့် အမှောင်ရိုဏ်းအကြောင်း ပြောပါဦး”

မိန့်ကျက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“အမှောင်ရိုဏ်းဆိုတာ နာမည်ပဲ ရှိတာ၊ တကယ် ရှိတာမှ မဟုတ်တာပဲဗျ”

သူ၏စကားမှာ အဓိပ္ပါယ် ကျယ်ဝန်းလှပေသည်။

သိမ်းငှက်မြို့စား သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“အမှောင်ရိုဏ်းဆိုတာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကို ခြိမ်းခြောက်ဖို့ ခင်ဗျားတို့ မဟာမိတ်အဖွဲ့ဝင်တွေကပဲ ဖန်တီးထားတာ မဟုတ်လား”

မိန့်ကျက်က...

“ကျုပ်အကြောင်းကို ခင်ဗျားတို့ သိသွားကြပေမယ့် အမှောင်ရိုဏ်း ပျက်စီးအောင် လုပ်နိုင်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အမှောင်ရိုဏ်းက အဖြူနဲ့ အနက် သိုင်းသမားတွေကို ရန်တိုက်ပေးပြီး သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ပျက်စီးသွားအောင် ဖန်တီးသွားမှာပါ”

သိမ်းငှက်မြို့စား ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ သည်လို လုပ်နိုင်မယ်ထင်ရင် မှားသွားမှာပေါ့၊ အဖြူ၊ အနက် သိုင်းသမားအားလုံးက သိုင်းလောက မပျက်စီးရေး

အမုန်းခံပေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၀၃

အတွက် အတူလက်တွဲ ဆောင်ရွက်သွားကြလိမ့်မယ်”

မိန့်ကျက် တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

သိမ်းငှက်မြို့စားက...

“ကျုပ်ပြောတာကို မင်း မယုံဘူးလား”

မိန့်ကျက်က...

“သိုင်းလောကမှာ သည်လို အဖြစ်မျိုး ဘယ်တုန်းကများ ရှိခဲ့ဘူးလို့လဲ”

သိမ်းငှက်မြို့စားက...

“အရင်က မရှိခဲ့ပေမယ့် အခုရှိလာပြီ၊ သိုင်းလောကကို ဖျက်ဆီးမယ့် အဖြူရောင်သိုင်းသမားတွေကို တစ်ချိန်လုံး နာမည်ဆိုးတွင်ခဲ့တဲ့ အနက်ရောင်သိုင်းသမားတွေက ရင်ဆိုင်ပြီး သိုင်းလောကကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ကြတော့မယ်လေ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

မိန့်ကျက် ထပ်မံရယ်မောလိုက်ပြန်လေသည်။

“သည်လို အဖြစ်မျိုး ရှိခဲ့မယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ ရှုံးနိမ့်သွားရမယ်ဆိုရင်လည်း ဝမ်းနည်းစရာအကြောင်း မရှိတော့ပါဘူးလေ”

သိမ်းငှက်မြို့စားက...

“စိတ်ချ၊ ကျုပ်ပြောသလို လက်တွေ့ ဖြစ်လာမှာပါ၊ ခင်ဗျား

၂၀၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ပြောတဲ့ စကားတွေကို ဆန်းစစ်ကြည့်ရင် ခေါင်းဆောင်ကြီးယင်း ထန်းကိုလုပ်ကြံပြီး သိုင်းလောကကို ဖျက်ဆီးဖို့ ကြံစည်ခဲ့တာ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ထဲ မဟုတ်ဘဲ အပေါင်းအဖော်တွေ ရှိရဦးမယ် ဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ်။ ကဲ ခင်ဗျားနဲ့ လက်တွဲထားတဲ့ လူတွေက ဘယ်သူဘယ်ဝါတွေဆိုတာ ပြောပါ”

မိန့်ကျက်က...

“ကျုပ်ပြောလိုက်ရင် ခင်ဗျား တုန်လှုပ်ချောက်ခြားသွားမှာ သေချာတယ်”

“သည်လောက်တောင်ပဲလားဗျာ”

“ဒါပေါ့”

“ကဲ ပြောပါဦးဗျာ”

မိန့်ကျက်က...

“ကျုပ်မိတ်ဆွေတွေကတော့..”

သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“ဟူး...ဟူး...ဟူး”

အဝတ်အစား လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာကာ လူလေး ယောက် ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေ၏။

BURMESE
CLASSIC
.com

လူစုံတက်စုံ

ဘုံကျောင်းအနောက်ဘက် မြေကွက်လပ်၌ တဖြည်းဖြည်း စည်ကားသိုက်မြိုက်လာပြီ ဖြစ်လေသည်။

ပြေးလွှားရောက်ရှိလာသူများကား မဟာမိတ်အဖွဲ့ကြီး၏ နာယကများ ဖြစ်ကြသော ရွှေလုံဂိုဏ်းချုပ်ထိန်ဝက်၊ ခွန်လွန်ကျောင်း ထိုင်ကျူးပစ်၊ ရှမ်းကျင်းသူတော်နှင့် သူရဲကောင်းဂိုဏ်းချုပ်စန်းရှောင် စုတို့ ဖြစ်လေသည်။

“ဟာ...ဟာ...ဟား”

မိန့်ကျက် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

သိမ်းငှက်မြို့စားအား ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ မြို့စားကြီး၊ ဘယ်လိုသဘောရသလဲဗျာ”

၂၀၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သိမ်းငှက်မြို့စားက...

“နာယကငါးဦးစလုံးက ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ဖယ်ရှားပစ်ချင်ကြတာကိုး”

မိန့်ကျက်က...

“ဟုတ်တယ်၊ သူက ခေါင်းဆောင်ဆိုပြီး ကျုပ်တို့ကိုတောင် အမှုမထားတော့ဘူး၊ တကယ်တော့ အဖြူနဲ့ အနက် သိုင်းသမားတွေ ထိပ်တိုက်တွေ့ပြီး သိုင်းလောက ပျက်စီးအောင် လုပ်ချင်တာ ယင်းထန်းကိုယ်တိုင်ပါပဲဗျာ”

သိမ်းငှက်မြို့စားက...

“ခေါင်းဆောင်ကြီးယင်းထန်းက သိုင်းလောကကို လက်ဝါးကြီး အုပ်ချုပ်နေတဲ့ လူတွေရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် အနက်ရောင်သိုင်းသမားတွေကို လက်မခံနိုင်တော့ဘူး၊ တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းရမယ်လို့ တမင် သိုင်းလောက တိုက်ပွဲကြီး ပေါ်ပေါက်လာတော့မယ့် ပုံမျိုး ဖန်တီးပြီး အကြံသမားတွေကို ဖော်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာဆိုရင်ကော”

“ဘာဗျ”

“ခေါင်းဆောင်ကြီးယင်းထန်း အသက်ရှင်နေသေးတယ်ဆို ယင်ကော”

မိန့်ကျက် အံ့သြသွားသည်။

အမုန်းခံဗေဒါ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၀၇

“ခေါင်းဆောင်ကြီး အသက်ရှင်နေသေးတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

ထိုအချိန်မှာပင် ခေါင်းဆောင်ကြီးယင်ထန်းအားခြံရံ၍ ချန်အန်းမြို့စားတို့လူစု ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

မိန့်ကျက်တို့ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ယင်းထန်းက...

“နာယကငါးယောက်က ကျုပ်ကို ဖယ်ရှားပြီး သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးဖို့ ကြံစည်နေကြတယ်၊ သူတို့အကြံ အောင်မြင်သွားရင် သိုင်းလောက ပျက်စီးသွားမှာ အသေအချာပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်က ချန်အန်းမြို့စား၊ သိမ်းငှက်မြို့စားတို့နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ခုလို ဆောင်ရွက်လိုက်ရတာပါပဲ”

ယခု...

မိန့်ကျက်တို့၏ မကောင်းသော လုပ်ရည်များ ပေါ်ပေါက်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

မိန့်ကျက်တို့လူစု ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေတော့သည်။

၂၀၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သိုင်းလောကအား လွမ်းမိုးဖို့ ကြံစည်ခဲ့ကြသူများမှာ မိန့်
ကျက်တို့ နာယကကြီးငါးယောက် ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သွားပြီး
ထိုက်သင့်သော အပြစ်ဒဏ် ခံယူသွားကြရတော့သည်။

စုအော့...

ဝမ်းစန်း...

ဗေဒါငါးဖော်မှ အသက်ရှင်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည့် စုအော့
တို့နှစ်ယောက်သည် သူတို့၏ခံယူချက်အတိုင်း သိုင်းလောကအကျိုး
အများအကျိုးကို ဆက်လက်သည်ဝိုးဆောင်ရွက်သွားခဲ့ကြလေတော့
သည်။

ပြီးပါပြီ။

BURMESE
CLASSIC
.COM